60

SAN-ANTONIO

Pune-ți slipul, gondolier!

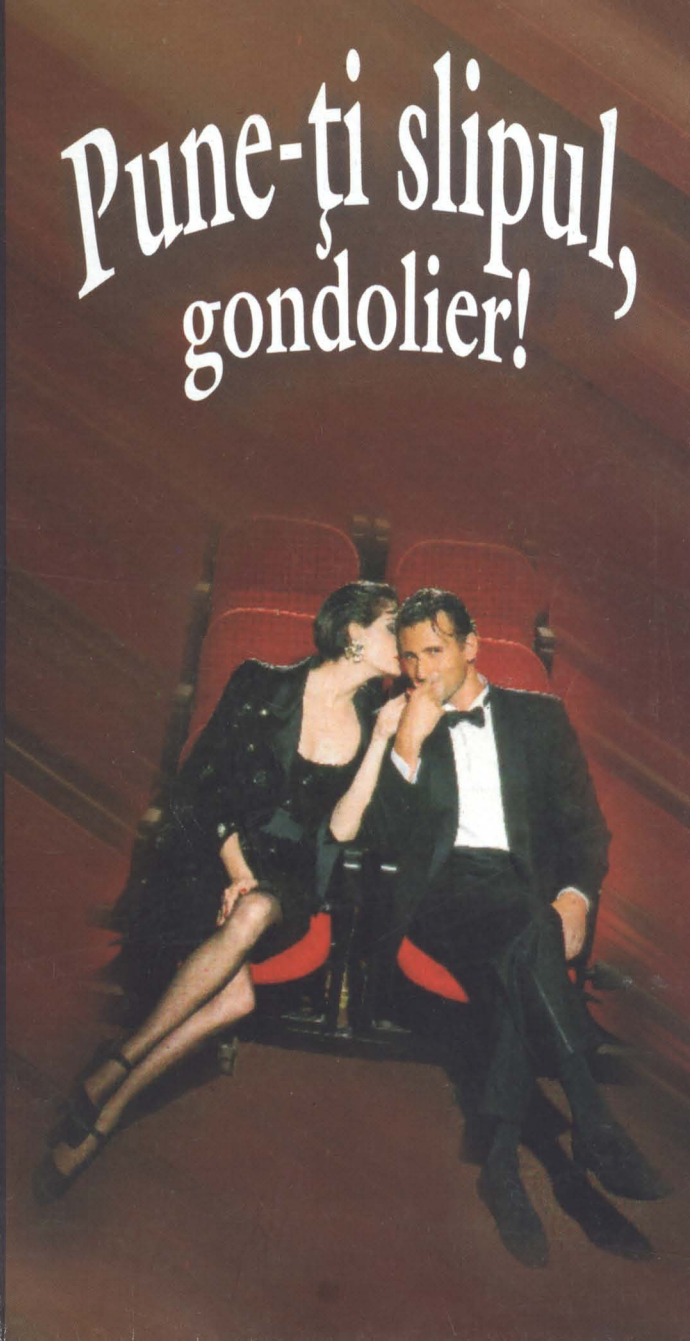

Editura FORUM

SAN-ANTONIO

PUNE-ŢI SLIPUL, GONDOLIER!

SAN-ANTONIO

PUNE-ŢI SLIPUL, GONDOLIER!

Traducere de
MĂRGĂRITA VAVI PETRESCU

Editura FORUM
Bucureşti • 2000

Editor PETRE ISPAS

ISBN 973-584-162-2

© SAN-ANTONIO – *Remets ton slip, gondolier!*
Éditions **Fleuve Noir**, 1977. Paris

Pentru versiunea românească toate drepturile
sunt rezervate Editurii FORUM, Bucureşti,
str. I. Câmpineanu nr. 20, tel/fax 312 67 31,
e-mail: pispas @ fx.ro

LUI ALIX KAROL[1]
care este într-o bună măsură „discipolul" meu şi pe care vă invit să-l citiţi, să-l recitiţi şi să-l răscitiţi.

Amin
San-A.

– Ah! rostesc eu.
Ernest HEMINGWAY[2]

---

[1] Nota Editorului: Alix Karol este un scriitor *Fleuve Noir*, bineînţeles.
[2] Această propoziţie, de o concizie încântătoare, a fost extrasă din *Parisul e o sărbătoare* (pag. 840, editura Pleiade). (n.a.)

CAPITOLUL ÎNTÂI

CARE ÎNCEPE DUPĂ CUM URMEAZĂ...

La câţiva kilometri de Milano, la orizontul autostrăzii se profilează un post de taxare. Lucru extrem de curios, descoperim când ne apropriem că toate luminile de semnalizare ale căilor de acces sunt pe roşu. Nihilistă perspectivă, nu? Pentru un automobilist nimic nu poate fi mai reconfortant ca lumina verde. Ei bine, după cum vezi aici, cotu'! Toate sunt pe *rosso*, fir-aş al naibii!

Optăm totuşi pentru pasajul cel mai apropiat de locul pe unde a luat-o ambulanţa pe care o urmărim din Geneva. În faţa noastră, e un idiot de olandez la volanul unui Daf roşu! Acesta se adresează funcţionarului care-i strigă că posturile de taxare sunt în grevă şi că, basta: nu se mai trece!

Olandezul îl întreabă de când e grevă şi broscarul afurisit i-o întoarce că de acum o clipă, pe o durată de o oră şi că domnul cultivator de lalele s-ar putea duce să se uşureze în natură, să dezlege cuvinte încrucişate, până una alta, iar la o adică să facă amor cu fermecătoarea purcea blondă, care-l însoţeşte, dacă are chef, fiindcă, dacă stăm să ne gândim, oamenii au tot felul de gusturi, firesc.

Bérurier, care nu pierde din ochi ambulanţa, îmi strigă pe un ton disperat:

– Lua-i-ar dracu', şi pe ăilalţi i-a lăsat să treacă!

Îţi dai seama că era de prevăzut: crucea roşie pe portiera unui vehicul, plus crucea albă pe numărul de înmatriculare, reprezintă toate atuurile ca o maşină să forţeze respectul şi, respectiv, barajele.

Furgoneta albă americană, transformată în ambulanţă pentru cei întinşi pe spate, goneşte de una singură pe panglica cenuşie care i se oferă. Ambulansman-ul o să poată apăsa acceleratorul până la fund! De acum înainte autostrada îi aparţine doar lui.

Sar din maşină şi alerg să-i bag sub nas grevistului legitimaţia mea de poliţist.

– Drept de prioritate! îi spun eu hotărât.

Se uită la mine şi se strâmbă.

– Ma qué, poliţia franceză? mă întreabă el.

Şi, ca să-mi probeze ce sentimente nutreşte, îmi dă cu tifla de toată frumuseţea, un broscar sadea, întinzându-şi braţul înainte în loc să-l îndoaie cu pumnul strâns cum facem noi ăştilalţi.

Fără să mă supăr, încerc o nouă terapeutică: respectiv o bancnotă de zece mii de lire. Numai după cum se uită la ea şi îţi dai seama că hârtia mea nu-i produce o impresie mai mare ca un măr copt unui leu înfometat. Mă face cum îi vine la gură în cuvinte neatestate de italiana literară şi care, după mine, trebuie că-s originare de prin păcătoasa aia de Calabrie, sau ceva asimilat ei.

Mă întorc la volan. Un camion uriaş, tot olandez (numai proştii ăştia circulă azi!) s-a oprit chiar în bara mea de protecţie şi, în spatele lui, se înşiruie alte maşini, care mai de care. Iată-ne blocaţi ca doi bibani în plasă.

– Loveşte-mi-l pe neamul ăsta, ce naiba! fulmineză Maiestatea sa.

Apăs uşor pe claxon la adresa olandezului din faţă pentru a-l invita să înainteze.

Tipul se apleacă prin portieră şi-mi strigă în engleză că-i grevă, idiotul! Seamănă cu o moară de vânt cu urechile lui imense specifice rasei, cu o moară rozalie având o claie de fân în chip de acoperiş.

– Turteşte-l o dată, ce mai stai! urlă Grasu, turbat de furie văzând cum dispare ambulanţa undeva la infinit.

Ce să mai ezit. Gata cu tergiversările. Bag în viteza de urcat pe munte a puternicului Mercedes 250, închiriat prin bunăvoinţa domnului Hertz Geneva; Dumnezeu să-l aibă în pază, mai puţin vehiculele lui! Şi-mi lipesc bara de protecţie de a lui, imperceptibil. După care merge ca untul când apăs pedala inexorabil (vezi cât mă înnebunesc după adverbe, deşi sunt repudiate de unii). Fanfan-la-Tulipe nu mai ştie ce să creadă, ce salată o mai fi asta (olandeză de preferinţă). Iese pe jumătate prin fereastră să-mi arunce proteste în olandeza curentă. Dar tu ai fi în stare să-mi spui cine e capabil să priceapă limba asta, exceptând cele cincisprezece milioane de tontălăi roziori, blondişori, care mai există doar datorită digurilor lor ca nişte castori, dar care, ar fi incapabili să le teraseze cu cozile, e destul să te uiţi la mutrele lor ca să-ţi dai seama de dimensiunea penuriei în care trăiesc. Fiindcă, dacă ar fi fost dotaţi convenabil, ce părere-ţi faci, de la Rembrandt încoace, ar fi depăşit cu mult cincisprezece milioane!

E tare de-o ureche, precum compatriotul lui Vincent Van Gogh. Îmi arată cu pumul. Gestul lui mă incită să-mi îndop motorul cu benzină, şi iată-l că rupe bine mersi cu trotineta lui bariera vopsită în roşu şi alb, care interzice depăşirea postului

de taxare. Încă o accelerare şi omul meu din Ţările de Jos descrie un mini derapaj necontrolat în direcţia şanţului ce mărgineşte şoseaua. Purceaua lui începe să guiţe. Mă uit în oglinda retrovizoare şi-l zăresc pe funcţionar, care, dând complet uitării greva latentă, se bate pe burtă, fiindcă un italian, poate ai remarcat, n-o să piardă niciodată ocazia să crape de râs, când se iveşte prilejul.

Nu ne mai rămâne decât *speed limit*. Gonim nebuneşte!

– Mână, mână! urlă Bérurier în chip de conducător de ambarcaţie.

– Nu vezi că mân!?

Pedala a ajuns până la fund. Mercedesul parcă ar înghiţi dungile albe care punctează autostrada.

– Crezi că s-ar putea lua curcanii după curul nostru? mă întreabă Grasu.

– Să sperăm că nu: tipul de la vămuire a văzut că sunt poliţist, iar olandezul am impresia că n-a fost prea deteriorat.

Trece o bună bucată de vreme fără să vorbim, lăsând motorul să ruleze în voie, mulţumit de benzina super cu care l-am adăpat, dragul de el.

Şi mergând aşa, pentru comoditatea ta, sculă bătrână, să-ţi relatez înlănţuirea faptelor care ne-au propulsat în frumoasa Italie grevistă dar însorită, pe care, mulţumesc cerului, o idolatrizez în aşa măsură încât stau şi mă întreb de ce n-aş veni aici într-o bună zi să-mi sfârşesc zilele.

Bun, totul a început azi dimineaţă la Agenţie. Ştii, *Paris Detective Agency*, pe care o conduc cu atâta brio, iar Béru cu atâtea brioşe! La mine, în superbul meu birou, se afla un tip îngrijorat. Preşedinte director general cu renume, descoperise o fraudă în contabilitate şi-l bănuia pe cel mai preţios colaborator

al lui. Faptul îl nemulţumea profund, fiindcă individul în chestiune lucra pentru el de mai mult de douăzeci de ani, iar comportamentul lui fusese întotdeauna ireproşabil.

În momentul acela micul semnal secret, plasat lângă mapa mea s-a aprins, indicându-mi că Bătrânu dorea să-mi vorbească de urgenţă. Am ridicat receptorul de pe linia noastră directă.

– Alo?

– Lasă-l pe aiuritul ăsta în seama lui Pinaud, San-Antonio; amicul nostru are să se ocupe de afacerea asta minoră. Trebuie să-ţi încredinţez ceva urgent, sună-mă peste trei minute.

Imediat l-am pus în legătură pe respectivul director cu Ramolitul care în dimineaţa asta, din cauza unui soare primăvăratic, arbora un pantalon din flanelă gri şi un blazer de amant ofilit.

După mai puţin de trei minute, sunam la mister Scalpatul.

– Sunt al dumneavoastră, Şefu'.

– De data asta se petrece ceva bizar, San-Antonio, ceva care emană de la C.I.A. Ai auzit vorbindu-se de Carlo Spontinini?

– Un vechi şef al mafiei?

– Între altele. A fost nevoit să părăsească New-York-ul în urma unei afaceri care începuse să pută şi trăia în Canada unde bunii noştri prieteni din C.I.A. îl ţineau sub supraveghere. Ieri a reţinut trei locuri de avion pentru zborul Montreal-Paris: unul pentru el, unul pentru metresa lui şi unul pentru secretar...

Simpatice timpuri în care gangsterii au secretari.

– Da, şefu', vă urmăresc.

– În acest moment, avionul în care se află ei survolează coastele Irlandei şi peste oră va ateriza la Orly.

M-am şi prins ce aşteaptă de la mine, dar, politicos, aştept ca Gardianul şef să-mi expună problema.

– Un băiat din C.I.A. a luat loc la bordul boeingului 747. Dar imaginează-ţi că a fost apucat de un rău chiar înainte de decolare, astfel încât zborul a fot amânat cu câteva minute pentru a-l putea debarca. C.I.A. îmi cere să pun pe urmele acestui gangster notoriu cel mai bun colaborator al meu, şi să nu-l scape din ochi, pentru aproximativ o zi, timp în care domnii vor stabili un dispozitiv de înlocuire şi vor trimite pe altcineva.

– Vă mulţumesc pentru faptul că mă consideraţi cel mai bun colaborator al dumneavoastră, mă aud eu gângurind, fiindcă o linguşire n-a făcut niciodată rău nimănui, şi nu i-a compromis cariera, dimpotrivă. Deci, trebuie să-l filez pe Spontinini al dumneavoastră până mâine cel târziu?

– Nu.

Bătrânul a început să tuşească. Îi cunosc eu bine tusea asta, ea îi însoţeşte întotdeauna şiretlicurile. E ţeava de eşapament a conştiinţei lui. Modul de a-şi expulza rămăşiţele de respect uman care i se mai agaţă încă de frumosul lui suflet de poliţist-Dumnezeu.

– Pasărea asta rară, dragul meu, care interesează aşa de mult C.I.A., trezeşte în egală măsură şi interesul nostru. Iată de ce mi-ar plăcea ca şi după ce te va înlocui omologul american să-ţi continui supravegherea. Poate ceva mai de departe, dar cu multă atenţie, m-am făcut înţeles?

– Admirabil, domnule director.

– Atunci, treci urgent la treabă, fiindcă toate căile care duc spre Orly sunt la fel de inextricabile ca şi cele ale Providenţei.

Uite aşa s-au prezentat lucrurile.

L-am fluierat pe Béru care tocmai îi făcea curte de patru

degete Claudettei, secretara noastră (cu o mare capacitate receptivă), şi bum: am pornit la drum!

– Măi să fie, bombăne Imensul, şi-o fi scos redactoarele, proştii ăia, o fi aprins ultimul etaj al rachetei de nu putem să ajungem din urmă ambulanţa...

– Maşinile noastre probabil că sunt cam de aceeaşi capacitate, scumpule, şi cum ei au câteva minute avans, şi-l păstrează.

Am ajuns la Orly chiar în clipa în care drăgălaşa ciripitoare anunţa zborul de la Montreal. Datorită legitimaţiilor noastre, mereu valabile, ne-am strecurat în sala de debarcare. Şi acolo, ştii ce? Pe mijlocul birouaşului stewardesei de serviciu se afla un anunţ scris alb pe negru comportând un singur nume: „Spontinini", precedat de două litere „Dl".

Atunci mandea, graţios ca petalele de piersic în adierea nebunatică a dimineţii, o abordez pe funcţionară, fermecătoare, la biroul *Air-France*, şi-i arăt confidenţial legitimaţia de poliţist de parcă ar fi fost vorba de o fotografie pornografică, reprezentând-o pe madam Gold Amer făcând dragoste cu un dalmaţian. Şi, dintr-un suflu, atât de delicat încât n-ar fi făcut să fremete nici pânza unei păienjeniţe virgine, îi şoptesc:

– Ce înseamnă asta, Spontinini?

Scumpa de ea se uită la mine. Şi cât de bine o înţeleg! Eu, aşa cum sunt, ba şi mai şi; iar ea, sărmana, o negresă slăbănoagă cu nişte dinţi să toace furaje, imagine pe care o vor avea turiştii despre Franţa, cam la fel cu cea a unui pisoar care dă pe dinafară, fir-ar al naibii, cum se duc de râpă toate, şi totuşi de fete frumoase nu ducem lipsă, nu? Da, se uită la mine, îşi desface cele

două grebele pentru fân, chipurile să-şi compună un surâs, dar aduce mai mult a capcană pentru lupi, şi-mi spune:

– I s-a comandat prin cablu un avion-taxi.

– Destinaţia?

– Geneva.

Acolo jos, pe bitumul scânteietor ca o aşchie de metal, aterizează un avion alb, monumental, cu frunza de arţar în coadă, ca să demonstreze pe deplin că-i canadian.

– Ordinul Ministerului de Interne, îi spun, comandă încă un avion pentru Geneva şi acest al doilea avion trebuie să aterizeze la calvinişti înaintea celui al domnului Spontinini. Fuga marş, inimioaro, urgenţa planează în aer!

Ea dă să spună „dar", iar eu îi răspund „nu". Şi atunci, totul merge ca pe roate, inclusiv mister Spontinini, pe care am avut ocazia să-l întrezărim ceva mai târziu, deplasându-se într-un fotoliu de paralitic.

Oamenii şi-i imaginează întotdeauna pe gansteri cu jungherul la brâu, cu mine suspecte şi vestimentaţii imposibile. Pentru unii cam aşa stau lucrurile, dar bandiţii de talie mare îţi închipui că o să arate precum trădătorii din melodramele de dinaintea primului război mondial?

Să-l luăm pe Spontinini, de pildă, n-ai să găseşti ceva mai impresionant, în sensul bun al cuvântului, mai rasat chiar, decât acest sexagenar cu părul nins bine pieptănat, purtând o cămaşă albă Persil, un costum albastru închis cu dunguliţe foarte fine bleu şi care ţine pe picioarele inerte o servietă din piele de crocodil, firma Hermes. Are acea privire de un albastru intens a unor italieni, sprâncene cărunte dese pe care probabil şi le perie; o mustaţă la fel de cărunţă, tunsă minuţios, completează aspectul unui De Sica melancolic.

Un băiat dolofan, arătând a pederast neconvins, înţolit într-un complet dintr-o ţesătură prea uşoară pentru corpolenţa lui, împinge fotoliul cu un aer preocupat. O blondă superbisimă păşeşte alături de atelaj. Mămica asta este în stare să ţină piept unui regiment cu cei douăzeci de ani ai ei, dar merită să vezi cum se achită de sarcină, tipesa! Oh, s-avem pardon! ce clasă! De departe îi dai douăzeci şi cinci de primăveri, iar de aproape, de foarte aproape, douăzeci şi şase. Poartă un taior Chanel în tonuri foarte deschise, bătând spre gri, pe dedesubt cu o şemizetă de mătase neagră care sporeşte efectul ansamblului. Bun, de acord, descrierea ţoalelor protagoniştilor mei nu contribuie la evoluţia acţiunii, dar consider că un autor de talia mea trebuie să-şi alinieze personajele în ordine de marş, iar acestora nu se cuvine să le lipsească nici un nasture de la ghetre (altminteri e obligat să semneleze faptul).

După ce mi-am identificat trioul, am pornit spre pista de zbor a avioanelor-taxi.

* * *

Încolo departe, autostrada escaladează o rampă. Zărim o pată albă în echilibru pe linia de plutire a orizontului. Pata plonjează şi dispare.

– Va benet! aprobă Maiestatea sa, care ştie câteva locuţiuni din limba lui Dante. Îi ajungem din urmă, tipule. Până unde crezi că o să gonească aşa?

– Ce-ai vrea să-ţi zic, Grasule?

Béru inspiră adânc pentru o aerisire puternică a emisferei lui nordice, apoi coboară geamul ca să-i încredinţeze Italiei acele umile particule ale fiinţei lui.

– Păi da, asta-i la tine conversaţie? Ce-ai vrea să-ţi recit o monogramă? La ce te-i fi gândind de ore întregi fără să sufli o vorbuliţă, pentru Dumnezeu? De la Geneva dacă ai scos patru silabe, fir-ar al naibii! Dacă aş fi singur, măcar aş cânta!

– Cântă!

– Cu o mutră de cioclu ca a ta, mersi! S-ar potrivi marşul funebru de Chopine! Hei, la ce te gândeşti?

De fapt, are dreptate: la ce mă gândesc? La cele ce urmează, pentru că, o dată debarcat la Geneva, trio Spontinini a urcat într-o ambulanţă: nu cea care ne precede, alta. I-am filat cu un taxi. Şoferul, un om cumsecade din cantonul Vaud, transplantat la umbra celei mai abundente căderi de apă din lume, ne-a povestit de luna mai 68, văzută din Geneva. Cum venea franţuzul încărcat de valize pe care nu le puteai sălta de jos, atât de greu atârnau lingourile.

Spontinini a fost condus la o clinică dintr-un cartier mărginaş frumos. Am crezut că avea de gând să se instaleze acolo. Eu, inocent m-am dus să pălăvrăgesc cu o duduiţă gentilă în alb, nu mai ştiu cum o chema, dar nu văd de ce te-ar interesa, dar era scris pe o plăcuţă arborată de ea deasupra buzunarului superior al halatului. Cât am trăncănit noi ba de una, ba de alta, am reuşit să aflu că la ora patru Spontinini urma să se îmbarce pentru Italia la bordul unei ambulanţe de mare lux, după ce va fi fost consultat de celebrul profesor Razdemoul, specialist de renume universal în privinţa picioarelor betege.

Atunci eu, fuguliţa-fuguliţa, m-am prezentat la Hertz pentru a închiria o maşină puternică. Şi acum, ajunşi în posesia ei, gonim ca nişte tembeli pe autostrada în grevă.

Iar Bérurier protestează împotriva mutismului meu. E un vorbăreţ. Cu condiţia să nu fie ghiftuit. Dar nu-i ghiftuit, fiindcă

n-a avut timp să bage nimic în gură de azi-dimineaţă, nefericitul, dacă nu pui la socoteală un sandvici anemic hăpăit la o staţie de benzină.

– Gata, e ai noştri, spune el.

Ridic puţin talpa de pe accelerator. S-ar putea să li se pară suspect că o altă maşină înmatriculată în Elveţia e autorizată să circule pe timp de grevă.

Le facem curte de departe. Dau drumul la radio şi imediat îşi iau zborul mandolinele pe un cer azuriu. Îmi spun că toate astea seamănă într-o măsură cu un roman de Hadley Chase[1], gangsterul bătrân şi infirm însoţit de o blondă frumoasă şi de un secretar dolofan, ai cărui hormoni masculini şi-au luat tălpăşiţa. Hadley se dă în vânt mai ales după Italia. Italia şi bucătăria franţuzească. Îi place mâncarea de pe la noi, dar nu şi limba. Ultima oară când am luat masa cu el, şi-a ridicat cuţitul şi a exclamat pe sub frumoasa lui mustaţă răpitoare:

– Lio caoutaô![2]

Şi era teribil de bucuros, Hadley al meu, că putuse în fine să pronunţe un cuvânt în această limbă rebarbativă pentru el. Păi ce-i fi vrând, vorbind toată ziua bună ziua englezeşte îţi osteneşte glota, fir-ar al nabii!

Spontinini şi C.I.A. care-l supraveghează din scurt. Plus Bătrânu care mă aruncă între roţile americanilor, ca să verific puţin ce vrea să însemne toată tărăşenia asta.

---

[1] *James Hadley Chase* (1906-1985) – scriitor britanic, autor de romane poliţiste, dominate de violenţă şi sexualitate. (n. tr.)

[2] *Le couteau* – cuţitul.

CAPITOLUL ÎNTÂI

CARE SE CONTINUĂ ASTFEL...

Ambulanţa se opreşte pe malul Canal Grande în faţa garajului unde turistul imploră să-i fie primită maşina în pensiune, că altminteri, bye-bye Veneţia, e nevoit să părăsească laguna şi s-o apuce din nou pe dragele drumuri ale petrolului.

Cobor suplu din maşină.

– Du-te şi lasă Mercedes-ul la garaj, îi ordon Grasului. Funcţionarul de acolo o să-ţi spună că nu mai e nici un loc, dar tu să nu faci precum tontălăii care se întorc cu coada între picioare: dă-i o mie de lire, iar el o să-ţi indice la ce etaj s-o laşi. Eu continuu filajul. Ne întâlnim peste o oră pe terasa unei cârciumi mari cu muzică, situată în spatele Campanilei, piaţa San-Marco. Dacă am să întârzii, aşteaptă-mă trăgând la măsea un Cinzano bianco.

După ce l-am prevăzut cu acest sfat înţelept, am grăbit spre debarcaderul unde vedetele-taxi aşteaptă ca un roi de albine. Spontinini şi brain-trust[1]-ul lui iau loc la bordul uneia dintre ele, în vreme ce doi hamali cu caschete albe încarcă lângă pilot

---

[1] *brain('s)-trust* – experţi – limba engleză în orignal. (n.tr.)

bagaje luxoase. Afretez şi eu o ambarcaţiune condusă magnific de un Tarzan în maieu, care cântăreşte probabil peste două sute de livre nedevalorizate.

Mă întreabă, natural, unde intenţionez să merg, iar eu îi ofer un adevăr cum nu se poate mai strict, respectiv că habar n-am. Mirarea e uşor de disipat când nu eşti prea strâns la pungă. Prin urmare, şi-o lasă la ralanti, ca şi motorul bărcii lui. Când i-am explicat că am de gând să urmăresc vedeta lui Spontinini, m-a întrebat foarte simplu?

– *Polizia?*

– Nu, îi răspund: ajutorul pentru înecaţi; sunt înotător de mare clasă şi am primit misiunea să-l pescuiesc pe infirmul ăla în eventualitatea că ar cădea în apă.

Pilotul râde cu poftă. Un trabuc importat, şi pe urmă reexportat de dragul meu Zino Davidoff îl îmblânzeşte definitiv. Totul e O.K., amice!

*
* *

Întotdeauna Veneţia mi-a transpus sufletul în sărbătoare. Îmi imaginez că sunt Casanova, când trec prin dreptul bătrânelor palate superbe şi agonizante, pline de scări şi atât de înnămolite că puţin ţi-ar lipsi să nu galopezi până la Casa de Economii să-ţi retragi agoniseala şi s-o consacri zidarilor veneţieni.

Traficul e foarte intens în acest sfârşit de zi. Vaporetele se înşiruie şi se adună, încărcate mai să se scufunde cu o lume veselă, care izbuteşte să gesticuleze în pofida înghesuielii.

Vedetobilistul cel gras îşi face o plăcere din a-l urmări pe Spontinini de la o distanţă considerabilă.

Eu, în capul meu frumos plin de gânduri delicate, îmi spun că bătrânul bandit va trage la unul dintre cele două magnifice hoteluri de lux ale oraşului: Danieli sau Gritti.

Fiindcă individul a scuturat destui ciorapi de lână în perioada lui de sprinteneală pentru ca să-şi poată oferi acum tot ce poate fi mai bun fără să-şi facă probleme cu tarifele.

Înaintăm uşor, cu pavilionul în vânt. Veneţia e feerică. Mereu nouă, mereu surprinzătoare. Deşi o cunoşti, o descoperi fără încetare. De fiecare dată e o premieră.

Aşezat pe punte, mă uit cum defilează aceste minuni, ale căror frontoane se oglindesc de bine de rău în apa verde. Debarcaderele cu lampioanele lor... veneţiene, ferestrele prevăzute cu gratii enorme din fier forjat, mâncate inexorabil de rugină, portalurile pe jumătate putrezite, şi tencuiala de nămol rău mirositor... Şi tangajul acoperişurilor care se adună în turmă, se împrăştie, se regăsesc, aceste minunate acoperişuri colorate în ocru, încărcate de ţigle romane, aceste acoperişuri deasupra cărora s-au amenajat terase minuscule... Şi grădinile miniaturale, în revărsarea lor de plante exuberante... În fine, ce să mai vorbim, le ştii pe toate astea, n-am de ce să-ţi fac nici un desen, pentru aşa ceva ar fi nevoie de Fra Angelico[1].

După un cot larg, apare podul Rialto. Trecerea noastră face să se clatine o turmă de gondole negre ai căror cai de aramă strălucesc.

Brusc, vedeta „omului meu" părăseşte Canal Grande pentru a se apropia de un imens palat roz, mai puţin dărăpănat ca altele. Trage la ponton. Secretarul îl ajută pe pilot să debarce bagajele,

[1] *Fra Angelico* (1400-1455) – pictor şi călugăr dominican italian, unul dintre maeştrii şcolii florentine. (n. tr.)

în timp ce femeia blondă se ducè să sune la intrarea opulentă cu armele familiei. Îşi fac apariţia slujitori în ţinute de sclavi, care grăbesc să-l ridice pe moş Spontinini şi fotoliul lui rulant; îl scot de pe vas şi urcă împreună cu el treptele peronului. Ai zice, că e un mare senior în jurul căruia toată lumea roieşte.

– Şi acum, domnu'? mă întreabă pilotul meu.

„Domnu'" îşi freacă bărbia ca să lase impresia că gândeşte.

– Cui îi aparţine acest palazzo?

– Contelui Fornicato.

– Mersi. Piaţa San-Marco!

*
* *

Orchestra foarte violonistică[1] interpretează valsuri vieneze, ceea ce e foarte indicat pentru Italia. Atmosfera e blândă. Văzduhul e plin de porumbei (care-şi dau chiloţii jos pe unde apucă). Aceste păsări îndrăzneţe se aşează pe umerii, chiar în creştetul sufletelor cumsecade care le aruncă grăunţe. Copilaşi încântaţi îşi întind mâinile spre porumbei precum îşi întindea de Gaulle braţele spre mulţime. Zburătoarele se eschivează mângâierilor în ultimul moment ori printr-o bătaie de aripă ca o pasă de muletă[2] ori vâslind repede cu gravitatea grăbită a unui călugăr care se duce la tanti-roza.

---

[1] Află că mă amuză să mă exprim astfel. Limba e un material, dragul meu, trebuie să-l înţelegi. Să-l probezi. Niciodată nu se cere elevilor la franceză să-şi probeze limba. Îl studiază pe Rabelais, Proust, Sant-Antonio, dar nu sunt puşi să alcătuiască fraze, să disloce cuvinte. Mare păcat pentru ei. Mare ruşine pentru profesorii lor. (n.a.)

[2] Pânză roşie de care se folosesc toreadorii pentru a înfuria animalul. (n.tr.)

Un chelner arătos, cu părul buclat ca dedesubtul unui banc de lemnar, se propteşte în faţa mea. Îi comand un Cinzano alb, nu ca să-i fac plăcere editorului meu, care adoră această onorabilă firmă, ci pentru că Cinzano alb mi se pare băubil numai pe terasa situată la dreapta pieţii San-Marco, cum priveşti Palatul Dogilor; oriunde în altă parte, inclusiv pe terasa din stânga, îmi încleiază limba şi-mi face sete.

Sunt servit cu acea celeritate tipic italiană şi-mi golesc paharul cu acea promptitudine tipic franţuzească. Şi atunci, ştii ce? Chiar în clipa când îmi las paharul jos, pe fundul căruia cubul de gheaţă e pe cale să-şi facă nevoile, da, chiar în acea clipă, cineva ia loc pe scaunul care face echipă cu al meu.

Nu tresar, fiind un băiat extrem de bine educat, dar, crede-mă, inima mi-a luat-o din loc. Acel cineva este în realitate o damă. E vorba de însoţitoarea lui Spontinini! Ai citit cum trebuie? Bineînţeles, exclamaţia gândului meu? Ai priceput sută la sută, da, putem continua?

În afara faptului că e frumoasă şi de o eleganţă de mare clasă, această persoană miroase foarte plăcut, cum n-ai idee, tu care nu respiri decât duhori de closete înfundate şi de prăjeală veche. Dar ceea ce mă mai frapează e privirea inteligentă a acestei femei. Ochii întunecaţi, voalaţi de nu ştiu ce umed, care se lasă gânditori asupra ta şi te decorticheză într-o fracţiune de secundă.

– Îmi permiteţi? mă întreabă ea, aşezându-se chiar în faţa mea.

Mă salt pe jumătate, ca să demonstrez că sunt de o politeţe extremă, şi confirm cu gestul şi zâmbetul.

– Cu plăcere, găsesc eu mijlocul de a articula, deşi...

Chelnerul a şi apărut, mai grăbit ca niciodată:

– Cu ce o servim pe Doamna?

Noua sosită schiţează o uşoară nedumerire.

– Nu prea ştiu ce, rosteşte ea, dar punând un puternic semn de întrebare în locul virgulei mele.

Mă grăbesc să fac dovada unei autorităţi spontane:

– Două pahare de Cinzano alb.

Garsonul pleacă. Orchestra profită ca să înlocuiască *Pădurea Vieneză* cu *Doctor Jivago*, de la facultatea din Sankt-Petersburg. Ne uităm unul la altul, dama blondă şi cu mine, şi trebuie să convenim în sinea noastră că suntem simpatici amândoi.

– Nu vă simţiţi prea obosită după această călătorie? o întreb eu.

Dama suspină:

– Puţin cam şifonată.

Franceza ei, deşi perfectă, conţine o seamă de accente printre care şi cel american.

Iar eu, cu un brio de ucenic al unui frizer de provincie, mă lansez la asaltul madrigalului, ca Maurice Herzog la cel al Everestului.

– Trandafirul care numai ce a înflorit e mai puţin proaspăt ca dumneavoastră, doamnă.

Însoţitoarea lui Spontinini clatină din cap:

– Lăsaţi, face ea, nu merită osteneala. Am venit doar să vă întreb pentru ce ne urmăriţi de la Paris încoace.

În loc să mă fâstâcesc ca orice alt netot de soiul tău, eu, cu o siguranţă de sine superbă, ca întotdeauna, deşi în subconştientul meu s-a dat ordinul de luptă, îi spun:

– De la Paris încoace! Jos pălăria, aveţi un ochi de linx.

– Să fim serioşi, dragă domnule, Spontinini nu-i un naiv, ştie să recunoască un poliţist de la prima vedere, aşa cum dumneavoastră recunoaşteţi un negru.

– Fără îndoială, asta să fie cauza că pe unul dintre pasagerii avionului dumneavoastră l-a apucat brusc o criză înaintea decolării?

Bum!

Tipa se miră, sincer surprinsă. Acum, am impresia că am marcat un gol în poartă. Să n-o fi pus la curent Spontinini cu agentul C.I.A.?

– Nu ştiu! răspunde ea cu o francheţe nedisimulată.

Chelnerul ne aduce cele două pahare cu Cinzano mai mult galben decât bianco. Individa îşi ridică delicat paharul (ah, ce rol mai joacă în limbă şi adverbul ăsta!) şi-l duce spre buze cu o graţie infinită. Bea un mililitru din licoare şi lasă cupa jos fără măcar să se audă clinchetul cubului de gheaţă lovit de pereţii brumaţi.

O tăcere, foarte relativă, ne plasează în mare viteză pe amândoi pe poziţii de repliere mentală.

Iar apoi, de parcă s-ar fi înseninat, îmi declară:

– Nu mi-aţi răspuns la întrebare, domnule detectiv: din ce raţiuni ne urmăriţi?

Fac o strâmbătură:

– Păi, la drept vorbind, eu nu ştiu mare lucru. Am primit ordinul de la superiorul meu direct şi m-am conformat; nimic mai simplu.

Dama miroase din ce în ce mai frumos. Zău aşa, bate spre treizeci şi opt de ani, dar atât de delicat încât nimeni n-ar putea băga de seamă, nici măcar ea. Sunt unele femei care ştiu să îmbătrânească, iar altele care nu ştiu să se întinerească, dacă eşti atent, ai să observi. Pentru ea, tinereţea e o stare de graţie care nu datorează mare lucru produselor cosmetice şi nici institutelor de înfrumuseţare. E o tinereţe spirituală, autentică!

– Domnul Spontinini ştie că aţi venit să mă interogaţi?

– Oh, eu nu fac nimic fără să-i spun. A fost contra intervenţiei mele, dar ştie că-mi plac mult situaţiile clare...

– Sunteţi... tovarăşa lui?

– Nu ştiu ce sens acordaţi acestui cuvânt. Luat ad literam, într-adevăr, sunt tovarăşa lui, dar fără a-i fi nici metresă şi nici soţie.

Zâmbetul meu subţire o irită cum te-ar sâcâi o muscă venită să se scarpine pe paharul tău cu Chantilly.

– S-ar putea să vi se pară incredibil, dumneavoastră francezilor, şi totuşi asta-i realitatea. De altfel, n-are nici o importanţă dacă îmi daţi crezare sau nu, este?

Şi trosc!

O dau cotită pentru a-i demonstra că reflecţia ei a ţinut.

– Domnul Spontinini e un prieten al contelui Fornicato?

– Nu, abia acum sunt pe cale să lege o cunoştinţă.

– Călătorie de afaceri?

Îmi aruncă o privire sâcâită.

– Asta-i treaba lor! Speraţi să vă relatez viaţa lui Spontinini?

– Şi cu toate astea, trebuie că-i pasionantă, nu?

– Aha...

Bun, e-n regulă, perfect. Ce să ne mai spunem? Suntem aici amândoi reuniţi în această fabuloasă piaţă San-Marco, reprodusă în miliarde de exemplare în lumea întreagă. O orchestră languroasă ne face să gustăm dulceaţa unei vieţi de pe alte timpuri. Turişti stupizi năvălesc de pretutindeni în grupuri compacte, cu aparatele de fotografiat, Nikon sau Laica, pe poziţii, încărcaţi cu tot felul de dichisuri grele care-i transformă în sclavi

ai peliculei. Vremea e blândă. Exact în acest loc al planetei pot aprecia un Cinzano alb.

Femeia asta mă tulbură din pricina frumuseţii ei, bineînţeles, a unui fluid ameţitor care emană din fiinţa ei şi, în aceeaşi măsură, a inteligenţei pe care i-o ghiceşti vigilentă.

– Nu sunteţi americancă, nu-i aşa?

– Se vede?

– Nu, se presimte. Aveţi ceva din moliciunea europeană. Vă lipseşte acea impetuozitate puţin cam dură a femeilor de peste Atlantic.

– Care ar fi originile mele, după dumneavoastră?

Întrebarea ei e o invitaţie s-o privesc, ceea ce fac cu dragă inimă. Femeia asta e într-adevăr seducătoare.

– Rusoaică nu, solilochez eu. Staţi puţin, ghicesc o încrucişare destul de bizară. A fost nevoie de mai multe rase pentru a se obţine această minune. Nu mişcaţi... O bunică americancă totuşi, asta da. Însă care s-a căsătorit cu un latin. Rezultanta acestui cuplu s-a aliat unui produs al Europei Centrale şi iată-vă...

Femeia surâde mulţumită.

– Bravo. Efectiv, mama mamei mele era din Boston. S-a măritat în Argentina. Fiica lor s-a căsătorit cu un ungur. Sunteţi tare, ce mai!

Ridic din umeri.

– Să zicem că oamenii mă interesează şi că am călătorit mult. Pot să-mi permit o întrebare indiscretă?

– Mă rog, de ce nu...

– Dacă nu sunteţi nici soţia, nici metresa lui Spontinini, ce căutaţi în preajma lui? Jucaţi rolul unei surori de caritate?

– Mai mult sau mai puţin, dar nu m-a angajat el.

– Atunci?

– S-ar putea să nu mă credeţi.

– Ce idee: eu cred întotdeauna ce mi se povesteşte, cel puţin la început.

– Sunt ziaristă, de profesie, sau mai curând „eram" fiindcă am renunţat. Într-o zi, cotidianul meu newyorkez mi-a cerut să scriu ceva despre Spontinini, cum trăia în Canada, reconversia lui, amintirile... Vă prindeţi cum stau lucrurile?

– Foarte bine.

– Am întâmpinat destule dificultăţi să obţin o întâlnire cu el. Dar cum sunt o persoană încăpăţânată, până la urmă am izbutit. Contactul dintre noi a fost de la început pozitiv. El m-a fascinat, iar eu i-am plăcut. Interviul a durat mai multe zile. În momentul când să-l părăsesc, mi-a zis: „Fiindcă viaţa mea pare să vă intereseze atât de mult, trăiţi-o şi dumneavoastră!" Am refuzat. Dar, o dată întoarsă la New York, existenţa mi s-a părut cenuşie. Am scris articolul şi m-am întors la Montreal să i-l arăt. Simplu pretext: doream să-l revăd. A citit ce-am redactat eu, în viteza a patra, şi m-a întrebat „ce însemnau toate acele cuvinte, ideea formată despre el, când toată lumea-l ignora". Şi atunci şi-a reiterat oferta, asigurându-mă: „Un om nu va putea fi niciodată exprimat într-un articol, pentru a-l defini ar fi nevoie de o carte groasă. Rămâneţi aici, şi poate că într-o bună zi o veţi scrie." De data asta n-am mai aşteptat să-mi spună şi a doua oară.

E gravă când evocă această întorsătură din existenţa ei.

– Şi totul platonic? las eu să cadă.

– Absolut.

– Probabil că v-aţi îndrăgostit de el!

– Oh, nu, e cu totul altceva. Ceva mai bun într-un anume sens.

– Fidelitatea, ce mai! rostesc eu sarcastic.

– Nu: interesul trezit de un om de excepţie unei fiinţe atrase de tot ce e excepţional. Îl privesc cum îşi duce zilele, îl ascult, şi trăiesc un spectacol uimitor, în fiece clipă.

– Formidabil! Dar ce loc ocupă în toate astea amorul, cel autentic, la orizontală?

Se îmbujorează de bonton.

– Pfff, mi se întâmplă să ies şi să fac unele cunoştinţe.

– Şi vă satisfac?

– Câteodată da, de cele mai multe ori nu. Dar ceea ce mă interesează cu adevărat e să trăiesc o viaţă ieşită din comun.

– Şi de câtă vreme o duceţi?

– De doi ani.

– Şi nici un semn de plictiseală?

– Nici pomeneală!

– Din ce cauză a paralizat Spontinini?

– Un glonţ de parabellum în coloana vertebrală la ieşirea dintr-un club de noapte aflat în New York.

Se ridică brusc. Îmi prezintă mâna. Mă uit la ea, surprins de vivacitatea gestului, de parcă ar fi trebuit să-i citesc în palmă liniile foarte fine ţesute aici de soarta ei. Mă ridic la rândul meu.

– Nu v-ar surâde să consideraţi întâlnirea noastră ca pe una dintre cele la care aţi făcut aluzie mai adineaori?

Mă pierd în privirea ei insondabilă. Orchestra cântă în surdină „Fascination", ca să nu se coaguleze auditoriul lichefiat de *Doctorul Jivago*.

– De ce nu? îmi răspunde ea.

CAPITOLUL ÎNTÂI

CARE CONTINUĂ ÎN FELUL URMĂTOR...

– Pentru o săptămână sau pentru o lună? se informează signor Bellaquiquetta (numele lui e gravat pe o placă de aramă coclită, fixată deasupra casieriei, la stânga fotografiei în culori a defunctei lui mame).

Hâtrul bătrân, slăbănog, prost ras, îmbrăcat într-un costum epuizat şi o cămaşă descheiată la gât, ca să fie mai şic, a văzut prea bine că am apărut cu mâinile goale.

– Pentru un moment, i-o întorc eu.

Interlocutorul meu îşi plonjează arătătorul până la gardă în trompa lui Eustache, din dreapta, şi-l agită febril, cum se zgâlţâia pe vremuri furca unui telefon mural pentru alertarea unei funcţionare incerte.

– Aici, rosteşte el sever, e *Albergo Alfredo Royal*, domnule.

– De ce vă simţiţi complexat pentru o nimica toată, dragul meu, nu toată lumea poate conduce un hotel de talia lui *Ritz*, îi răspund, şi daţi-ne camera cea mai bună, dacă există aşa ceva. Prin cea mai bună cameră înţeleg una al cărei pat nu imită răgetele unui măgar plecat la culcare, şi ale cărei robinete nu-ţi rămân în mână.

Vorbind întruna îi zâmbesc şi tot zâmbindu-i scot din bu-

zunar un teanc de bancnote provenind din diferite ţări cu o soliditate monetară incontestabilă.

Signor Bellaquiquetta oftează şi, în schimbul a douăzeci de franci extrem de elveţieni îmi întinde cheia de la 21.

Cu titlu de primă, ne urează să fim fericiţi şi să procedăm la numeroşi copii. Ceea ce-i promitem cu ardoare!

De multe ori mi s-a spus că există două categorii de femei. Şi atunci, mă întreb cui se datorează faptul că nimeresc mereu peste o a treia! Probabil că le atrag. E cazul s-o spunem, nu? O vezi pe tipa de acum? Pe ziarista asta sedusă platonic de un pirat bătrân, ieşit la pensie? Felul hotărât în care a venit printre porumbeii din San-Marco să mă întrebe ce treabă aveam cu echipa ei. Şi pe urmă, cu ce spontenitate, cum zice Grasu, m-a urmat până la acest *Albergo Alfredo Royal*, care mai are regal doar aerul înfumurat al patronului. Şi cu ce îndrăzneală urcă o scară a amorului mai ciuruită decât conştiinţa lui Spontinini. Ai zice că păşeşte pe treptele de onoare ale operei într-o seară de gală. Deloc stânjenită, fetiţa. De altfel, când e vorba de femei, stânjeneala trece în urma feselor.

Merge înaintea mea. Clasic: când te duci să faci dragoste, tipa deschide drumul, iar la întoarcere se ţine după tine. Instinctul bărbatului e cel care decide. Când se îndreaptă spre divinul sacrificiu, se excită la vederea rotunjimilor prăzii. La sfârşit, se grăbeşte să le uite cât mai repede. Bărbatul e mamiferul cel mai ticălos care mi-a fost dat să-l întâlnesc pe parcursul peregrinărilor mele internaţionale prin comitatul Berry şi Franche-Comté.

Ajunşi la primul etaj, căutăm camera 21. Ceea ce ne obligă să pătrundem până în capătul unui culoar sinuos, care se termină

în bezne sufocante şi rău mirositoare. Pentru că da, asta-i Veneţia: îţi strâmbă nasul, puturoasa! Canalele romantice pe care se plimbau Marco Polo şi Casanova se transformă pe încetul în scursori. Sunt pline de nămol şi de gunoaie, de animale moarte şi de tot felul de putreziciuni. Nimic nu-i mai frumos ca apa, dar, în acelaşi timp, nimic mai dezgustător când nu-i curată. Pământul absoarbe murdăriile, le transformă în îngrăşăminte. Apa se degradează.

Pământul purifică, apa contaminează. Eu, până şi în izvoarele de munte cele mai repezi, cele mai cristaline, n-am încredere. Mă sperie. Le bănuiesc pline de bacili şi viermi sub puritatea lor aparentă. Apa e domeniul microbului. Iată de ce beau întotdeauna whisky sec.

Dar în fine, n-ai încotro şi trebuie să te acomodezi, şi să te incomodezi. Iar aici, îţi spuneam, ajungem până în capătul extrem al culoarului libidinos, care miroase a canal împuţit şi a spermă prost spălată. În acest sector, e un soi de înfundătură plină de mături care trebuie că servesc doar pentru sărbătoarea naţională a cartierului, iar asta cade, vai, abia pe 29 februarie. Şi pe urmă, se vede un ochi de fereastră astupată aproape în întregime de cartoane, care apără mai bine de soare. Şi iată că dama blondă prinde un elan turbat. Se aruncă de gâtul meu. Se lipeşte de mine precum o iederă de trunchiul copacului pentru săracii din parohie. Mă atinge cu limba. Căldura ei mă invadează. Nu mai poate să aştepte. Incendiu senzorial. Dezlănţuire necompensată. Totul trosneşte, nimic nu mai poate fi ţinut în frâu. Gata, s-a terminat, trebuie! Şi atunci, trec la fapte. Repede şi bine. Şi tare, ai să vezi, oho! Ce-o să mai deguste Chanel-ul! Că n-o să mai poată fi recondiţionat! Să faci din el doar o sperietoare. Are tipa un fel de a-şi ridica un picior, foarte dezmăţat.

Asta înseamnă să fii sprinten. Îţi prezintă cutia de scrisori în cele mai bune condiţii. Intraţi, aţi sosit! Zelul se amplifică. Bâtlanul are picioare lungi... O acuplare sălbatică. Fetiţa se deplasează într-un picior. Piruetă pe un câlcâi. Îmi serveşte de butuc la roată, iar eu mă arunc! Gravitaţie unilaterală şi universală! Fricţiunea marilor regăsiri nerăbdătoare. Nici vorbă de o plecare languroasă, ci de sosirea care nu se discută. Chibritul aprins într-o baltă de benzină. Şi simţurile iau foc. Pe urmă n-ai încotro şi trebuie să adopţi o soluţie de urgenţă. O întrepătrundere căzăcească. Promenadă în lungul culoarului. Ne izbim de uşi. Ne vătămăm părţile proeminente de ziduri. Poc, trosc! Până ce o olandeză (e ziua ăstora din Ţările de Jos, ce-ţi ziceam eu) deschide ca să încerce o constatare. Nu pricepe din capul locului: olandeză cum e, îţi dai seama! Şi pe urmă, cum ne vede că ne răsucim, şi ne învârtim, începe să aibă unele bănuieli. Ţipă la noi pe dialectul ei. Cum că e revoltător ca nişte oameni să copuleze pe un culoar, şi încă un culoar de hotel, ţine ea să atragă atenţia, fir-ar al naibii! Ar fi fost suficient să deschid camera 21 cu cheia pe care o ţin în acelaşi timp cu fesa stângă a scumpei mele, încât am impresia că i-a rămas amprenta. Sfântul Petru şi Miquelon, cocoşul galic, a cântat de trei ori! Dar nu, cu cheia în mână, cu cheia în fund, în loc să ne ascundem fornicaţiile, noi le desfăşurăm deschis de la un perete la altul, lovind ziduri, uşi, morala creştină, pudoarea, măturile... Mizerie, să ne fie ruşine!

Pentru a o descumpăni, schimb tactica şi prin urmare şi poziţia. Îmi ofer o simpatică figură afgană. O jumătate de răsucire la dreapta, direct! Mişcarea fotografului. Pe aici e supa bună! Ia mai apleacă-te mata puţin înainte, dragă doamnă, şi ai să zăreşti Podul Suspinelor. E-n ordine? Mersi! Uf, ce bine e!

Unul mare la tine face mai multe parale decât unul mic la alţii! Gagica mea are nişte dimensiuni cât America de Nord. Continent fără frontiere! Pampasul! Zbenguieli pe Lacul Sărat!

Olandeza fuge să se baricadeze. I-e frică să n-o încaseze şi ea. Trebuie să spun că-i călugăriţă pe deasupra, fir-ar al nabii! Să vii în Italia ca s-o păţeşti când tu aparţii ordinului Surorilor Caramel sau al Micuţelor Marie-culcă-te-acolo, ar fi culmea, nu?

Când vezi muierile strânse în frumoasele lor taioare, fardate, gătite, înzorzonate pentru marile manevre de salon, nu-ţi vine să crezi de ce-s în stare când e vorba de amor. Când e timpul să se împerecheze, să se desfrâneze! La ce se pretează şi ce performanţe fizice ating. Ce posturi incredibile, că ar rămâne cu gura căscată şi circul de la Moscova, acolo unde, tipul care-şi ratează numărul e trimis în gulag; rămâi încremenit de asemenea bravuri! O fetiţă care a împlinit optsprezece ani n-are în fiecare zi douăzeci, se bucură şi ea de masaje şi mângâieri electrice certe, nu zic nu, fiindcă bătrâneţea bate la uşă, este? Ei bine, să te poţi plia în felul ăsta. Să-ţi găseşti sprijin doar cramponându-te de propriile glezne ca să rămâi într-o poziţie corectă, jos pălăria! La pământ cu ea, dată fiind performanţa! Fundul ei – un fileu de baschet – ca să zic aşa. Un paner, ce mai! Cu mâna-n paner, nu mai căuta, de aici se trage expresia. Iar mandea mi ţi-o conduce cu amândouă mâinile, îi orientez savarina telescopică. Bara la stânga, la dreapta. Cârma în profunzime. Ia gândeşte-te ce-aş putea să mai adaug; cum să ating apoteoza. Dificultatea, în satisfacerea deplină, când ea are loc după toate regulile artei, constă în voinţa de autodepăşire cu orice preţ. Să mai inventezi ceva. Să mai vii cu o inovaţie, înţelegi? O forţă fragilă, vreau să zic malignă, te sfredeleşte. Orgoliile ţi se

confundă cu sexul. Gustul de a înfăptui ceva ce n-ai mai resimţit niciodată. Orgasmul să fie doar punctul de plecare pentru altceva şi nu un punct final. Vrei să găseşti viteza a cincea, ca Beethoven! Pom pom pom pommmmm! Focul de artifese complet, superb, până atunci necunoscut. Genul uman mistificat. Canişul plasat mai jos decât excrementele lui împrăştiate pretutindeni. Fornicaţia învinsă de accedarea spre Necunoscut. Să despici plafoanele cu lovituri de şale. Azimuturile! Şi atunci, te înfierbânţi, brodezi. Debordezi de invenţii fecunde. Dar aşa? Şi dacă am face altminteri? Ia să încerc un 180 de grade! Şi dacă în acelaşi timp mi-aş hazarda patru degete uite aşa în completarea pogromului, vreau să zic programului? Tot ce-ţi trece prin minte! Carnea şi spiritul îţi sunt la unison, se ridică în înălţimi. Pentru o singură dată în deplin acord, îşi conjugă toate posibilităţile pentru a culege luna de pe cer. Dar orice ţi-ai imagina, toate au o limită. Plăcerea nu poate fi atinsă întotdeauna pe deplin. În momentul culminant, îţi dai seama că n-ai reuşit, dar speri că va fi data viitoare. Că vei dibui acel ceva infim care ţi-a lipsit acum pentru a atinge cel de-al nouălea cer. Şi astfel, din invenţii în frenezie, din renunţări în speranţă, urmezi cucerirea imposibilului până ce n-ai să mai fii în stare să devii erect şi ai să-ţi cari ustensila precum teaca goală a unui pumnal pierdut. Mizeria omului în competiţia cu sine însuşi...

Călugăriţa olandeză e o mare ticăloasă în pofida mariajului ei cu Domnul. Nu-l cheamă ea pe hotelier prin telefonul interior care, neexistând, e înlocuit cu un gong? Asta înseamnă aici să dai un telefon.

Signor Bellaquiquetta, alertat, îşi face apariţia.

Penumbrele culoarului îl derutează. Văzând-o pe unguroaica argentino-americancă aplecată până jos, cu mâinile prinse

de glezne, cu monumentul ridicat în direcţia cupolei Palatului De Sotto, pardon, a Dogilor, o întreabă:

– Aţi pierdut ceva, signora?

Execut un uşor arc de cerc ca să ne aşezăm în profil faţă de el.

– Dimpotrivă, îi zic. Doamna a găsit ceva. Priveşte şi dumneata!

Bietul om rămâne treizeci de secunde tăcut, înlemnit de stupoare, iar noi profităm de această scurtă linişte pentru a depăşi mach II[1] şi a încetini, misiunea noastră de recunoaştere fiind îndeplinită.

– Dar e un scandal! urlă cel care închiriază momente.

– Dumneata ai spus-o, intervin eu introducându-mi ustensila în habitatul obişnuit.

Îi înapoiez cheia:

– Ţine, bătrâne. Şi recunoaşte că dacă toţi clienţii s-ar comporta ca noi, ţi-ai putea transforma albergo în policlinică.

Culege cheia între arătător şi degetul mare, ca madam Barbă-Albastră a opta la rând, cheia dulapului cumplit în care soţul ei grijuliu îşi depunea nevestele inutile.

– De ce nu v-aţi dus să faceţi „asta" în cameră? nu se poate împiedica să nu întrebe.

– Fiindcă doamna e superstiţioasă: numărul 13 o sperie.

– Dar...

– Vă ascult, signor?

– Dar ăsta nu-i 13, de altfel nici n-avem 13 aici, doar 12 bis, iar dumneavoastră aveţi 21.

---

[1] Unitate de măsură pentru viteză, utilizată în aerodinamică şi în tehnica rachetelor, egală cu 340 m/s. (n.tr.)

Îl înşfac de rever.

– Eşti chiar atât de ignorant în aritmetică pentru a nu putea înţelege, signor Bellaquiquetta?

– Ce să înţeleg?

– Ceea ce ar sări în ochii unui copil de şase ani, respectiv dacă îl iau pe 2 din 21, mai rămâne doar 1, şi dacă îl adun pe acest 2 retras cu 1 care mai rămâne, împreună fac un 3, care 3 plasat după 1 rămas, ne dă inexorabil numărul 13. Ah, domnule Bellaquiquetta, mă îndoiesc că într-o bună zi ai să conduci prestigiosul lanţ de hotele *Hilton*. Biata Italie, cum să mai fie ea diriguită când până şi cele mai modeste hoteluri ale ei încalcă regulile bunului simţ.

„Vino, dragă prietenă, îi spun tinerei femei, nu mai avem ce face în acest stabiliment."

Şi plecăm, lăsându-l încremenit de stupefacţie pe sărmanul hangiu.

*
* *

Blonda râde timp de trei minute, cu ceasul în mână, îmi declară că sunt un tip unic în genul lui şi un amant de mare clasă (ceea ce face întotdeauna plăcere). Îmi spune că o cheamă Marika, iar eu îi mulţumesc călduros, fiindcă nimic nu poate fi mai demoralizant decât să afli posterior bucuriilor posteriorului că partenera ta poartă un prenume ridicol; am să mă abţin să mai dau exemple aici de teamă să nu-mi indispun potenţialele cititoare, care ar putea fi vexate. Şi pe urmă, îi smulg promisiunea că ne vom revedea a doua zi la aperitiv, tot în piaţă, pe aceeaşi terasă. Urmează un sărut pentru pecetluirea angajamentului. Silueta ei luminoasă se pierde repede în mulţime.

Picioarele mele au început să aplaude. Şedinţa de pe coridor m-a stors.

Crepusculul se întinde pe un cer indigo. Porumbeii încep să se adune pe sub cornişe pentru noapte. Vânzătorii de jucării electrice par să jongleze cu lumina. Tineri în cămaşă trec ţinându-se de umeri. Cântă ceva comunist unde este vorba despre promisiuni de libertate, de fericire a poporului, de drapelul roşu şi altele.

Acolo, de cealaltă parte a pieţii, singurel, în partea din faţă a terasei, Maiestatea sa Béru, satisfăcut, plin de Cinzano, se clatină, radios că există.

Îl acostez cu un gest molâu. Călătoria, coitul monstruos, m-au terminat.

– Mă întrebam dacă n-ar trebui să comand un sac de dormit ca să petrec noaptea aici, îmi spune el. Totul a mers bine?

– Magnific.

– I-ai filat până la capăt?

– Până la fund, îl asigur eu, pentru satisfacţia mea intimă. Singura valabilă cu adevărat, dacă stai să reflectezi.

– La cel hotel a tras?

– Locuiesc într-un palat.

Şi-i povestesc tot.

Tot.

Grasu pufăie şi bombăne:

– Ghinionul meu. Dacă ai fi garat tu maşina, neica ar fi regulat-o pe zeiţă. Trebuie că-i tare vicioasă muierea!

– Destul, mersi.

Îşi suge paharul gol:

– E cu atât mai regretabil că nu m-am nimerit eu fiindcă mersul cu maşina îmi încinge sângele. Mie, după o călătorie lungă, mi se scoală tot felul de idei.

– Ce-ai vrea, destinul îşi are aleşii lui, alţii sunt nevoiţi să i se supună capriciilor, adaug eu, gândindu-mă la nevasta plantu-rosului coechipier.

Destinul are atâţia aleşi că-i obligat să facă apel la mână de lucru străină pentru a-şi asuma îndatoririle. Ne hotărâm să mai comandăm un rând înainte de a pleca la un hotel, când în faţa mesei noastre se opresc doi domni. Dacă eşti vesel, n-ai decât să râzi, cum se spunea la şcoala primară, unde vorbele de duh dădeau pe dinafară. Cei doi tipi nu-s deloc veseli şi nu le arde a râde. Parcă ar fi fraţi, cei doi. Nu foarte înalţi, dar destul de spă-toşi, păr negru, ochi mai strălucitori ca ai lui Aristide, costume de un gri deschis, boţite, cămăşi deschise la guler şi o expresie de ură pe feţele lor să te îndemne să ceri o viză pentru insulele Sonde.

Duetiştii fac aceeaşi mişcare admirabil reglată. Două legiti-maţii ne sunt prezentate. Doar fotografiile care le agrementează şi numele caligrafiate deasupra diferă. E vorba de o securitate veneriană, vreau să zic veneţiană.

Le examinăm, Béru şi cu mine.

– Faceţi o colectă pentru operele de binefacere ale poliţiei, îi întreb.

Remarca mea nu-i amuză deloc.

– Urmaţi-ne!

– Care ar fi motivul?

– Verificarea identităţii.

– Ea se poate opera şi aici, nu văd de ce v-am urma? Poftim, aveţi aici documen...

Dar nu mai reuşesc să termin. Când îmi duc mâna la veston, constat că buzunarul interior e gol.

– Să mergem! decide căposul, căruia zăpăceala mea nu-i face nici cald nici rece.

Ordinul lui e fără relicvă, vreau să zic replică.

– Arată-i domnului actele tale, Grasule!

– Le-ai pierdut pe ale tale? ţipă Umflatul.

Plonjează în buzunare şi se strâmbă.

– Ei comedie, mi-au subtilizat actele în vaporetto! Da, da, îmi amintesc cum a fost. Un terchea-berchea care arăta a homosexual şi-şi făcea de lucru pe lângă prohabul meu, exact ca să-mi distragă atenţia. Ah, blestematul!

Rămânem puţin descumpăniţi de această lovitură a soartei. Dar ce naiba, doar n-o să ne lăsăm demoralizaţi de atâta lucru. Nu-i pentru prima dată când avem necazuri cu confraţii din străinătate... Până la urmă totul se aranjează. Mai ales când e vorba de sticleţi italieni. Dacă ne-am afla undeva în fundul Asiei Mici, am fi avut de ce să ne smântânim creierii, dar aşa, o să fie destul să dăm un telefon la Paris. Ce părere ai, Veneţia e într-o măsură franceză, în felul ei.

Lucrul cel mai simplu care ne rămâne de făcut e să ne acompaniem omologii, cum se spune de la o vreme. Eu, din fericire, îmi ţin banii în buzunarul pantalonilor, se boţesc hârtiile, ce-i drept, dar pentru asta sunt făcute, nu? Care ar fi diferenţa dintre o bancnotă şi o bucată de hârtie igienică satinată cu care te ştergi la fund, dacă stai şi te gândeşti?

Nu-s respectaţi oamenii şi tu ai vrea să fie respectate hârtiile?

Bun, foarte bine: achit consumaţia şi-i urmăm pe cazacii noştri până la debarcaderul cel mai apropiat unde o vedetă a poliţiei se leagănă pe valurile provocate de circulaţia de pe canal.

Gândesc că-i cam bizară afacerea când o cercetezi mai atent. Să fie madam Marika, atât de frumoasă şi focoasă, care să-mi fi şterpelit portofelul cu actele? Dar în ce scop? Trebuia să-şi

dea seama că nu-mi va fi prea greu să fac dovada identităţii mele. Veneţia nu-i prea departe de Paris, iar poliţiile se pun rapid în legătură.

Grasu e supărat foc fiindcă avea în portofel o fotografie a defunctei lui mame, plus un smoc de păr dintr-un loc discret al Berthei, prelevat în timpul călătoriei lor de nuntă la Courbevoie, şi de asemeni poza de la prima lui comuniune, păstrată cu sfinţenie şi care-l apăra de rele (îl ferea de toate, mai puţin de furt). De bani prea puţin îi pasă lui Alexandre-Benoît. Sunt la fel ca părul: cresc la loc. Dar comorile trecutului său? Bun, fotografia doamnei Francine Bérurier poate fi înlocuită cu alta din cutia de pantofi, unde îşi păstrează el trecutul; dar părul Berthei? Cert, dama nu duce lipsă, dar acum nu mai e la fel de mătăsos ca odinioară. Are o coamă ca de iapă. Până şi mirosul s-a alterat. La început, podoaba capilară a coanei Berthy poseda un parfum încântător, cu tulburătoare efluvii virginale, potrivit soţului. Acum, atâtea şi atâtea boaşe s-au frecat de el, în atâtea locuri pestilenţiale încât a căpătat o duhoare acrie, bestială; s-a zis cu fragedele şi comestibilele mlădiţe de bambus, în locul lor au crescut baobabi giganţi, palmieri care sfidează cerul! Cât despre poza cu prima comuniune, dispunea doar de acest unic exemplar. Reprezenta un înger cu aripi delta ridicând cuminecătura, şi asta îi făcea foame Grasului, acel disc alb propus apetiturilor lui fizice ca şi spirituale, amin!

Pătrundem într-un canal, în alt canal, toate bune.

Şi totuşi nu-i prea corect să te laşi aşa dus printr-o Veneţie nebună, depăşind gondole, navigând în lungul unor palate fastuoase cu fastul mâncat de molii, dar atât de mândre în mizeria timpului, atât de minunat de frumoase să poată muri astfel, cu picioarele în apă, cum se împotmoleşte un cerb rămuros în mlaştină.

Ajungem.

O seamă de poliţişti se plimbă pe peronul mărginit de un ponton-parching bine dotat cu vase purtând firma: *polizia*.

O poartă imensă rebarbativă din care răzbesc adieri răcoroase de pivniţă inundată. Scări. Gata, am pus în cui peisajul obişnuit. Încetăm de a mai fi lacuştri pentru a plonja în administraţia tradiţională. Culoare împuţite, bănci lustruite de uzură, persoane dubioase între poliţişti mândri, uşi cu plăcuţe inscripţionate deasupra. Ferestre prăfuite. Miasmele unor oameni neglijaţi. Peste tot e la fel, sau aproape. Până şi în clădirile strălucitor de noi regăseşti aceleaşi duhori şi aceeaşi delăsare, aceiaşi oameni pierduţi sau funcţionarizaţi chit că sunt poliţişti sau răufăcători.

Un birou plin de indivizi în cămăşi cu mâneci suflecate, arătând ca redacţia unui ziar în seara asasinării lui Kennedy. Unii bat la maşină, în faţa lor cu un tip în cătuşe, alţii telefonează şi trec la jumătatea frazei receptorul dintr-o mână în alta pentru a putea vorbi la alt aparat, câţiva adunaţi în cerc discută în gura mare. Unii vin alţii pleacă, sau pleacă şi vin. Şi pe urmă, bineînţeles, cei care citesc ziarul, care mănâncă sau îşi povestesc cum au făcut dragoste în ajun şi modul imperial în care o vor face în noaptea asta.

Suntem conduşi într-un soi de boxă numai geamuri, ca o insulă al cărei Robinson e un tip enorm cu trei rânduri de bărbii, fiecare dintre ele de două ori mai voluminoase ca cele ale lui Bérurier, îţi dai seama, băiete? Rareori se întâmplă ca italienii să fie obezi. Femeile lor da, când îmbătrânesc, dar bărbaţii fac ce fac şi rămân svelţi, deşi se îndoapă cu atâtea paste făinoase.

Păi, italianului ăsta ca să-i cuprinzi mijlocul, ar trebui ca o bună parte a omenirii să se ia de mână, aşa cred! Obrajii îi

atârnă pe piept ca o gigantică barbă de carne. Are părul negru, des, pieptănat cu o cărare pe mijloc. Nasul – ai zice că-i o pătlăgică roşie, gura – două antricoate suprapuse, cu un trabuc pestilenţial între ele.

Unul dintre zbiri îi aduce la cunoştinţă că noi suntem.

Grăsanul ne măsoară de parcă am fi fost două muşte scârboase pe cale să se înece în supa lui de legume. Pe urmă râgâie în jurul trabucului şi bombăne ceva că ar trebui să fii bine obişnuit cu el ca să poţi pricepe, şi în plus, bineînţeles, să cunoşti veneţiana ca pe apă.

Ordinul lui – fiindcă de asta-i vorba – e bine primit de escorta noastră, care ne porunceşte să ne lipim palmele de perete.

Ne executăm, după ce i-am tradus lui Bérurier, care ştie din italiană doar cuvintele: Campari, Cinzano, Martini, mortadelă şi spaghete.

După ce ne-am aplicat scumpele noastre labe de zid, ni se ordonă să tragem picioarele înapoi. Situaţie clasică. În postura asta, eşti obligat să-ţi menţii echilibrul doar în mâini şi, prin urmare, nu poţi întreprinde nimic.

Imediat se operează o percheziţie ştiinţifică. Ea îşi aduce roadele, judecă şi tu, pentru că domnii scot din căptuşeala hainelor noastre mai multe pliculeţe de cocaină.

* * *

Oh, nu cine ştie ce cantitate: cam o sută de grame, dar e prea destul ca să facă o impresie proastă asupra colegilor noştri. Natural, protestez. Încep să strig că la mijloc e o maşinaţie, un complot infam menit să mă piardă. Că eu, Antonio, sunt un mare poliţist francez. Îi implor să-i telefoneze Bătrânului la Paris.

Dar grăsanul cu trabucul râgâie din ce în ce mai tare, în aşa măsură mă detestă şi refuză să dea curs celor mai modeste cereri ale mele. Sunt închis împreună cu Béru, bănuit că-i complicele meu, între ghilimele, cum e la modă să se spună acum. „Între ghilimele", ai remarcat: la televizor, la radio, în presă, preţioşii de prin restaurante, se gargarisesc întruna cu „între ghilimele". Formulele se nasc, sunt adoptate, apoi se perimă. Un imbecil a inventat alta. Bănuiesc nişte indivizi care, din umbră, ţes tot felul de cuvinte ca să snobizeze microfoanele. Nişte umili grămătici, obscuri decorticatori ai limbii. Specialişti în gaguri ai modei vorbite. Ei pun la punct un cuvânt, un clişeu. Într-o azi, expresia „motivat", într-alta „între ghilimele"; mâine vor risca un neologism, ciugulit poate pe şest din vreuna dintre cărţile mele, nu-i pentru prima dată când sunt pus la contribuţie. Dar eu nu reclam nimic. Le dau cadou. Bălegarul bidiviului, căzut pe stradă, nu mai aparţine, nici calului şi nici căruţaşului. A căzut în comunitate (redus la sake, cum spun japonezii). Culegeţi, băieţi, pubelele mele dau pe dinafară. Îmi risipesc banii, ideile, sperma. Sunt un donator. Pelicanul prodigios. E suficient să te apleci, să ceri, sau pur şi simplu să te prefaci că vrei, iar eu am şi oferit. Ţine, ia! Fumează! Suge! Primii doritori sunt primii satisfăcuţi. Luaţi şi mâncaţi, asta-i ustensila mea.

Iar eu, ce părere-ţi faci, fulminez, cu nasul ca un gheizer islandez, bat din picioare că m-am lăsat tras pe sfoară în aşa hal de Marika. Nu-i de mirare că a vrut să facă dragoste de-a-n picioarelea, pe culoar, ticăloasa. A putut în felul ăsta să se apuce de hainele mele cum a dorit. Să-mi rupă căptuşeala şi să strecoare pliculeţele. Of, Doamne, cum să ies din rahatul ăsta acum? Tu ai vreo idee, dragul meu? Dramatică situaţie.

Suntem scoşi din birou cu lovituri de coate în burtă. Grasu mugeşte că el n-a făcut nimic. Că nimeni n-are dreptul... Vrea să ia legătura cu consulul, sau măcar cu femeia de serviciu a acestuia. Să se pună sub protecţia stindardului albastru-alb şi roşu al autorităţilor lui natale, bietul Bérurier Alexandre-Benoît.

Dar încriminările lui nu fac decât să sporească îndârjirea zbirilor noştri. O luăm iar prin vasta sală populată. Zăresc în cadrul unei uşi un tânăr foarte frumos, cu maniere atât de efeminate că precis îşi ia temperatura cu nişte mădulare. Un poliţist în uniformă i-l arată pe grăsanul cu trabucul. Tânărul dandy se îndreaptă spre obez, se prezintă, iar celălalt mai să răstoarne biroul în graba de a se ridica în picioare. E slugarnic, picură de servil ce-i. Ieşim din încăpere.

Culoarul aglomerat, sonor, boltit...

Grasu îmi spune:

– Dacă tot n-avem cătuşe, am putea să ne luăm zborul, nu?

Ia uite, nu mi-a venit ideea asta.

Imediat examinez situaţia cu un ochi interesat. Ne aflăm la primul etaj. Poliţişti cu grămada se prezintă de prin toate părţile. Afară, se află un peron punctat de un ponton. Doar n-o s-o luăm înot printre ambarcaţii.

– Prea riscant, îi spun Grasului. Ni s-ar compromite toate şansele de a fi spălaţi de Paris.

Dar Béru decretează:

– Cine nu riscă nimic n-are nimic.

Nu ştiu dacă cei doi afurisiţi înţeleg limba lui Lecanuet[1],

[1] *Jean Lecanuet* (1920-1993) – om politic francez, fost ministru în mai multe rânduri. (n.tr.).

totuşi noi ciripim în argou de barieră, în manieră javaneză, ca să nu fim înţeleşi de ei.

Ne duc până în capătul culoarului, dar în direcţia opusă sosirii noastre. Aici, ne aşteaptă o altă scară, care coboară spre adâncimi pline de salpetru. O adevărată temniţă subterană, cum îi plăcea lui Ludovic al XI-lea, potrivit credinţelor populare.

La un cot al scărilor, zăresc gratii. Totul e luminat de becuri implacabile, foarte puternice, care răspândesc o lumină de bloc operator.

Un poliţist galonat, albit în meserie, citeşte *La Stampa*, călare pe un scaun. Dincolo de gratii, o mulţime de oameni protestează că au fost încarceraţi pentru câteva ore şi acum li s-a urât aşteptând ca destinele lor să-şi urmeze cursul.

Poliţistul care mă însoţeşte fluieră printre dinţi. Gardianul îşi părăseşte cu regret scaunul şi ziarul şi apucă o cheie feroce fixată la centiron de un cârlig.

– Ascultă, mă anunţă Bérurier, în ce mă priveşte, am de gând să şterg putina de toată frumuseţea. Fă-i de petrecanie tipului ăsta, că eu mă ocup de ceilalţi doi.

Bérurier e câteodată formidabil. Actele lui de vitejie ating sublimul. O masă ca a lui, deghizată în vârtej, e ceva incredibil.

Ştii, în desenele lor, umoriştii restituie mişcarea renunţând să redea anumite părţi ale subiectului.

Şi acum e la fel. Într-o fracţiune de secundă, Grasu nu mai are braţul drept şi nici piciorul stâng. Pentru o clipită devine monobraţ şi monopicior. Dar nu monolit! Mâna dreaptă care se termină adesea cu un pumn enorm a tras un croşeu în botul poliţistului care-l escortează, iar piciorul stâng care se termină printr-o labă puternică a vizat boaşele stagnante ale gardianului

supraveghetor. Totul are ca rezultantă doi indivizi neînsufleţiţi. Nu-mi rămâne decât să-l fricţionez pe al meu. Bun: un pas înapoi, un pumn înainte. În ceafă: poc! Şi totul s-a terminat.

În beci, tipii încarceraţi, cum găseşti scris prin Hugo, încep să urle ca pe un câmp de curse. Îşi scot mâinile printre gratii ca să-i eliberăm, dar ce părere ai, n-are rost să împingem lucrurile prea departe, noi suntem pentru perfecta derulare a justiţiei şi n-are rost să le facem greutăţi colegilor transalpini.

Prin urmare, facem calea-ntoarsă. Urcând câte patru trepte o dată, ajungem în culoarul cel mare şi zgomotos. Aici, începem să mergem liniştiţi, să nu atragem atenţia. Dacă ai şti cum ne mai furnică picioarele! Dar trebuie cu orice preţ să evoluăm la ralanti, fără nici o grabă, discutând calm ca doi inşi a căror conştiinţă ar face publicitate la televizor pentru un detergent ultra.

Doamne, că lung mai e şi culoarul ăsta! Îmi spun că măcar unul dintre cei trei tipi făcuţi cnocaut îşi va veni în fire. Şi atunci am dat de dracul!

Secundele picură la fiecare doi paşi ai noştri. Ajungem la scara monumentală de la intrare. Linişte. Dar eu îmi spun că în curând pâinea asta albă îşi va schimba culoarea, fiindcă ne-ar trebui o ambarcaţie pentru a părăsi onorabila clădire. Oare vedetele-taxi sunt fluierate, la Veneţia? Umblă în căutare de clienţi?

Bineînţeles, sunt gondolele, numai că, pentru a scăpa de poliţie, se deplasează cam încet, nu?

Gata: s-a dăt alarma. Se ridică strigăte din profunzimile beciului poliţiei.

Trebuie să ne grăbim.

Peronul, cu poliţiştii de serviciu care scuipă în apă pentru a precipita naufragiul Veneţiei.

Chiar în clipa în care apărem noi, o vedetă e cu motorul pornit şi frumosul dandy, cu care ne-am încrucişat acum un moment, ia loc în ea. Sărim şi noi în vedetă aproape în acelaşi timp cu el.

Tipul începe să protesteze.

– Gura! îi porunceşte Béru, ţintind asupra acestui efeb o privire frumoasă ca două rubine de cincizeci de carate fiecare.

Pilotul se ridică, furios, să ne expulzeze. Un tip pe care n-am avut destul timp să-l vizionez, fiindcă Béru l-a şi aruncat în apă cu o lovitură de cap. În timp ce el se zbate printre pisicile moarte şi rahaţii în derivă, eu mă instalez la volan. Valea!

O apuc pe primul canal la stânga. O cale îngustă între două rânduri de imobile. Un gondolier, care soseşte în crepuscul cu doi olandezi în vacanţă, e luat în plin. Caleaşca lui neagră e eventrată. Olanda îşi regăseşte elementul zuiderzian natural. Gondolierul rămâne prostit, de-a lungul ramei lungi, ca o cireaşă zaharisită în scobitoare, cufundată într-un Pim's *number one*. Trecem mai departe. În şase secunde am şi ajuns în capătul acestui simulacru de canal.

„O hé!" se anunţă un gondolier la tribord. Virez spre babord. Of, fir-ar să fie, sunetul s-a repercutat rău, cel de-al doilea gondolier venea din stânga. În vârful pirogii lui se află un superb cap de cal din aramă. Nu ştiu care-s legile de telescopare ale hazardului, dar iată că în vedeta noastră nimereşte capul bidiviului. Şi cel de-al doilea gondolier ajunge să vâslească în mijlocul apelor verzui, în timp ce clienţii lui, care cântau *O sole mio*, astfel încât voiajului în Italia să nu-i lipsească nimic, se uită cum le pătrunde ceaiul în şosete.

Însă noi nu întârziem în constatări puerile. Timpul ne presează; dar ce spun eu: ne mână de la spate! Îmi dau prea bine seama că o astfel de plimbare cu barca n-o să ne ducă prea departe.

O apuc pe alte două sau trei canale şi ajung în dreptul unui pod. Opresc motorul şi arunc o scară spre partea de sus. Béru care s-a prins, mă ajută să execut manevra. Sare pe treptele de piatră înverzite. O iau după el. Un picior tras în vedetă şi uite-o că se aşază de-a curmezişul canalului chiar în clipa în care apare alta. Nu mai întârziem să admirăm telescopajul. În viaţă trebuie să ştii să alegi între securitatea ta şi înecul unui pederast.

Farmecul Veneţiei constă în ulicioarele înguste, în furnicarul sălbatic, în toţi acei mânuitori de Kodak veniţi de pretutindeni, fotografi uluiţi, nişte mămăligi... O plăcere! Îi îmbrâncim şi ei nici măcar nu bagă de seamă. Paşii îi duc de la un magazin de pe dreapta la o vitrină de pe stânga şi cască gura de la bijuterii false la pantofi fără să observe diferenţa.

– Am făcut bine că le-am tras clapa, nu? oftează Bérurier.

– Nu sunt prea sigur; o să înceapă urmărirea!

– Urmărirea, cotu', are ei altele de făcut. Şi de altfel, cum nu aveam legitimaţiile la noi, nu ne ştie numele.

– Fără acte n-o să fie prea simplu să tragem la un hotel. Doar dacă...

– Doar dacă ce?

– Dacă nu ne ducem să le recuperăm de la drăgălaşa cucoană care mi le-a subtilizat...

– Muierea banditului?

– Ce părere ai?

Alexandrovici rezumă destul de bine situaţia:

– Ca să zic aşa, e destul de riscant, mă asigură el. Ar trebui să luăm ceva precauţiuni.

– Ce înţelegi tu prin asta?

Îmi arată o pieţişoară şi o biserică.

– Hai să recităm o rugăciune, dacă n-o să ne aranjeze treburile nici măcar n-o să le strice mai mult.

Râde din colţul gurii, de parcă ar cloci o idee straşnică.

CAPITOLUL ÎNTÂI

CARE SE ÎNLĂNŢUIE CUM AI SĂ VEZI...

Uşile sunt larg deschise. Se vede tremurând lumina lumânărilor în sfeşnice. Cele de 500 de lire îţi garantează mici favoruri din partea Domnului, şi pe urmă cele de o mie de lire pentru ajutor în caz de catastrofă.

Oamenii îşi asigură astfel un sprijin ceresc şi, cu inima împăcată, liniştiţi de cum se topeşte grăsimea căreia i-au aprins feştila, pleacă să înfrunte viaţa ca un schior care se lansează pe pistă după ce şi-a uns bine schiurile.

Bătrâni în negru sunt pe cale să-şi clădească fericirea eternă susţinută de Tatăl nostru, rostit pe nerăsuflate printre dinţii care se clatină. Turişti, mai mult sau mai puţin japonezi, trag în poză obiectele de artă religioasă în vigoare, pe când alţii se roagă lui Iisus, pentru că pun pentru prima dată piciorul în această biserică şi merită o primă de asigurare.

Grasu se îndreaptă spre o uşă joasă, situată la dreapta sanctuarului.

– Unde te duci? îl întreb.

Cum o ştie cu tărie, n-are nevoie să-mi mai răspundă. Decizia lui viguroasă e o afirmaţie tranşantă prin ea însăşi.

Pătrundem într-o mică încăpere neutră, fără alte mobile în afara unui poster cu Înălţarea, ceva foarte interesant pe plan

tehnic, pentru că, să urci pe verticală doar cu ajutorul unei aureole, ei bine, bătrâne, dacă nu eşti Dumnezeu, n-ai putea să te bazezi doar pe aşa ceva!

Această încăpere-coridor dă în sacristia propriu-zisă. Şi aici, se află doi preoţi cumsecade pe cale să tragă la măsea o sticlă de *Asti Spumante*, ca doi papi în vacanţă.

Când ne văd intrând, ne zâmbesc, iar cel mai în vârstă se ridică:

– Nu, domnilor, nu pe aici! rosteşte el cu o fermitate foarte eclesiastică. E interzis publicului.

În chip de răspuns, Béru deschide uşa unui dulap de haine imens. Sunt suspendate aici veşminte care servesc cultului. Grasu le desprinde în vrac, le apucă în braţe şi le depune pe un fotoliu, în timp ce prelaţii încetează să mai glumească şi se pun pe vociferat.

– Domnii padre, declară Bérurier, ar face bine să închidă clanţa, că altminteri, o să-mi fie ruşine, catolic cum sunt, să cârpesc peste bot doi popi. Gata, şttt, intraţi în dulap şi să-mi staţi cuminţi un sfert de oră.

Îi împinge pe cei doi preoţi în şifonier şi încuie uşa cu cheia. Dar, ei, îţi dai seama, fac un tărăboi de te apucă toţi dracii, dacă pot să zic aşa. Ceea ce constatând, Béru deschide în forţă dulapul şi începe să urle:

– Ce vreţi, să vă leg şi să vă pun un căluş în gură ca să vă potoliţi, neam de ţigani ce sunteţi?

Tonul lui bolovănos readuce calmul în rândurile clerului. Bérurier goleşte sticla de Asti, după care îşi alege din grămada de haine o sutană pe potrivă.

– N-ai de gând să-ţi cauţi şi tu ceva care să-ţi vină? mă invită amabilul personaj.

*
* *

Habar n-ai cât de bine eşti privit în Italia ca preot, chiar când ţi s-a urcat vinul la cap. O groază de oameni ne salută când trecem, se dau la o parte respectuos din drumul nostru. Înaintăm agale, cu boneta înclinată pe frunte, cu un dublu pas măsurat.

– M-au apucat crampele de foame, bombăne Umflatul în sutană, dacă nu halesc ceva imediat cad din picioare.

Terasa înflorită a unui mic restaurant ne întâmpină primitoare. Patronul ne propune cea mai bună masă, într-un colţ lângă ventilator. Stăm alături de o olandeză, grasă şi rozalie, al cărei corsaj e pe punctul de a trimite totul la plimbare, atât e de supracomprimat, nefericitul! Dama olandeză e însoţită de bărbatu-su, gen cap mare, socoteală mică, atât de blond că dacă şi-ar oferi o siestă într-un lan de grâu l-ai cosi fără să bagi de seamă. Nu-i un cozeur. Dar ce-ai vrea să spună în olandeză, ierte-mă sfântul!

Dăm comanda de spagheti şi escalop de viţel milanez. Plus sticla de chianti adecvată, natural. Şi la treabă, copii!

În timp ce înfulecăm, monseniorul Béru se dă la olandeză. Degeaba îl trag eu de mânecă, lui puţin îi pasă, e cazul s-o spun acum sau niciodată. Jamboanele îl excită. Îi trezesc poftele.

Toba olandeză e slăbiciunea lui. Merită să-l vezi ce zâmbete aruncă, ce ocheade, ce pupicuri rostogolite, în vreme ce-şi înfulecă pastele. Grăsana e năucită de o asemenea îndrăzneală. Îi ştia pe italieni fustangii, dar nu-şi putea închipui că şi preoţii se pretează la aşa ceva. Să şarjeze ca nişte cazaci o turistă olandeză într-un loc public. Nu îndrăzneşte să-i răspundă la avansuri şi nici să protesteze.

Minette Van des Moule respectă moravurile. Ca turist n-ai drepturi ci numai datorii. Trebuie să respecţi obiceiurile locurilor vizitate. N-ai decât dreptul să treci în vârful picioarelor fără să deranjezi.

Iată că-i surâde timid părintelui Bérurier. S-ar fi înroşit dacă n-ar fi beneficiat de cuperoza secolului, cum nu găseşti

decât dincolo de frontiera nordică a Belgiei. N-are atâta minte ca să priceapă că Bérurier e mai curând un oficiant al vinului roşu decât un preot veneţian. Nimic mai simplu decât s-o faci pe o olandeză să confunde Veneţia cu lampadarele.

La cafea, Béru îi invită pe vecinii noştri la o grappa[1]. Van der Plume se simte încurcat. Şi impresionat în punctul lui sensibil luteran de a fi poftit să ciocnească un pahar cu biserica romană. Ne apropiem mesele. Eu servesc de interpret. Olandezul, în afara dialectului decadent, tot ce-şi poate permite e un strop de germană şi patru cuvinte englezeşti. Se foloseşte de ele pentru a ne povesti de bine de rău că locuieşte împreună cu consoarta lui în Godeluroo, unde girează o întreprindere de consolidare a solului. Pasionant. Şi în plus, au un fiu care face serviciul militar în regimentul Laleaua a Paisprezecea. Bravo.

În timp ce stăm de vorbă, Béru îşi trimite degeţelul către intimităţile bătrânei, care încetează să-şi mai aprobe soţul şi începe să saliveze de la nord la sud. Mai întâi, încearcă să respingă mâna asta pornită pe investigaţii, sigură de ea, mai cuceritoare decât Guillaume al... Dar frământarea ei ar fi putut să atragă atenţia soţului, şi ce poate fi mai neplăcut, ia spune, decât să atragi atenţia unui soţ în asemenea împrejurări?

Din fericire, terasa nu-i luminată decât de sus. Mişculaţiile de sub nivelul mesei rămân în secret. Şi olandezul îşi debitează viaţa în felii. Viaţa, dacă stai şi te gândeşti, nu prea ai de ce să te cramponezi de ea, pe cinstite, darmite o viaţă olandeză, mulţumesc frumos, ţi-o dau cadou. E pentru prima oară că vin în Italia, alde Van der Plume. Până acum călătoriile lor se limitau la Amsterdam, Rotterdam, Palatul regal cu regina Julienas, prinţul Bernard de Tulipe, stropit de firmele americane ca să nu se

[1] Rachiu specific italian. (n.tr.)

veştejească prea repede, Fanfan. Prinţul, care iese puţin, intră adesea în tot felul de combinaţii, potrivit gazetelor. Aşa se vorbeşte, dar eu nu ştiu nimic, însă când eşti nevoit să faci dragoste cu Juliana, dacă n-ai parte de unele compensaţii, mai bine te naturalizezi monegasc[1], măcar la Rainer te poţi bucura de soare şi de un muzeu oceanografic, unde peştii nu seamănă cu macrourile ci cu regina Juliana, mai puţin sceptrul şi bicicleta! Bun, divaghez, ce-ţi spuneam: oh yes, Béru şi mâna lui călătoare. Jena olandezei, atât de vie la această persoană puţin instruită în privinţa porcăriilor lumii latine. În cele din urmă, lipsindu-i aerul, femeia se ridică, după spusele ei, să-şi spele mâinile, nefericita. Dar ce-ţi închipui că domnul Bérurier o să se lase păgubaş? Că o să considere fuga asta ca pe o respingere? Înseamnă să nu-l cunoşti bine; imediat se ridică şi el şi ne aduce la cunoştinţă că merge să-i stoarcă lacrimi micuţului. Bum, amândoi o pornesc în direcţia bucătăriilor, care miros frumos a friptură, a ulei de vidanjare, a peşte leşinat şi a vin borşit. În plus, în seara asta, nu ştiu dacă nu cumva se schimbă timpul, dar canelele duhnesc teribil.

Lipsa celor doi grăsani creează un vid. Trebuie mobilat. Domnul Van der Plume (află că în romanele mele poliţiste toţi olandezii se numesc Van der Plume, pentru că la ce bun mi-aş obosi meningele pentru nişte chestii episodice?) mă lămureşte că au tras la hotelul *di Tito a Volo* din apropierea bisericii San Lorenzo.

Stăm aici şi pălăvrăgim. Mă tot uit în fundul restaurantului cu o umbră de nelinişte. Şi într-adevăr, după un moment, îl văd gesticulând pe un bucătar voinic, năduşit, a cărui sudoare stropeşte mezelurile italieneşti expuse voracităţi mulţimilor.

Îl rog pe Van der Plume să binevoiască a mă scuza şi mă

[1] Cetăţean al statului Monaco, de pe litoralul Mediteranei. (n.tr.)

îndrept spre punctul fierbinte al conflictului.

Bucătarul i-a răsculat pe toţi cei de la maşina de gătit: pe consoarta lui care decupează pneuri vechi ca să le transforme în calmari, pe ucenicul de la cratiţe, plin de coşuri gata să înflorească, pe chelnerul cu capul unui cal de mină, pe casiera impotentă a cărei rochie imprimată reprezintă nişte bujori pe un fond de varză acră şi pe patron, în fine, un om de o amabilitate extremă, născut la Castella Nove pe 18 februarie 1920 şi îmbolnăvit la un an jumate de scarlatină. Toţi aceşti oameni s-au adunat în cerc şi arată ca o mulţime întreagă atât de tare gesticulează, urmare a italienismului lor, nu-i aşa?

Câţiva convivi se apropie cu timiditate. Ca turişti, nu îndrăznesc prea mult. Curiozitatea lor face anticameră. Se tem să se amestece. Frica de a nu fi expulzaţi peste graniţă.

Păi, hai să-ţi dau explicaţia tărăboiului; deşi eşti aproape sigur, în linii mari. Ei bine, da, Béru se află la originea agitaţiei colective.

Fără majorarea tarifului, am să-ţi explic păţania lui. W.C.-urile restaurantului sunt în număr de unu. Pe aceeaşi uşă figurează silueta unui bărbat şi a unei femei.

Dar stau şi mă gândesc: cu bun simţ, cum te ştiu, cartezian şi toate celelalte, probabil că te întrebi de ce îţi relatez acest episod folcloric din viaţa sexuală a Mamutului, într-un moment în care acţiunea ar trebui să se orienteze spre situaţii palpitante.

Îţi spui: un om ca Antonio, care-şi stăpâneşte pe deplin meşteşugul, de ce oare ne-o bate la cap cu întâmplări de fese olandeze, isteţul, în loc să ne poarte la contele Fornicato, unde bandiţi periculoşi pun la cale o lovitură de anvergură? Dar stai aşa. Ce-ţi închipui că nătăfleţii ăştia de olandezi n-o să-mi folosească mai târziu? Altminteri de ce mi-aş mai bate capul să pomenesc de ei? Hai, răspunde? Bun. Atunci, lasă-mă în pace cu obiecţiile tale stupide.

Revin la buda stabilimentului, minusculă, separată de bucătărie printr-un simplu paravan din panouri prost îmbinate din cauza îndelungatei folosiri (aici lemnul are cel mai mult de suferit). Reverendul-părinte Bérurier, m-am prins din capul locului, s-a înghesuit în closet împreună cu a lui damen. O convertire expresă, mai mult ca sigur. Béru a luat hotărârea, cu îndrăzneală. Cum dameza intra la toaletă, a pătruns şi el în forţă. Şi, în obscuritatea liniştitoare, în solitudinea relativă a locului, mister coadă de măgar i-a practicat marele joc. Armistiţiul sutanei. Breşa sutanei. Iată obiectul. Un superaspersor. În mână, hop! Madam cacao, îţi dai seama, niciodată în toată Olanda ei n-a manipulat o ustensilă atât de maiestuoasă. O mandrină care, pe lângă toate cele, măsoară treizeci de centimetri, pare a fi un miracol. Lourdes! Béru reuşise de pe acum esenţialul: presiunea asupra spiritului care conduce simţurile spre depunerea armelor.

Nu-i timp de tergiversări. Coanei Van der Plume nu-i rămâne decât să se lase teleghidată. Chiloţii uriaşi pe jos. Piciorul drept pe chiuvetă. Şi amicul meu, Alexandre-Benoît, s-a strecurat pe rampa de lansare. Puţin în bie, dar stând în picioare, trebuie să te descurci într-un fel, sunt Stan Păţitul. S-a lansat în asaltul muntelui Palomar de Venus, cu telescopul gigant îndreptat spre faţa ascunsă a lunii. Marea Fericirilor, cu plaja ei de nisip fin. Drama Grasului constă în forţa lui. Unui taur în călduri ce-ai putea să-i zici pentru a-i domoli avântul? S-a dezlănţuit cât alţii o sută. Să remarcăm că obiectul atacat nu-i un bibelou de Sévres, nici un porţelan de Saxa. Când escaladezi un tomberon de sfeclă roşie procedezi fără menajamente. Fasoanele nu mai au ce căuta. Şarjezi din capul locului ca Dragonii de Villars. Şi-a pus serios bazinul în funcţiune, artistul. Şi dăi bătaie! Turista ajunge să se sprijine din toate puterile de peretele

subţire. Dinozaurul şi-a sporit violenţa. Întreprindere serioasă de demolare. Cumetrei Van der Plume nu i s-a prelucrat niciodată comoara atât de temeinic. În elanurile lor formidabile, întretăiate de strigăte şi de gemete, nu au auzit crăpând panourile. Şi iată că, un avânt şi mai monumental al lui Bérurier i-a făcut de petrecanie fragilului obstacol care despărţea produsele comestibile de cele necomestibile. Buldozerul uman a distrus peretele pudorii. Totul s-a năruit, s-a dislocat, s-a prăbuşit, şi minunatul cuplu a căzut în bazinele cu peşte, pentru coitul lor salvator.

Asta era! Şi în prezent, toată lumea vocifereazâ. Patronul, născut pe 18 februarie 1920, la orele 8 şi 12, e de părere să cheme poliţia. Chelnerul cu cap de cal, numai bun pentru ecarisaj, declară că-i mândru că aparţine Partidului Comunist. Cât despre bucătar, are de gând să se înscrie şi el. Cum ai vrea să asiguri o mâncare ca lumea într-o bucătărie aflată în priză directă cu closetul unde un preot face dragoste cu o olandeză? Pretinde să se facă fotografii ca să apară pe prima pagină a gazetei *Unita*. Să-l apuce pântecăraia pe Papă, Doamne iartă-mă! Uite ce-a devenit clerul din zilele noastre! Noroc că prima lui comuniune a avut loc pe timpurile când Dumnezeu mai exista, iar cei care-l slujeau se mulţumeau să se ducă la bordel, strecurându-se pe lângă ziduri, nu să se împerecheze cu vaci olandeze printre peşti morţi. Coana mare se smulge de bine de rău din compotiera cu sos de tomate unde curul ei se macera perfect. Dacă i-ai vedea fusta albă ajunsă pământuf! Eu, distribuind bancnote la dreapta şi la stânga, şterg incidentul. Banii, chiar şi cei italieni, reprezintă cea mai bună cârpă de spălat pe jos. Uite, ţine aici, băiete! Şi asta-i pentru dumneata, frumoaso. Şi mii de scuze, pardon, preotul ăsta a ieşit dintr-un azil pentru popi detracaţi. Îl conduceam până la Lourdes să-şi continue tratamentul. Suntem doar în tre-

cere prin lagună. Trebuie să-i iertaţi păcatul, să dovediţi milă creştină. Bătrâna olandeză se duce să-şi cureţe fusta de tomate. A rămas neterminată, biata junincă; totul a derapat ca într-o baltă de ulei, ce mizerie!

Trebuie să se întoarcă la soţul ei. El, olandez până-n pânzele albe, aştepta cum nu se poate mai calm, lăsând lucrurile în voia lor. Îi explic cum că soţia lui a alunecat pe un solz de peşte şi are un mic incident la toaletă. Dar se întoarce ea. Până una alta să mai bem câteva păhărele de grappa care ne aprinde sub limbă ca un gust de alcool dublu rafinat.

Şi pe urmă ne luăm rămas bun, fiindcă păpuşica solurilor îndiguite s-a întors, cu fundul ud ca o autostradă pe timp de ploaie (fiind la fel de circulat, după câte am priceput eu).

Eu, în clipa de faţă, fiindcă ne zicem bye-bye, îmi închipui că-i vorba de o despărţire pentru totdeauna. Nu mă îndoiesc nici măcar pentru o secundă că peste câteva ore... Dar să nu anticipăm, cum spune Jules Verne.

E ora zece of the seară. În acest moment al zilei, Veneţia îşi atinge apoteoza. E clipa în care se împodobeşte cu cele mai alese găteli, cum se spune în literatura pentru masturbaţi encefalici. Luminile, fâşiile de umbră culcate pe canalele misterioase, lampadarele... veneţiene. Gondolele negre, doar cu o minusculă luminiţă la proră, îndrăgostiţii cincuagenari şi pasionaţii kodakului pe scaunele somptuoase ca nişte fotolii de lux, barcarolele, ambarcaţiile în turme compacte care trec lin, în timp ce un tip de serviciu dă drumul la o cântare acompaniindu-se la acordeon, da, toate astea alcătuiesc un soi de feerie care are naivitatea dar şi vigoarea unei cromolitografii celebre. Câte menajere de prin Denain sau Pithiviers nu suspină uitându-se la o vedere din Veneţia, prinsă în piuneze de bufetul din bucătărie?

Bérurier, mototolit după perfida lui tentativă, care s-a terminat prea repede, vine după mine, cu urechile, boneta şi coada pleoştite, râcâindu-şi solzii de peşte prinşi de sutană.

Bombăne: „Unde o să ajungem cu toate astea?" În ciuda Veneţiei şi a fastului ei de carte poştală, Grasu se îndoieşte de viitorul omului. Lumea i se pare prost ancorată şi se teme de eşecuri precoce, în seara asta.

– Ce facem, mergem la contele tău?

– Yes, Father!

– Riscăm să pună laba pe noi, cât am fi de preoţi, aşa cum ne-am deghizat...

– Da: riscăm. Dar meseria noastră nu constă din riscuri?

Îmi răspunde că asemenea argumente seamănă cu constatarea unui faliment şi că prostia umană e indelebilă, fapt de care eram convins înaintea lui. La început, era pentru o lovitură în forţă, dar starea de spirit i s-a schimbat, cum cade vântul din Atlantic în faţa pânzelor dezumflate, astfel încât navele albe abia îşi mai trag sufletul. Aşa e acum Béru: abia îşi mai trage sufletul.

Şi atunci, îmi sare ţandăra:

– Ia ascultă, artistule, eu nu oblig pe nimeni. Am să mă duc singur la conte.

Şi grăbesc pasul pentru a scăpa de sacul ăsta plin de insatisfacţii. Dar el nu se lasă dus de umilitoarea mea ripostă:

– Prostule! lasă el să cadă în noaptea veneţiană.

Încetăm să ne mai jumulim penele. Viaţa în comun aşa e întotdeauna: împunsături, zgârieturi, puţină sare peste rană. Şi la momentul oportun te refugiezi în tăcere ca să-ţi dregi sănătatea.

Ajung la un debarcader unde doi gondolieri îşi povestesc cu mâinile necazurile de care au avut parte doi colegi cu câteva

ore mai înainte. Urcăm în ambarcaţiunea primului, cerându-i să ne gondolieze până la palatul contelui Fornicato. Băiatul se grăbeşte, plin de respect faţă de frumoasele noastre veşminte negre.

Clipocitul apei, atât de dulce în noaptea umedă, se repercutează în lungul faţadelor întunecate. Admir măiestria italianului care-şi pilotează interminabila barcă dovedind o artă suverană căreia i se adaugă performanţa de a o face să vireze dintr-un canal îngust în altul şi mai îngust, fără să atingă colţul caselor; aplecându-se pentru a se strecura pe sub podurile mici, atât de joase şi lansând la intersecţii strigăte menită să-i anunţe sosirea fantomatică: „O ye". Două silabe grave, venite din adâncurile vremurilor.

După câteva viraje prin canalele întunecate, ieşim în triumfalul Canal Grande, unde se cântă şi se acordeonează sub ghirlandele de lumini multicolore. Am surpriza să constat că ne aflăm chiar în faţa palatului contelui. Două felinare luminează pontonul. Uşa grea din două canate e închisă.

Îl plătesc pe stăpânul pirogii, şi îi facem un gest larg cu mâna pentru a ne lua rămas bun.

– Dacă am încerca să intrăm fără a mai bate? sugerează Béru, mereu în pas cu moda.

Examinez uşa care se înfăţişează talentelor mele de spărgător. Ce exemplar! Nu-i chip să deschizi o puşculiţă ca asta doar cu o spilcă. Sesamul meu e derizoriu faţă de un asemenea monument. Ar trebui o armada de berbece şi de cricuri.

Nu, nu există altă posibilitate, trebuie să jucăm cinstit.

Şi atunci, apuc măciulia de bronz, care reprezintă un cap de berbec sarcastic şi „brum brauuummmm" trezesc ecourile interioare ale palatului.

Trece o bună bucată de vreme mai înainte ca cineva să se manifeste. În fine, la primul etaj, în spatele unui grilaj solid din fier forjat, fixat dinaintea unei ferestre compartimentate în ochiuri, apare pata palidă a unui chip şi o voce de femeie ne întreabă ce dorim.

Voce ancilară. Voce de servantă. Voce supusă, dar numai stăpânului şi deci gata să se interpună între el şi tot ce poate fi inoportun.

Eu, subtil, dacă ai şti, îmi cumpăr o intonaţie atât de untoasă că ţi-ar provoca o criză de ficat.

– Suntem trimişi de episcop să stăm de vorbă cu contele Fornicato într-o problemă de mare urgenţă şi de o importanţă capitală.

– Domnul conte nu-i acasă.

– Nu face nimic, o să-l aşteptăm.

– Dar... la ora asta.

– Dacă nutriţi ceva nelinişti, telefonaţi la episcopat, eu sunt părintele Sanantonio, iar dumnealui e canonicul Beruzzi de la congregaţia fraţilor Sfânta-Haleală.

Tonul meu liniştit, totala mea seninătate spulberă îndoielile slugii.

– Cobor să vă deschid, promite ea.

Şi astfel se va termina primul capitol cu injecţie directă al acestei cărţi atât de remarcabile, încât ţi-ar fi cu neputinţă să nu remarci.

CAPITOLUL DOI

UNDE SE PETREC LUCRURI PE CARE POATE LE-AI MAI VĂZUT DAR NU ÎN ACELAŞI ROMAN

A coborât să ne deschidă, potrivit promisiunii neîndoielnice făcute de la minunata fereastră cu gratii aflată la primul etaj.

Descuie uşa.

Pătrundem în palatul contelui Fornicato unde se află reunite atâtea şi atâtea şi iar atâtea bogăţii, că pentru a le enumera ar trebui să solicit un catalog de la editorul meu, care catalog l-ar depăşi în grosime pe cel al întreprinderii Manufrance, şi atunci, judecă şi tu la ce preţ am ajunge. Cu cât s-ar mai putea vinde de acum încolo un Santantonio? Şi aşa ne bălăcim în plină inflaţie, fir-ar al naibii! Nu? A-i vedea ca anexă la „Pune-ţi slipul, gondolier!" un superb catalog din hârtie velină cu planşe în culori şi descrieri detaliate? Vai, vai, ce m-ar mai trimite la plimbare domnul Fleuvenoir! De pe acum şi-a pus cnutul în funcţiune la editură. Dacă ai o zi întârziere la predarea manuscriului, ţi se reţin drepturile pentru următoarele şaisprezece opere, ca să te înveţe minte că exactitatea reprezintă politeţea tipografilor! Nu-i un om rău, domnul Fleuvenoir, dar are prostul obicei că-i bate pe scriitori. În fiecare zi auzi urlete provenind din biroul lui, de

parcă şi-ar struni bidiviul. Dar reţine, pe urmă o secretară binevoitoare îl conduce pe individ la farmacia din colţ, sau la doctor când e nevoie de puncte de sudură, cum zice Béru, iar editura asigură cheltuielile de spitalizare – se mai întâmplă şi de astea.

Bun, în mare, fără a exagera, pot să-ţi spun că palatul contelui meu e şi un muzeu, tot în marmură, în interior, încărcat până la refuz de toate scumpeturile, care mai de care mai aurite. Statui de alabastru, de porfir, de genunchi, de humus, de proră, de supă, de ghips, de asfixie, de elefant, de cavaler ecvestru, de Sodomă, de comodă, de tâmpit, de coadă de cauciuc, de pralină, de bonz, de bronz, de bonz din bronz bronzat, de metacarp, de sardele în ulei de măsline şi câte altele, niciodată destul, totul foarte frumos, autentic, garantat, sechestrat, etichetat, numid, persan, sexual, galvanizat. Şi ce pânze! Tablouri de pictură, cum se exprimă Grasu, nu de maeştri, ci de genii: o sută douăzeci de Raphael, douăsprezece Martini, cincizeci şi trei Fra Diavolo, douăsprezece Fra Angelico, Un Fra Gonard, un Rubens cu plete, un Van Dyck în maieu galben, şase Leonardo da Vinci în ordine de marş, un Titien cârlionţat, opt Giotto la Curtea cu Juri, un David reprezentându-l pe Goliath, o sticlă de doi litri de Champaigne, un portret în picioare al lui Mussolini de Velsaquez, şi altele, şi dintre cele mai bune, şi dintre cele mai rare! Când intri, nu ştii pe ce să-ţi pui ochii, picoarele, mâinile şi curul. Rămâi copleşit de această fantastică îngrămădire de comori. Treci de la o vitrină la un tablou, de la o statuie la o sculptură policromă în lemn. Covoarele sunt atât de evident preţioase că-ţi vine să mergi în mâini. Tapiseriile atât de vechi, fără nici o îndoială, că ţi-e frică să nu le destrami privindu-le prea insistent.

În fine, poţi să-ţi imaginezi puţin?

Foarte bine. Mai întâi să-ţi prezint persoana care ne iese în

întâmpinare. O femeie cumsecade, într-o cămaşă de noapte lungă, peste care a îmbrăcat un mantou dintr-un lenaj. Poartă, ţine-te bine, o bonetă de dantelă. Are ceva probleme de rezolvat cu proteza la nivelul gurii, fiindcă i se clatină şi când vorbeşte prea repede, dinţii nu reuşesc să-i urmeze debitul, înţelegi? Vorbirea i se rostogoleşte pe deasupra incisivilor, când e prea abundentă.

Se uită la noi, se închină în două exemplare îşi pune parafa pe margine şi ne întreabă cum se face că, şi pentru ce.

Îi şoptesc în tufa de păr care-i apără timpanul că-i vorba de o afacere extrem de gravă. Numai pentru că domnul conte e conte, clerul veneţian, al cărui episcopat nu aparţine partidului comunist, ceea ce a ajuns o raritate, ne-a însărcinat cu această misiune.

– Ce misiune? vrea să ştie bătrâna clănţănind din mandibule.

– Secret de stat.

Femeia coboară tonul.

– Oh, Dumnezeule, să fie vorba de moravurile contelui?

Iată ce ar trebui să aflăm. Ce moravuri o fi având domnul conte? Fură? E mâncău? E risipitor? Sau ce? Cum? Pe unde? Cu cine?

O liniştesc pe biata băbuţă îngrijorată. Trebuie că serveşte la familia Fornicato de pe vremea bătăliei de la Marignan[1], şi deci şi-a înfipt adânc rădăcinile în acest neam, fatal.

– Nu, nu, să nu vă temeţi de nimic!

---

[1] Bătălia de la Marignan (13-14 septembrie 1515), care a avut loc în Lombardia şi s-a soldat cu victoria lui Francisc I (n.tr.).

– O, ce bine...

Îşi face semnul crucii şi promite o sumedenie de rugăciuni garnisite cu ave Sfintei Caramella, patroana ei, ca să-i mulţumească.

– Să fie în legătură cu...

Ezită, i se face frică, se retrage într-un mutism sălbatic.

– Ce-aţi spus, bună doamnă?

Ca s-o încurajez, să creez nişte legături prieteneşti între noi, o binecuvântez la repezeală. N-are ce să-i strice. Şi mă rog, de ce un simplu individ n-ar avea dreptul să-şi binecuvânteze aproapele? De ce binecuvântarea mea n-ar avea acolo sus aceleaşi virtuţi ca cea a Sanctităţii sale, de exemplu? El îşi distribuie binecuvântările în lanţ cu portcheiul Sfântului Petru şi un poster gigantic al Duhului Sfânt. N-au cum să fie pătrunse de unde protectoare reale. Ăsta-i salutul lui militar, al Papei, toc în lung, toc în lat şi hai să trecem mai departe!

În vreme ce binecuvântările mele îmi pleacă din inimă, din rărunchi. Uneori mi se întâmplă s-o binecuvântez pe Félicie a mea. Fără ca ea să bage de seamă. Ca de pildă când pregăteşte un rântaş pe plită sau când culege trandafiri roz pompon din stratul cu flori, ca să împodobească masa. Pum, mă apucă dorinţa. O binecuvântez în grabă, când stă întoarsă cu spatele. Sunt un prost că mă feresc, reţine, cu siguranţă i-ar face plăcere. Dar mereu ne stă în cale acest uricios orgoliu denumit respect uman, ca să ai motive de a fi laş în îndrăznelile tale spirituale.

Acum, binecuvântarea mea e motivată, cum zic toţi proştii. Aha, mai e şi „sofisticat" un cuvânt la modă: totul e sofisticat: avioanele, sitele pentru legume, instalaţiile de climatizare. Sofisticat! Şi tranzistorul meu japonez e. Şi cămăşile de vară. Doar mădularul mi-a rămas simplu şi fără ocolişuri.

Semnul crucii făcut asupra ei o emoţionează pe bătrâna vestală.

Nu-mi rămâne decât să insist:

– Ce-ai spus, copila mea?

Copila mea! Ar putea să-mi fie mama-mare. Băbuţa nu mai şovăie.

– Nu-i în legătură cu străinii ăştia?

Îmi împreun mâinile şi cobor privirea. Recit în şoaptă ceva acolo.

Bătrâna se aprinde:

– Din cauza lor e, nu-i aşa?

– Dacă am găsi un loc discret ca să stăm de vorbă, draga mea.

Dar se înţelege!

Îşi apucă poalele cămăşii, îşi asigură cele două pachete de varice în papucii papali.

– Veniţi cu mine! Veniţi cu mine!

Ne luăm după ea, ceea ce nu-i o treabă grea, fiindcă bunicuţa abia tropăie pe dalele marmoreene.

Holul e mare ca micul Palat, iar micul salon ca cel Mare. Statuile devin din ce în ce mai gigantice. Mai ales una, superbă, sculptată în relief, care-l reprezintă pe Francisc I molipsindu-se de sifilis la Napoli, de o perfecţiune că nu te poţi împiedica să n-o admiri.

Madam Caramella ne conduce în oficiu. E locul cel mai puţin prestigios din palat, dar îi aparţine ei. Scufundat, aproape sub nivelul mării, cu două ochiuri de fereastră chiar în dreptul plafonului. Mai curând un closet public în totală neglijare. Zidurile sunt de culoarea excrementelor, iar pardoseala, cu lespezi sparte, nesigură sub picioare, seamănă cu cea dintr-o casă

părăsită. O masă imensă, ca din refectoriul unei mănăstiri, ocupă mijlocul încăperii. De-a lungul ei, bănci de lemn.

– Vă rog să luaţi loc, sfinţiile voastre.

Sfinţiile lor se conformează.

– Doriţi să beţi ceva?

Da, sigur! Prin urmare ne serveşte cu o porcărie pregătită de ea, pe bază de coji de portocale, rachiu şi esenţă de terebentină.

Radiază de plăcere când o asigurăm că n-am băut niciodată aşa ceva, ceea ce-i strictul adevăr. Şi bătrâna demarează fără să se lase rugată. Ca să nu te plictisesc prea tare, am să-ţi rezum esenţialul povestirii ei haotice, cu ricoşeuri, broderii şi suspine de toate neamurile.

Caramella e bătrâna doică a contelui, care, contrar celor imaginate de mine, e un bărbat foarte tânăr. Printre cuvintele tandre ale bătrânei, individul îmi apare ca fiind un homosexual înveterat, înconjurat de prieteni mai mult sau mai puţin dubioşi, ducând o existenţă pe care contesa de Ségur ar fi denumit-o dereglată dacă, în loc să-şi scrie prostiile ei le-ar fi redactat pe ale mele.

La începutul anului, cum palatul începea să se încline, au fost întreprinse lucrări de restaurare. Era vorba de injectarea unor contraforturi de beton la fundaţiile lui lacustre. În decursul lucrărilor, antrepriza a făcut o descoperire ciudată; respectiv o ladă de metal cu dimensiuni impresionante.

Enormul cheson de oţel zăcea pe jumătate scufundat în mâlul veneţian, acoperit de o crustă groasă. Cu ajutorul scripeţilor şi a lanţurilor a fost scos pe uscat.

Contele Fornicato, care-i în fond un romantic, deşi practică sodomia şi pompează un escadron de infanterişti în doi timpi şi

trei mişcări (ale limbii), contele, ziceam, a fost încântat de descoperire. Trăieşte această aventură aşa cum o găsea în poveştile vechi. Lada scufundată trebuia, după el, să ascundă o comoară fabuloasă şi se pierdea în presupuneri asupra naturii conţinutului ei.

Angajă specialişti pentru a se proceda la deschiderea seifului, dar curând dezamăgirea puse stăpânire pe el. Nimeni nu izbutea să violeze lada de o fabricaţie extrem de „sofisticată" cum spun proştii ăştia. Veritabilă cameră blindată, era socotită ca fiind practic inexpugnabilă. Confecţionată dintr-un metal special, compus din oţel călit şi fontă ranforsată, din armoniu, din plantagenet injectat şi din camuflet, îşi râdea de aparatele cu flacără autogenă, de ferăstraiele metalice cele mai muşcătoare şi îşi bătea joc de încercările de a-i meşteri cifrul. Aşteaptă, nu mişca, am să-ţi explic mai bine: această minune de rezistenţă n-a fost fabricată decât într-un număr foarte restrâns de exemplare, din cauza costurilor ei fabuloase. Datează de la începutul secolului şi, bineînţeles, a fost inventată de nemţi, şmecherii ăia. Încuietorile sunt în număr de patru. Două sunt acţionate de chei (iar aici sunt absente, îţi dai seama!), celelalte două sunt cu cifru. Sistemul de închidere e pe principiul ariciului, adică se desface în interior ca ţepii unui arici, şi fiecare vârf de oţel pătrunde în alveóla care-i este destinată. În afară de toate astea, nişte pinteni enormi se înfig în ramă când capacul e închis. Cred că te-am convins că nu-i nimic de făcut.

Contele Fornicato înnebuneşte pe lângă monumentul lui smuls abisurilor. Vrea să-l deschidă. Nu se mai gândeşte decât la asta. La ce serveşte să trăieşti în secolul călătoriilor cosmice dacă nu eşti în stare să deschizi un capac! De luni de zile face apel la tot felul de tehnicieni. Plăteşte în aur răufăcători reco-

mandaţi de lumea interlopă. Dar în zadar. Nimeni nu reuşeşte să deschidă lada blestemată. Şi pe urmă, recent, i-a parvenit o veste. Potrivit cărţii de istorie a crimei, doar un singur om, între cele două războaie, a reuşit să descuie un „Flagenstaub" (ăsta-i numele firmei). Şi acest om e Carlo Spontinini. În 1928 a operat într-o bancă din Berlin. Pe atunci era la începuturile carierei. Cu produsul spargerii lui a ajuns în S.U.A. unde a făcut strălucita carieră cunoscută. Sfârşit de citat. Începi să întrevezi cum stau lucrurile, Loulou?

Aflând acest lucru, Fornicato a întreprins căutarea banditului retras din circuit. I-a scris pentru a-i propune o colaborare. Fifty-fifty dacă ajunge să dechidă lada, şi o serioasă despăgubire pentru cazul în care aceasta din urmă nu conţinea nici o valoare. Corect, nu?

Prima reacţie a lui Spontinini a fost să-l trimită la naiba pe tânărul conte. Paralizat pe jumătate, plin de bani, n-avea nici un interes să-şi bată capul cu lada misterioasă. Fie că înăuntru erau lingouri sau mazăre uscată, lui Spontinini prea puţin îi păsa.

Dar Fornicato e un perseverent în felul lui, deşi are fundul plin de paratrăsnete cu mustaţă.

I-a scris şi i-a tot scris, găsind argumente formidabile, vorbindu-i de iubita Italie, zgândărindu-i bătrânului bandit amorul propriu. Ce naiba, de acum încolo avea mentalitatea pensionarului? Nu se mai gândea decât la sticlele cu apă fierbinte care să-i încălzească picioarele şi la gustările cu somon afumat? Îl interesau numai cursurile de la Bursă pe faimosul bandit, care ajunsese unicul subiect al cronicilor? Asta îi era prin urmare sfârşitul carierei? A ieşit la pensie Naşul? Nu-l mai aşteaptă decât azilul de bătrâni de la Pont-aux-Dames, sau Rondon?

S-au mămăligit acei bărbaţi teribili despre ale căror bravuri americane încă se mai vorbea în Italia? Finito cu gustul aventurii? Bunic ramolit? Moş desuet? Mulţumesc frumos.

Atâta l-a bătut la cap pe Spontinini că în cele din urmă bătrânul a avut tresărirea scontată. I-a biciuit orgoliul. O.K., sosesc, afurisitule! Şi ai să vezi tu ce-am să fac cu puşculiţa ta, hei, filfizonule!

Aşa au stat lucrurile.

Deci, Spontinini se află aici. De îndată ce-a sosit, a făcut doar o baie, a mâncat stridii cu polenta şi a rămas prostrat lângă ladă, jos în criptă. Ce criptă? Cea care servea pe vremuri de capelă a palatului, mai înainte ca apele lagunei să urce. Dar în prezent, doar sanctuarul a mai rămas afară din apă fiind mai ridicat. Şi acolo a fost depus „Flagenstaub"-ul.

Nu ştiu dacă îmi împărtăşeşti sentimentul, dar mie mi se pare pasionantă istoria cu ladă pescuită. Şi sosirea de pe celălalt continent al acestui rentier al crimei, prins în joc. O s-o deschidă, n-o s-o deschidă?

Acum Caramella vrea să-şi primească şi ea plata. Să afle, aşa ca într-o doară, pentru care motiv înaltul cler se amestecă în afacerea asta.

Cum am ceva mai multă imaginaţie ca o broască ţestoasă naturalizată (chiar dacă e naturalizată în Franţa), îi înşir nişte baliverne cu care să-şi stingă curiozitatea.

Cardinalul e la curent cu povestea lăzii. Pe căldurile astea, toate cele transpiră, nu-i aşa? Or, unul dintre peonii lui, un bătrân şoarece de bibliotecă, şi-a amintit că palatul vecin a fost ocupat la începutul secolului de un cardinal german, retras la Veneţia. Caramella mă asigură că n-a auzit niciodată vorbindu-se de aşa ceva, iar eu o lămuresc că nu-i de mirare, întrucât nimeni n-a

ştiut. Şi îi torn mai departe braşoave despre cardinalul neamţ, văr prin alianţă al Kaiser-ului, care cardinal deţinea documente arhi şi pis-copale teribile privitoare la Vatican, cum că Papa de pe atunci era în realitate francmason, şi că îţi dai seama, chiar şi după atâţia ani, dacă se află aşa ceva în momentul puseului roşu din Italia, ar fi dezastrul de la Pavia pentru democraţii creştini! Or, un gangster, chiar şi retras din afaceri, e lipsit de scrupule şi dacă desferecă lada, Spontinini va exercita un teribil şantaj asupra Sfintei Biserici Catolice şi Romane. Trebuie neapărat împiedicată producerea unei asemenea nenorociri.

Bătrâna a şi căzut în genunchi înainte să-mi termin expozeul şi se roagă lăcrimând. Apoi, liniştită de această baie spirituală, reia contactul cu mine pentru a-mi spune că demersul meu pe lângă contele Fornicato va rămâne steril. Nimic n-ar putea să-l înduplece. Ţine morţiş să deschidă lada asta indiferent de consecinţe şi până la urmă va reuşi.

Îl trezesc pe Bérurier, sforăiturile lui riscând să atragă atenţia.

– La ce oră se întoarce contele, doamnă?

Bătrâna gârbovită îşi clatină capul.

– Oh, părinte, niciodată înainte de ivirea zorilor. Trebuie că se află la *Verre Filé* localul ăla blestemat de pe Calle Edonia unde îşi petrece partea cea mai neagră a nopţilor lui şi ce mai luminoasă a timpului.

Îi acord încă o binecuvântare expres, de îmbărbătare morală, fiindcă întotdeauna se cuvine să sari în ajutorul aproapelui şi să-i acorzi asistenţă, bineînţeles, atunci când nu-i pericol de moarte.

Îmi mulţumeşte, închinându-se încă o dată, cum semnezi un borderou de depuneri.

– Mi se pare evident că nu-l vom putea aştepta pe bietul conte până în zori, copila mea. Aşa că, iată ce-ţi propun: arată-mi locul unde se află lada să mă duc acolo şi să recit lângă capacul ei rugăciuni de îndurare la adresa Sfântului Nicodim, cutia poştală 813-91, Roma, ca oamenii ăştia să n-o poată deschide. În vreme ce eu îmi voi rosti rugile, pregăteşte-i o cafea părintelui Beruzzi, care abia îşi mai ţine ochii deschişi.

Bătrâna e întru totul de acord. Singura ei obiecţie constă în faptul că probabil Spontinini se află la căpătâiul lui „Flagenstaub". Dacă altfel n-o să meargă, îi spun eu, am să-mi recit rugăciunile din încăperea învecinată.

Bun, e de acord şi mă conduce pe sub arcadele palatului Fornicato. O luăm în lungul unor culoare şiroind de mâl şi salpetru. O rază de lumină se filtrează pe sub o uşă veche, foarte veche, care abia se mai ţine în ţâţâni. Nu-i greu să priveşti, nu prin ea, bineînţeles, ci printre scândurile vetuste. Şi ce zăresc? N-ai să fii în stare să ghiceşti: moş Spontinini în scaunul lui rulant, cu un stetoscop în mână, aplecat deasupra unui soi de mauzoleu geometric de culoare verzuie, al cărui sistem de securitate îl acţionează minuţios. Ascultă încuietoarea aşa cum un medic ascultă un bolnav. Lângă el, secretarul cu cap de nevropat, îmbrăcat într-un combinezon alb, manipulează nişte instrumente impresionante, fiind bizare, deoarece nimic nu intimidează mai mult ca un obiect a cărui utilizare n-o cunoşti.

Marika e şi ea aici, aşezată picior peste picior pe un scaun pliant, asemănător celui care poartă numele regizorului şi a lui Jean Gabin pe platourile de cinematografie.

– Îndepărtează-te, copila mea, îi recomand eu băbuţei, atât de minunat de credulă.

Imediat cad în genunchi, cu braţele în cruce, pierdut într-o fervoare cu untură de cal mecanic, că nici măcar la Fatima[1], când soarele îşi face de cap, n-ai putea găsi ceva asemănător.

Caramella face calea întoarsă. Când descreşte zgomotul paşilor ei, fără a pierde nici o clipă, o rup la fugă pe scări.

Trec cu vederea parterul, consacrat obiectelor de preţ, şi-mi continuu traiectoria până la primul etaj, dar în palatul ăsta, muşcă-mi nasul (dar nu prea tare) ştii cum e? Nimic nu poate fi mai maiestuos, primul etaj fiind replica etajului inferior, cu săli imense, cu ferestre cât intrările din gara Lyon, cu şemineuri unde ai putea caza o familie calabreză şi din nou cu statui, toate mai mult sau mai puţin ecvestre şi în mărime naturală, fir-ar al naibii, că pretenţioşi mai erau oamenii pe vremuri!

Neobositul Sana, în acest caz, îşi continuă investigaţiile la doi. În fine, iată şi camerele. Deschid uşile. Băftos cum sunt, nimeresc din capul locului peste cea a demoazelei, uşor de recunoscut după miile de prostioare feminime, cum obişnuiesc cucoanele să care în bagaje. Ai putea zice despre Santonio tot ce-ai vrea (şi nu te sfii) dar n-ai putea să-i negi flerul. Are un nas, tipul ăsta! Un simţ înnăscut al ascunzătorilor. Ce straşnic purcel căutător de trufe ar mai fi ieşit din el!

Dacă ţi-aş spune că o privire circulară mi-a fost destul! Zăresc o servietă pătrată deasupra unui bufet. Mă ridic cu ajutorul unui scaun, o cobor, o deschid, constat că-i goală, dar introduc patru degete prehensile în buzunarul de mătase fixat pe interiorul capacului. Dau peste paşaport şi peste legitimaţia mea de poliţist. Mersi, Sfinte Antoane, se vede că Padova e pe

[1] Localitate din Portugalia, la nord-est de Lisabona. Loc de pelerinaj. (n.tr.)

aproape! Se tot spune că langusta e la fel de scumpă în Bretagne ca la Paris, dar nu-i mai puţin adevărat (ba chiar mai mult) că sfinţii sunt mai eficienţi când îi mobilizezi pe propriul lor teren de manevre decât din locuri mai îndepărtate. Uşor de înţeles. Eu, dacă aş fi sfânt, şi m-ai solicita la Saint-Cloud, ţi-aş fi mai de folos decât dacă mi-ai telefona din Tokio.

Cu o bucurie indescriptibilă – atunci, de ce mi-aş mai pierde timpul să ţi-o relatez? – îmi bag în buzunar comorile. După care, pun valijoara la loc.

Acum, dacă tot sunt aici, mă duc să scotocesc şi prin camera lui Spontinini. Se impune o mică inspecţie. Pentru ce? Uite aşa. Dacă ar trebui mereu să vii cu argumente din beton pentru justificarea celor mai neînsemnate fapte şi gesturi, ţi-ar sări mintea de pe roate.

Camera lui dă în cea a Marikăi. Mă apuc s-o explorez minuţios. Valizele lui sunt goale, cu excepţia uneia dintre ele care este prevăzută cu un fund dublu. În ascunzătoare se află două revolvere extraplate identice, ca odinioară o pereche de pistoale de la oblâncul şeii. Prezintă o particularitate în raport cu alte arme de această natură: un fir cu diametrul lamei unei maşini electrice de bărbierit iese din crosa lui şi pătrunde după un metru jumate de spirale într-o cutie gri din plastic gros şi ea asemenea unui aparat electric de bărbierit (ai să-mi spui că ţin mult la ele, hai?). Eu, care am pasiunea dispozitivelor trăznite, îmi spun că Spontinini ar putea să-mi ofere unul dintre cele două pistoale, ca despăgubire pentru neplăcerile la care m-a expus, şi iau o armă (dacă armă o fi asta, fiindcă există acum atâtea pistoale ca brichetele, ca portţigaretele sau ascuţitorile).

Fără să mă opresc aici, la fel ca cei trei meşteri care, după ce s-au dus la un burghez cumsecade şi i-au regulat toată familia,

au crezut de cuviinţă să urce pe acoperiş pentru a silui motanul, îmi duc mai departe explorările, fără a neglija nimic. Deschid şifoniere şi sertare, cercetez totul: efectele ca şi obiectele. În cele din urmă, nimeresc peste ceva, ce ar fi trecut neobservat pentru oricine altcineva în afară de mine, dar unu e Santonio, ce părere ai! Şi acest ceva îmi deschide perspective largi, ceea ce face bine sănătăţii morale a unui mare poliţist. Despre ce-i vorba, du-te şi te plimbă pe la greci: n-am să-ţi spun încă. Sunt un romancier cu suspans, iar dacă romancierii cu suspans nu-şi menajează loviturile de teatru, ia zi, nu le-ar rămâne decât să vândă îngheţată la polul nord. Ar fi ca şi cum un vânător şi-ar pune cartuşele la macerat în chiuvetă înainte de a porni prin hăţişurile din Sologne. Află doar, că descoperirea mea e cum nu se poate mai simplă, mai inocentă, ce mai. N-are rost să iei la biciuit o pisică folosind un cnut cu nouă cozi! Un flecuşteţ acolo. Dar care are repercusiuni, dacă te gândeşti bine. Fiindcă în sfârşit... Ce? Bun.

De data asta plec.

Bucătăria. Béru, căruia i-a revenit apetitul, mănâncă mortadelă trăgând la măsea un vino rosso.

– Gata, îi spun Caramellei, rugăciunile mele au fost rostite. Banditul ăsta n-o să fie în stare să deschidă lada cardinalului neamţ şi prin urmare Sfânta noastă Biserică va continua să strălucească extra. Ai grijă să nu-i pomeneşti contelui de vizita noastră. A căzut sub influenţa acestor oameni răi şi ar risca să-şi piardă viaţa veşnică prosteşte, printr-o reacţie necontrolată faţă de episcopat. Ah, ce noroc are, doamnă, să fie protejat de un înger păzitor aşa ca dumneata. Am să-ţi dau binecuvântarea serenitissimă, cea care nu se acordă în general decât oamenilor de stat şi învingătorilor la cursa ciclistă.

Bătrâna plânge de fericire.

*
* *

Dacă ai vedea mutra gondolierului sub clarul de lună, când un preot în sutană îi cere să-l ducă, pe el şi pe însoţitorul lui, la cabaretul *Verre Filé*, localul pederaştilor, cei mai ole ole din Veneţia!

Mă pune să repet.

– Aţi spus „la *Verre Filé*", părinte?

– Da, prietene. Întreprindem o acţiune de Redempţiune destinată să mântuiască sufletele păcătoase de prin locurile de pierzanie.

Gondolierul oftează răscolind mizeria din Canal Grande cu lingura lui imensă.

– O să aveţi de furcă, padre!

Debarcăm în spatele pieţii San Marco, pe un ponton de piatră lângă care alte gondole bat din copită. Omul nostru ne arată pe ce drum s-o luăm pentru a nimeri la *Verre Filé* şi ne urează noroc.

Am să-ţi spun un lucru: în curând vom avea nevoie într-un mod cu totul deosebit.

Ne părăsim sutanele sub un portal pe cât de obscur pe atât de pestilenţial. Şi pe urmă, hop: la *Verre Filé*! De ce, mă rog „Verre Filé" (la Sticla Toarsă), acest nume baroc? Presupun că vrea să amintească de Murano unde în fiecare zi se migălesc atâtea capodopere pe care orice om dotat cu un simţ artistic mediu ar dori să le poată transforma în ţinte pentru tir. Da, presupun... Dar imaginaţia oamenilor e un mister care nu răspunde nici unui criteriu. E suficient să citeşti numele vilelor

sau ale vaselor ca să te convingi. Ele sunt foarte revelatoare în privinţa personalităţii naşilor. Ghiceşti sub ele pretenţii, prostie crasă şi pe deasupra o poezie derapantă. Dar numai idioţii le folosesc, dat fiind numărul exagerat de mare.

Deschidem uşa garnisită de piroane cu capul forjat, care, nu evocă întru nimic delicata sticlă toarsă pomenită în firmă. Un vacarm pe care am să ţi-l calific de asurzitor, ca să subscriu clişeelor obişnuite, ne agresează. Şi pe urmă, fumul. Şi pe deasupra, penumbra. Localul ăsta e, cum s-ar zice, o fiertură a culturii. Te macerezi în turpitudini. Băieţii adunaţi aici fac schimb de microbi cu ghiotura. Se freacă, se respiră de aproape, năduşesc unul lângă altul. Muzica vociferantă nu poate, la acest grad de intensitate, să fie suportată decât de timpane debile. Trebuie să fii complet cretin ca să suporţi aşa ceva fără să ţi se răsucească urechile şi să nu cazi în genunchi, cerând în gura mare îndurare.

Béru are un recul pe care i-l controlez cu o lovitură de cot în cercurile butoiului. Şi atunci, plini de curaj, ne aruncăm în val şi pornim să înotăm în direcţia barului.

Dacă i-ai vedea pe toţi aceşti domni!

Internaţionali. Aşa-i întotdeauna, nu ştiu dacă ai remarcat. Homosexualitatea e ca golful: reuneşte o elită, deşi aici sunt mai mult de optsprezece găuri! Blonzi poposiţi din Scandinavia, cu recipientul căscat, negrotei veniţi de prin Americi, cârlionţaţi, pleşuvi, grăsani prelucraţi probabil cu încălţătorul sau cu levierul pentru pneuri, eleganţi, neglijenţi, latini palavragii, englezi, nemţi, fir-ar al naibii, cu mutre de gestapovişti! Tot ce vrei. Şi noi, ca să punem capac. Să completăm tabloul.

Pe ici pe colo se mai zăreşte câte o gagică, dar chiar dacă i-ai strecura mâna în fund, tot n-ai reuşi să determini dacă e

vorba de un travesti sau de o femeie veritabilă. Dacă aş face greşeala să călăresc o asemenea puicuţă după metoda afgană, cum am procedat mai înainte cu Marika, mi-ar fi frică să nu-l rătăcesc pe mister Popaul prin stepele Asiei Centrale!

Un roi de dansatori pe mijlocul localului. Cu ritmurile astea aiuristice nu mai ştii cine tropăie cu cine. La grămadă. Te arunci pe ring ca într-o piscină şi nu-ţi mai rămâne decât să dai din picioare şi din umeri, păstrând pe buze surâsul de o fericire stupidă a celor care par să fie mândri că dansează când de fapt, ar trebui să se ruşineze; fiindcă ce poate fi mai ruşinos decât să te bâţâi ca un idiot în faţa altui idiot? Nici măcar animalele, exceptând maimuţele când vor să-i imite pe oameni, nici măcar animalele nu dansează. Doar prin circuri când sunt urşi, cai sau căţei, dar aceştia au caracteristici de animale „savante". Ador expresia „savant"! Savante pentru că au fost mediocrizate, ridiculizate cu lovituri de bici şi bucăţele de zahăr. Ah! vandalismul cetăţeanului Terrei e incomensurabil. Trebuie să murdărească, să golănească, să bălăcească totul în noroi, să-i întineze pe alţii şi natura. Ce transformare rapidă!

Găsim un loc liber la bar, între un pederast bătrân şi descărnat şi un efeb frumos îmbrăcat în alb din cap până-n picioare. Ne comandăm ceva care să ne ridice moralul. Béru e stins cu totul în seara asta. De la păţania cu olandeza din restaurant, ceva e viermănos în el. Aşa ai zice când îl vezi complet dezinteresat de hărmălaia din jur. Să i se tragă de la somn?

Barmanul e o gazelă blondă şi buclată cu ochi mari, albaştri şi umezi ca o păsărică de liceeană pe cale să răsfoiască albumul porno al supraveghetoarei.

– Ia spune, frumoaso, îl cunoşti pe contele Fornicato? o interpelez eu.

Gazela mă măsoară cu complezenţă. Scoate o limbă capabilă să lipească toate plicurile de trimitere în şomaj a personalului firmei Lipp.

– Ce treabă ai cu Dino? mă întreabă ea cu neruşinare.

Am impresia că apatia lui Béru se trage de la faptul că nu pricepe italiana. Dar şi pentru că s-a îndopat prea mult în bucătăria Caramellei, în timp ce eu vizitam palatul. Apatia vine mâncând, cum aş zice dacă nu m-aş crampona cu disperare de o rămăşiţă a demnităţii.

– Să-l fac fericit, poate, îi răspund chelnerului.

Cârlionţatul zâmbeşte. Dinţi frumoşi, strălucitori, buze umede, respiraţie proaspătă.

Şarmul meu îşi face efectul. Îmi arată un soi de lojă în fundul sălii.

– E la masa lui obişnuită.

– Mersi.

Îmi croiesc drum prin hărmălaia şi bâţâiala generală. Din când în când câte un degeţel se rătăceşte, iar eu îi dejoc intenţiile cu o palmă, grijuliu să nu creez scandal.

Loja asta ai zice că-i un alcov. Dino Fornicato e pe cale să mimeze Cina cea de Taină.

Aşezat pe bancheta din fund, în mijlocul triştilor lui apostoli, îşi ridică paharul pronunţând nişte cuvinte ca unul care şi-ar fi propus să reinventeze euharistia.

Şi atunci mă cuprinde: un freamăt, o tresărire, un cutremur, un şoc (taie menţiunea inutilă).

Fiindcă domnul conte Fornicato nu-i altul decât tânărul care ne-a permis evadarea din clădirea poliţiei, cel cu vedeta zgomotoasă.

Şi în clipa aceea mă prind cum stau lucrurile. În legătură cu noi venise să-i facă o vizită poliţistului obez.

Fără îndoială că e în cârdăşie cu pachidermul ăla căruia i-o fi cerut să ne reţină o bună bucată de vreme mai înainte de a ne deferi unui magistrat care să instrumenteze cazul.

Marika a justificat arestarea noastră, strecurându-mi drogul în haină; el îşi asumase sarcina să ne prelungească reţinerea. Şi culmea, chiar cu vasul lui am ridicat pânzele, dacă mă pot exprima astfel.

Pentru moment, pare să fi uitat de festa care i-am jucat-o. Lotul lui de lăptari surescitaţi compune un soi de curte piuitoare al cărei monarh venerat este.

Ascuns în spatele unei coloane, izbit fără încetare de valul dansatorilor, ca o stâncă de apele oceanului, observ. E un dandy modern. Trebuie că-şi aruncă banii prin ferestrele cu gratii ale palatului său, mereu cu masa întinsă pentru descreieraţii ăştia.

Formidabil, mi-l imaginam cu totul altfel. Nu se potriveşte deloc cu ideea pe care ţi-o poţi face despre un om care apelează la un gangster celebru.

Îşi trece cupa de şampanie din mână în mână şi toate viespiile îşi înmoaie buzele pe rând; dar băutura nu ajunge pentru a permite întregii mese să săvârşească această parodie a împărtăşaniei. Atunci Fornicato îşi recuperează cupa goală, o umple pe jumătate şi se dedă unei obscenităţi care fericeşte întreaga asistenţă: se ridică de pe locul lui, îşi eliberează sexul şi-l înmoaie în şampanie. Toată lumea aplaudă. Cupa porneşte din nou să circule din mână în mână şi de la gură la gură.

Ce nostim! Ce umor! Ce încântare să aparţii aceleiaşi specii ca şi frumosul tânăr! Şi când te gândeşti că aş fi putut să fiu un melc! Mulţumesc, Doamne!

Scârbit, dau să plec, când se porneşte un scandal teribil.

Te las să asculţi şi dau fuga să te aştept la capitolul următor!

CAPITOL NENUMEROTAT

ÎN CARE... PĂI, LASĂ CĂ AI SĂ VEZI TU

Ceea ce n-ai mai văzut. În cazul când nu te numeşti San-Antonio, fapt care m-a mira, n-ai tu mutră de aşa ceva!

Lumea urlă, ţipă, guiţă, strigă după ajutor.

Galop!

Sticlă spartă!

Pumni!

Şi pe urmă, bubuieli, gemete, injurii.

Totul constă în selectarea invectivelor pe care un om cu idei înguste şi ortodox în moravuri le poate debita într-un asemenea loc pentru a înfiera ce se petrece aici sau se elaborează.

Ai şi priceput: Béru, bineînţeles. Mereu Béru...

Ai auzit vorbindu-se de masacrul Sfântului Bartolomeu? Ştii, Carol al IX-lea şi păcătoasa lui de mamă?

Ei bine, asta e.

Dar cu un şi mai mare tărăboi. Şi mai modern.

Proprietarii localului vor trebui să-l reboteze: n-o să mai fie „Sticla toarsă" de acum încolo ci „Sticla spartă".

Dar din ce capăt să încep? Grasu a ajuns aşa de departe şi-i atâta învălmăşeală! Aşteaptă, cineva cu darurile mele n-are voie să se declare învins!

Mai întâi, în bar nu mai există rafturi cu sticle, doar câte o bucăţică pe ici pe colo, dar în orice caz fără sticle şi pahare de nici un fel. Într-adevăr, Grasu a spart tot, a concasat, a distrus, lovind la dreapta şi la stânga cu un individ plin de sânge pe care încă îl mai ţine de picioare şi de care s-a servit drept măciucă. Înţelegi bine? Bâta lui improvizată o constituie tânărul efeb îmbrăcat în alb din cap până-n picioare pe care l-am remarcat la barul unde ne-am adăpat la sosire. Dar albeaţa lui s-a dus, îţi dai seama! Cu tot sângele ăsta care ţâşneşte din miile de tăieturi, biata căpriţă. Drăgălaşul de el, aşa de vătămat are să fie cusut peste tot, numai plasturi şi echimoze în zilele – cine ştie? fără viitor? –.

În vreme ce-l manevrează, Béru trage cu piciorul stâng, un picior de fotbaliator, în bursele sau în presupusul lor amplasament, al zburătoarei care ar fi vrut să se interpună pentru a pune capăt masacrului. Şi nefericitele se fac praf, ceea ce n-are nimic extraordinar. Hecatombă monstră. S-ar zice că prietenul meu dintotdeauna, căruia îi deplângeam letargia – ce ironie! – a hotărât să demoleze barul „Verre filé".

Trage picioare şi dă din mâini ca un nebun în toată legea. Parcă-i o locomotivă sub presiune care a năvălit aici cu manetele deschise.

Distrugând totul, urlă, Monseniorul. Să-ţi repet aluziile urâte la adresa sodomiei ambiante? Atacurile lui severe cu privire la rectul convivilor? Să-ţi menţionez urările lui îndreptate către organele genitale ale acestor domni? Nu, să fim sobri, să renunţăm.

În orice caz, află, amice, că scandalul e de pomină. Se vorbeşte de poliţie! Se cer arme. Se presupune că ar fi vorba de un atac al lumii interlope. O intervenţie a Israelului. Se prezice un

incendiu! Lumea e sfătuită să evacueze localul. Se aude că vor veni pompierii. Pompierii, aici! Ciudată mai e viaţa...

Dându-mi seama că porcul ăsta cu spume la gură o să ne trimită într-un rahat până la gât din care tocmai începusem să ieşim la suprafaţă, mă arunc, îi smulg victima palpitând din mâinile de măcelar. Chiar în clipa când îşi vine în fire, de afară se aude sirena poliţiei. Nu ştiu dacă sticleţii au venit cu un vas sau pe schiuri nautice, dar fapt este că au ajuns aici. Ce nenorocire! Să nimereşti iar în temniţă, abia evadat. Şi cu un nou delict în spinare.

Dezordinea e monstruoasă. Alergături, fluierături, strigăte. Apuc un scaun metalic. Îl ridic şi-l propulsez în lustra lăptoasă care practic asigură unica sursă luminoasă a stabilimentului. Beznă deplină. Luminiţele de la bar erau de pe acum distruse de Béru. Atunci, hai să profităm de întuneric pentru a încerca să ne luăm valea.

Îmi croiesc drum prin masa homosexualilor, fără a lăsa mâna camaradului Bérurier, nemulţumit că şi-a pierdut osul.

Ajungem la uşă. În umbră, poliţiştii. Cu capul înainte! Pooc! Simt sub frunte catarama unui centiron. Iar băiatul care se află imediat în spatele acestei catarame se prăbuşeşte. Îi vine rândul celui de-al doilea. Un croşeu în bot! Trosc! În sănătatea ta, bambino! Ajungem, prin forţa pumnului, pe pragul uşii. Răscoala se extinde. Gondolierii vin să dea o mână de ajutor. Şi de asemeni noctambuli, presbiţi, turişti presbiterieni, muncitori, veneţieni de origine, băieţi solizi ca nişte stejari; bătrâni cu vână de arţar, indivizi plecaţi la lucru şi alţii. Mai mult de ăştia decât de ăilalţi, bărbaţi şi femei cu grămada, ce să-ţi mai spun!

Ne văd plini de sânge, cu pumnii gata să lovească, cu braţele încordate şi furia fumegând din noi, şi imediat ne consideră

vinovaţi de tot ceea ce nu ştiu că s-a întâmplat, dar presupun că trebuie să fie grav.

Vor să ne oprească, să ne aresteze. Măcar să ne frâneze fuga. Da de unde! Furia ne ajută să prindem aripi la picioare. Haita se aruncă după noi. O apucăm pe ulicioare. Trântim oameni în apă în goana noastră. Ia uite, un nenea cu şapcă care se uşurează la marginea canalului: pleosc! A căzut! Dar un veneţian trebuie că ştie să înoate, ce naiba, altminteri ar trebui să se mute în altă parte!

Urmăritorii noştri înverşunează. Pardon: se înverşunează, îmi place să nu respect toate prostiile astea reflexive. Trebuie să mai scuturăm puţin limba, să n-o lăsăm să se stratifice. Să spargem crusta! Tradiţiile, corset imposibil! Vi le dau cadou! Eliberează-ţi de ele copiii, amice, altminteri rămânem în secolul lui Voltaire. Comedia umană? Balzac zero, zero. Şi Proust, ia spune, care ţi se împleteceşte printre picioare în căutarea lui de fecioare în lacrimi. Nu s-a mai terminat cu toate maimuţărelile astea? Va continua încă multă vreme acest sacerdoţiu stupid în care literatura e purtată ca un ostensoar, cu ostentaţie? Fără să-i mişti o virgulă, never! Le e tare frică să n-o deterioreze, ce gândeşti! O vor imobilă precum farul de pe capul Raz. Lumina franţuză! Atenţie la neologisme, la exprimări improprii, la uneltirile pernicioase. Aici limba franceză! Traficanţi de dialecte! Langue d'oc[1]. Asta aşa, ca să mai schimbăm placa. Nefericiţi ai frazei, naufragiaţi ai gândirii! Oh, ce bine mă simt în pielea mea, dacă ai şti! Ce plăcut e să trăiesc în interiorul meu, de

[1] Ansamblu de dialecte romane vorbite în jumătatea sudică a Franţei. (n.tr.).

unde ies numai ca să fac dragoste, asta o să-mi placă întotdeauna. Ce-ai vrea? Asta e!

Câţiva mai îndrăzneţi pun laba pe noi.

Ne scuturăm de ei prin lovituri.

Ca să gonim iar printre meandre.

Strigătele se înteţesc în urma noastră. Perspectivele încep să se întunece. Ne fofilăm, dar din ce în ce mai greu. O să dăm de dracul în curând.

Şi atunci, Domnul mult iubit, căruia n-am să-i pot mulţumi niciodată îndeajuns pentru necazurile pe care mi le dă şi mi le ia, mă ajută să zăresc în fundul unei pieţişoare un hotel înghesuit în furca a două străzi. Firma acestui hotel e *Albergo di Tiro a Volo*.

Am o iluminare.

O emulsie, ca Walter Scott.

Îmi aduc aminte de cuplul olandez, proştii ăia de la restaurant.

Aici e hotelul lor.

Ştii ce facem?

Dăm ocol hotelului. Găsim o poartă care dă în partea din spate, o zburăm în lături cu o lovitură de umăr, pătrundem în albergo şi închidem.

Rafala tropăitoare trece cu paşi mari sau mici, potrivit numărului de la pantofi.

Se tot duce.

Poarta are un zăvor. Îl trag.

*
* *

Să-ţi recapeţi sufletul după o asemenea goană nu-i lucru

simplu. Trebuie să te pui la unison cu materialul tău respiratoriu, să le explici foselor nazale ce anume ar dori plămânii, să-ţi domoleşti inima care reclamă struguri bine copţi.

Şi toate astea...

Lipiţi de poartă, încercăm să ne venim în fire. Şi iată că o subretă, extrem de italiancă de prin toate părţile, apare de la subsol în braţe cu un teanc de lenjerie pe care a călcat-o până noaptea târziu. Pare curioasă că ne vede. Îi ofer un surâs pentru inaugurarea monumentului întru gloria Almanahului Vermont, iar ea îmi răspunde printr-un altul, foarte alb de sub umbra deasă a mustăţii.

– Căutaţi pe cineva? se neliniştează ea fără prea multă neliniştе în ton.

– Domnul Van der Plume?

Stă şi se gândeşte.

– Cred că e la 118.

Îi fac cu ochiul ştrengăreşte pentru a-i recompensa performanţa de memorie.

– Şi dumneata? mă hazardez eu, la ce număr dormi?

– La 9, dar pe altă stradă, cotcodăceşte puicuţa.

– Să ştii că eşti foarte frumoasă, sufleţelule!

O ştia prea bine, nu se îndoise niciodată. De altfel, rare sunt femeile care se îndoiesc de frumuseţea lor. Cele mai pocite sunt şi cele mai convinse. O prind de talie cum un alergător ciclist învingător apucă buchetul de garoafe de trei parale oferit de o aiurită. Încărcată de cearşafuri şi prosoape, nu se poate feri. Dar ar face-o când e vorba de Santantonio, ce zici? Îi aplic un pupic pe ceafă, acolo unde părul îi miroase mai puţin a peşte prăjit, iar ea gângureşte minuţios pentru a-mi dovedi că nu-i insensibilă la o dezmierdare atât de rafinată. E o demoazelă cu

simţurile supermultiplicate, care n-are nevoie să scuipe pe timbre dacă are multe de lipit. Aş săruta-o pe gură, dar nu prea îmi place ce-a mâncat la cină: era ceva cu prea mult usturoi.

Afară, încă se mai aude galopul. Oamenii se strigă de pe un canal pe altul pentru a se întreba dacă ne-a văzut cineva. Atunci o iau pe amabila noastră subretă în interiorul hotelului, departe de aceste strigăte ale răscoalei şi, pentru a-i justifica acest act decisiv, îi strecor un degeţel fantastic în aragazul-camping, ca să-i probez ce interes îmi inspiră. Râde gâlgâit. Bun, să nu împingem lucrurile prea departe.

Ajungem la 118 ca să încercăm să ne găsim un refugiu pentru noapte.

*
* *

Dragii de ei dorm duşi.

El într-o pijama cu dungi, ea în interiorul unei cămăşi de noapte cinstite, care, suplimentar, trebuie că serveşte drept husă unui aerostat.

Amândoi aparţin acelor oameni pe care somnul îi modifică. Când dorm, se operează o importantă transformare a fiinţei lor. Spiritul îi părăseşte cu desăvârşire, şi faptul că devin numai organici îi deformează. Ai crede că au suferit un grav accident; sau că o nouă promoţie de chirurgi esteticieni au efectuat asupra lor lucrările practice.

Ciocănim îndelung şi tare, dar zadarnic. Din fericire uşa lor nu-i încuiată fiindcă au procedat la această operaţiune amândoi, fără să se pună de acord, astfel încât cel de-al doilea a descuiat-o. Pătrundem în camera unde domneşte şi sforăie cea mai perfectă armonie matrimonială.

El are gura mai deschisă ca buzunarul unui păgubaş, ea se mulţumeşte să scoată limba când sforăie în momentul expulzării reziduurilor carbonice.

Sunt frumoşi, olandezii, şi emoţionanţi în dura metamorfoză a inconştienţei.

E o odihnă să-i contempli pe aceşti mândri cetăţeni ai Ţărilor de Jos, atât de nobili în abandonul lor, atât de încrezători în profunzimea somnului.

– Ar fi greu şi păcat să-i trezim, observ eu, hai să ne culcăm.

– Unde? vrea să ştie Mister Umflatul.

– Pe mochetă. Să luăm pernele de pe fotoliul ăsta şi cuvertura de pe pat drept cuvertură şi hai să ne recuperăm, avem mare nevoie pentru urmarea evenimentelor, fiindcă n-am ajuns decât la pagina 88.

Să doarmă după ce a băut şi a mâncat, e propunerea cea mai plăcută care i se poate face lui signor Béru. Mai ales dacă ea implică în prealabil nişte zbânţuieli amoroase. Având în vedere că acum nu-i cazul, Mamutul declară:

– Înainte să trag pe dreapta, s-o termin pe drăgălaşa asta, fiindcă din pricina peretelui de la closet am fost nevoit să-i declar forfait, ceea ce nu-mi stă în fire.

Încerc să-i schimb hotărârea, atrăgându-i atenţia că poziţia la care ar recurge (a treizeci şi şasea, potrivit asigurărilor lui) riscă să-i trezească pe olandezi şi că soţul s-ar putea simţi ofensat că i se călăreşte consoarta chiar alături de el, dar Grasu rămâne inflexibil, e cazul s-o spun. Uite-l că se apropie de grăsană, dă la o parte cuvertura de pe ea, îi ridică inocenta cămaşă, îi desparte jamboanele docile şi o penetrează, fără alte forme de procedură, dintr-un elan viguros şi ritmic în măsură să încânte somiera şi a cărui cadenţă aduce un zâmbet fericit pe masca de încornorat a

soţului. Mai puţin câteva suspine distrate, vaca se lasă în voia lui Béru fără să mişte. Rezolvat, satisfăcut, Bérurier îi trage o palmă prietenească pe obrajii bucălaţi.

– Vezi bine, nici măcar nu i-am trezit. Au somnul greu amândoi.

Stingem peste tot, ne întindem pe jos şi începem să sforăim.

Înainte de a ne cufunda în siropul uitării, mai găsesc puterea să mă întreb ce ar putea să conţină cufărul contelui Fornicato.

Dacă o conţine ceva, bineînţeles.

*
* *

Încep strigăte, ai putea crede că-i o luptă de stradă.

Ei bine, nu: e doar hărmălaia cartierului care se trezeşte. Soarele se fofilează până la fereastra noastră. Un soare ca nicăieri în altă parte, de un auriu puţin palid, cum sunt aureolele în anumite tablouri ale lui Tintoretto.

Strigătele nu-s numai strigăte: printre ele se amestecă râsete. Multă bucurie spontană; bucuria vieţii reînnoite o dată în plus.

Cineva bate la uşă. Aştept ca alde Van der Plume să întreprindă cele necesare, dar ei nu răspund. Ciocăniturile devin tot mai insistente. Mă ridic gemând, puţin cam dezarticulat de duritatea saltelei.

– Cine-i acolo? întreb cu o voce comportând mai multe cocoloaşe ca un piure de cantină şcolară.

Şi răsună cuvântul compus din trei silabe (mai ales când e rostit în italiană), acest cuvânt fatidic care reprezintă axa vieţii mele active, of:

– *Polizia!*

Poliţia!

Draga, valoroasa poliţie! Dar pentru numele lui Dumnezeu din ceruri şi de aiurea, n-o să-mi dea o dată pace poliţia asta veneţiană?

Buimac mă uit în jurul meu.

Dacă măcar i-aş fi pus în temă pe alde Van der Plume, poate că ar fi acceptat să ne salveze?

Dar acum e prea târziu!

Îndurerat, mă întorc spre ei.

Vai de mine! Într-adevăr e prea târziu. Familia Van der Plume n-o să se mai trezească niciodată. Ţepeni, albăstrii, olandezii au decedat aşa cum stau alături unul lângă altul în pat, şterşi de pe faţa pământului. Şi semănând mai mult cu morile de vânt decât cu nişte imbecili!

Peste gură au nişte comprese groase. Dar eu n-am auzit nimic. Trebuie să recunoaştem că am fost cam obosiţi amândoi. Mă uit la uşa care se zgâlţâie sub lovituri. Ascult vocea din ce în ce mai agresivă care strigă *polizia*. Mă întorc spre Béru, dar el doarme buştean. Alături de el se află un mic flacon brun şi un pachet început de vată hidrofilă.

Şi ai vrea să mai scăpăm din beleaua asta?

– Acum, acum, strig eu pentru a mai domoli impetuozitatea poliţienească. O clipă...

O lovitură de copită în doagele Grasului.

– Ce vrei? mă întreabă obezul speriat.

– Scoală, repede, repede, curge cu calamităţi peste capul nostru, băiete!

– Ce zici?

Îl salt de reverele hainei.

– Priveşte!

Se uită la patul italiano-olandez unde cei doi morţi se rostogolesc spre infinit.

– Da' ce s-a întâmplat?

– Gura, sticleţii sunt la uşă!

Deschid fereastra, obloanele. Dă într-o curticică abominabilă unde se usucă de bine de rău o lenjerie epuizată. Etajul întâi. Bun, ei şi? Mai rău e cu funiile astea întinse pentru agăţatul zdrenţelor.

– Trebuie să sărim, băiete! îi spun lui signor Porcinus. Eu sunt primul.

Mă extrapolez (cum zice unul) prin fereastră în timp ce pe coridor vacarmul porneşte, ştii cum? Şi mai şi! Încerc să ţintesc între două funii şi plonjez, cu picioarele ca săgeata. Coapsele îmi sunt hârjâite de parcă aş fi fost biciuit.

– E rândul tău, repede!

Maiestatea sa încalecă peste pervaz.

Ceea ce se operează vizionez ca într-un ralanti cinematografic. Cârligul gros de fier ruginit, înfipt în zid într-un scop îndepărtat, confuz, uitat, trebuie că am trecut pe lângă el la câţiva centimetri dar nu acelaşi lucru se întâmplă şi cu Bérurier. Nădragul lui pare fascinat de tija asta ruginită. Se aşează chiar deasupra ei înainte de a ridica ancora, von Zeppelin. Sări! Craaac, recită pantalonul Grasului, despicându-se ca o banană, şi Sanctitatea sa Alexandre-Benoît rămâne agăţat în cureaua groasă de piele care evocă o parte dintr-un ham. Dacă l-ai vedea zbătându-se mizerabil, cu popoul scos la aerisit, cu mâinile şi picioarele înotând zadarnic în aerul greţos al curţii.

– Desfă-ţi cureaua! îi urlu eu.

Vrea să-şi elibereze burta, dar toată greutatea apasă pe catarama, iar catarama dispare în cutele abundente ale burţii. Nu-i chip.

Acolo sus, uşa a cedat instanţelor superioare. Aud strigăte, tropăituri. Doi arcaşi veneţieni apar în cadrul ferestrei.

Grasu a încurcat-o, ce ghinion! Îşi va sfârşi zilele într-o temniţă umedă, păi ce părere ai: crime, tentativă de fugă, trafic de stupefiante, vătămare corporală a unor poliţişti, şi cred că pe altele le-am uitat, trec peste ele, le sar...

Ce să fac?

Măcar să mă salvez eu. Să mă pun la adăpost...

Sau... Stai aşa, aştept. Santonio nu-i un fitecine. E bărbat în inima lui, în pântec şi în boaşe. L-aş vedea paraşutist israelian, atât îi e de supradezvoltată latura Ivanhoe[1] prostului ăsta! Crezi că o să-şi pună pielea la adăpost ştergând-o ca unul care dă rateuri? Sărmane, vezi-ţi de treabă! Uită-te puţin la felul în care se comportă comisarul tău când unul dintre amicii lui a dat de dracul. Departe de a scăpa cu fuga, ies din curticică şi mă întorc în hotel prin intrarea principală. Subreta din ajun, fin usturoiată, e din nou prezentă, purtând de data asta, o saltea, mititica, ceea ce trebuie să fie foarte greu pentru o tinerică!

– Unde o duci? întreb eu.

– La 516, îmi răspunde dulcea copilă.

Ce ruşinos e să iei o adolescentă drept o vită de povară.

– Dă-mi-o mie, drăguţă.

Îi iau salteaua. Urc scările fără grabă.

Ajung astfel până la etajul întâi.

Mă îndrept spre 118.

– Nu, nu acolo! mă corectează fetiţa mustăcioasă.

Dar eu nu-i dau nici o atenţie.

O privire aruncată în cameră mă edifică asupra situaţiei: cei doi poliţişti, urcaţi pe scaune, aduşi de spate, sunt ocupaţi

[1] Erou creat de Walter Scott în romanul omonim (1819). (n.tr.)

să-l tragă sus pe Béru. Ţin salteaua rulată dinaintea mea şi-mi scot din buzunar faimosul revolver extraplat, şterpelit de la Spontinini. Aştept ca eforturile lăudabile ale colegilor mei italieni să-şi aducă fructele de sezon.

Gata, s-a făcut. Omul cu pantalonul rupt în două, apare din adâncuri, bombănind sufocat. A ajuns în cameră.

Se palpează între cele două Renaşteri. Dezastru! Poliţiştii îl brutalizează pentru a-i pune cătuşele. Acesta e momentul ales de San-Antonio pentru a presăra puţină sare asupra situaţiei.

– Daţi-i drumul omului ăsta şi mâinile cât mai sus posibil, băieţi!

Nici pomeneală! Cei doi sticleţi mă înfruntă. Cu aceeaşi mişcare dau să-şi scoată pistoalele. Sunt nişte tineri cu ochi foarte negri, sprâncene foarte dese şi fălci foarte pătrate. Părerea mea e că se va lăsa cu vărsare de sânge. Aerul lor hotărât nu-mi spune nimic bun. Îmi risc pielea vrând să le bag minţile în cap sau măcar încercând. Îmi spun că dacă aş trage o rafală nu departe de ei am să reuşesc să-i intimidez şi atunci Bérurier ar putea profita de situaţie. Întorc uşor arma şi, pentru prima oară de când se află în posesia mea, apăs pe trăgaci.

Ai văzut nemaivăzutul?

Eu doar câteodată, dar trebuie să te asigur că un nemaivăzut ca cel care se operează acum ar vindeca de sughiţ până şi un ciocan pneumatic. Precis.

În momentul în care trăgaciul ajunge la sfârşitul cursei se produce un zgomot şuierător, cam aşa ca atunci când aprinzi o lampă de sudură. N-ai fost niciodată muncitor la canalizare, şi deci nu poţi să înţelegi, dar încearcă să-ţi imaginezi.

Simt o căldură intensă în căuşul palmei atât de vie că-s gata-gata să dau drumul armei.

Parcă aş fi recurs la farmece. Totul dispare pe raza de ţintire a pistolului, respectiv patul funebru al nefericiţilor olandezi. Da, poate că n-ai să mă crezi, în care caz te-aş ruga să laşi imediat cartea asta poliţistă, pentru că, în sfârşit, dacă nu-l urmăreşti pe autor, atunci, fir-ar al naibii, du-te şi te plimbă sau decorează-te cu Legiunea de Onoare.

Ai înregistrat bine ce ţi-am spus cu privire la efectele armei? Dezagregare completă! Totală. Nu se mai vede patul, înţelegi? Şi, afortiori (cum spun italienii) nici olandezii. A dispărut şi noptiera. A rămas doar în zid o dâră întunecată, dincolo de pat şi pe urmă un soi de opacitate confuză în locul lui, ca un nor translucid.

Îngrozit, rămân de: marmură, oţel, vinil pur, aur, varză călită, hârtie igienică şi orice altceva ai vrea, dacă asta îţi face plăcere.

Şi ceilalţi la fel. Cei doi poliţişti ai mei privesc neantul. Nu sunt increduli, ci năuciţi, ai remarcat nuanţa fină? S-au mumificat sub căştile lor cei doi băieţi solizi.

Înţeleg că nu pot înţelege. Asta-i veritabila incomprehensiune. Li s-a solidificat materia cenuşie. S-au deşurubat din ei înşişi, într-o incoerenţă extremă.

Ca întotdeauna în cazuri de evenimente extraordinare, de miracole neprevăzute şi de lovituri violente pe nepusă-masă, regele Béru e cel care-şi revine primul.

– Ei, drăcia dracului, declară el culegând cele două arhebuze ale zbirilor.

I-au căzut în palmă aşa cum cad două pere foarte coapte pe care abia dacă le-ai atins. Béru se apropie de mine. Îmi spune:

– Dacă ai fi avut un ecran de protecţie la aparatul tău cu flacără autogenă ai fi făcut foarte bine să-l foloseşti!

Pe urmă se duce să examineze locul unde se afla cu puţin înainte patul. Pipăie vidul cu piciorul, ca un bun cartezian ce se află şi care preferă să nu-şi creadă simţurilor, decât să creadă într-o realitate extravagantă. Dar nu: vidul e vid. Pat şi gisanţi au încetat să mai existe. Se întoarce spre mine, cu botul căscat, şi privirea plină de stupoare.

– Ştii, face el, cu aşa ceva poţi să ajungi departe.

Mă zguduie o reacţie ciudată. Arma asta mă îngrozeşte. Căldura ei mă dementizează. Mă cuprinde dorinţa s-o arunc, dar cum să distrugi diavolul când focul e domeniul lui?

Atunci, o bag în buzunar cu precauţii. Unica siguranţă: piedica se acţionează foarte greu. A trebuit să depun multă forţă ca să apăs pe trăgaci.

– Ascultaţi, domnilor, mă adresez eu poliţiştilor, totul e o imensă neînţelegere pe care o voi împrăştia curând. Deocamdată, vreau să am mâinile libere, aşa că lăsaţi-ne să plecăm fără s-o faceţi pe nebunii, ar fi regretabil să se producă un accident.

Aşa, frumos, fără să ridic tonul.

Ce-i mai tare e că plecăm în deplină linişte. Doar că trebuie să păşim peste camerista leşinată de uimire.

Şi pe urmă, ieşim în strada mişunând de lume, plină de turişti aiuristici, încărcaţi de pe acum cu tot materialul de fotografiat, cu autohtoni puţin cam zeflemişti, cu bucuria ei simplă, cu atmosfera încărcată, cu magazinele gemând de fleacuri din sticlă toarsă.

O luam la picior şi noi.

Dar nu prea departe.

UN CAPITOL REUŞIT

ÎN CARE NU NE E DELOC MOALE!

O să-mi aduc aminte cât am să trăiesc. Anumite întâmplări, când ele se produc, le simţi imediat impactul asupra memoriei. În ce măsură ele fac parte integrantă din tine de acum înainte.

S-a întâmplat chiar în clipa în care trecem prin faţa unui butic unde se vând obiecte din piele imprimată, respingătoare prin calitatea lor submediocră. Amândoi simţim ca o împunsătură în spate. Ştiu că am simţit amândoi, pentru că amândoi tresărim. Amândoi vâslim cu mâna în urma noastră ca pentru a încerca să smulgem un ac din carne. Şi apoi, mâna mea cade în acelaşi timp cu laba lui Béru. Am rămas locului. Trecem printr-o stare deosebită. Parcă am pluti pe dinăuntru, dar totuşi euforici, de parcă am fi repurtat nu ştiu ce mare victorie asupra nu ştiu cui, poate chiar asupra noastră înşine?

Are loc un soi de dedublare. Adică, vezi tu, ceea ce se petrece în prezent ni se pare că a avut loc demult. Dovada: vorbesc la trecut.

Bun, rămânem locului, plantaţi ca doi copaci pe un trotuar în faţa acelui negustor de fleacuri din piele. Din piele verde, roşie, bej, oribilă...

Şi Bérurier izbucneşte în râs, în râsul lui sănătos ca de aramă, franc şi loial.

– Ştii că-i bună! face el.

Râd şi eu, întrebându-mă totuşi ce-ar putea motiva simptomul ăsta de bună dispoziţie, prin nimic justificat. Şi atunci, cineva se strecoară între noi şi ne apucă pe amândoi de braţ. E Marika, frumoasă de pică, într-o rochie de mătase bleu, uşoară ca un kleenex.

– Ei bine, păreţi în formă amândoi, ni se adresează veselă.

E plină de spontaneitate. Ăsta-i cuvântul care-mi vine în minte când mă uit la ea: spontaneitate. Nu-l foloseşti prea des. Rămâne în rezerva vocabularului cu atâtea alte cuvinte prietene.

Spontană, deci, Marika ne ia cu ea. Şi noi o urmăm veseli, făcând haz de tot ce ne spune: lucruri insignifiante, dar... spontane. Suntem mulţumiţi. E frumos şi ni s-a făcut foame. Ne promite că vom mânca melon-jambon şi spaghete à la vongole, bând un vin italienesc din regiunea Florenţei. Drăguţ din partea ei, nu?

Ambarcaţiunea ei e la doi paşi. Vedeta contelui Fornicato, sub pavilionul armelor Veneţiei. Pilotul e Gustave, cel pe care l-am aruncat în apă ieri. E bosumflat iar noi ne distrăm retrospectiv de baia făcută de el în rahatul veneţian.

Demarează întâia între două siajuri de spumă aproape albă. Motorul vasului funcţionează impecabil producând un zgomot grav, aproape cavernos.

Nu mergem prea departe. În fond, dacă te uiţi pe un plan al oraşului, bagi de seamă că nimic nu-i departe în Veneţia. Întotdeauna dai peste un canal care taie pieziş ca să te conducă acolo unde te duci, printre palatele căzând în ruină.

Intrăm la conte.

O zăresc în fundul holului pe Caramella, bătrâna doică, supărată foc de farsa cu preoţii pe care i-am jucat-o şi pentru

care a fost muştruluită serios, cum se spunea pe vremea când în Franţa se vorbea franţuzeşte.

Face o mişcare din bărbie pentru a-şi exprima la înălţime indignarea. Nu mai vrea să ştie de noi, Carmella, fentată în felul în care a fost. Este epuizată de dezgust şi reprobare. Dacă ar putea să ne expulzeze pe cale anală, ar lua pilule laxative pentru a ne da afară cât mai repede şi în totalitate.

Marika continuă să glumească.

Noi ne ţinem după ea pe deplin mulţumiţi.

Ne urcăm la doi cu ascensorul pe care nu l-am văzut cu ocazia primei noastre vizite, atât e de discret, într-o curbă a scării.

Un salon vecin cu dormitorul lui Spontinini. Bătrânul bandit e aici în compania lui Fornicato şi a unui alt personaj pe care trebuie neapărat să ţi-l descriu, deşi nu-i mare lucru de capul lui. Bărbatul în chestiune poartă un impermeabil de un bej deschis, încheiat până sub bărbie; o pălărie Stetson cu boruri foarte largi îi umbreşte chipul, şi îşi protejează faţa cu nişte ochelari cu lentile albastre mai mari ca nişte hublouri. Încă nu ţi-am spus că are barbă, nu-i aşa? Ei bine, are. E neagră, tăiată pătrat, deasă, frizată. Personajul se vrea misterios până-n vârful unghiilor şi se deghizează anume într-un ins misterios, de parcă ar ţine morţiş să atragă atenţia asupra acestui punct. Cam în genul: hei băieţi, ia uitaţi-vă la mine cât sunt de misterios!

Ai văzut până acum vreo fotografie a lui Fernand Legros? Ei bine, are aerul lui cum se zicea în satul tatălui meu, ceea ce înseamnă că individul cultivă o anume asemănare cu faimosul personaj. Domnii aceştia îşi întrerup discuţia pentru a ne privi cum intrăm.

– Bravo, draga mea Marika! i se adresează el în engleză.

Tânărul conte face o grimasă plictisită. Celălalt, cavalerul misterios, se mulţumeşte să scuipe în batistă şi apoi să admire produsul de parcă nu i s-ar mai fi întâmplat să aibă o flegmă atât de frumoasă în laringe.

Pun pariu pe ceea ce ştii contra a ceea ce doreşti (dar poţi oricând fugi!), că despre noi se discuta la palat. Sosim chiar în toiul frazelor ce ne sunt consacrate, lucrul acesta se ghiceşte din raportul stabilit între noi şi fizionomiile lor.

Spontinini plesneşte din degete, cum se făcea odinioară pentru a-i alerta pe servitori. Secretarul lui, umflatul ăla neterminat, apare din umbra în care se ţinea ascuns, manipulând hârţoage. Nici o javră dresată n-ar fi mai bine strunită ca el. Ascultă poruncile fără să crâcnească. Gangsterul îi adresează o mişcare din bărbie şi acest individ suspect mă ia imediat în primire. Scoate din buzunar o pereche de cătuşe ca şi când ar fi fost foarte firesc să-şi trăiască viaţa cărând după el acest gen de obiecte; sunt de marcă americană, mult mai sofisticate decât ale noastre, ţin să te informez în treacăt. Poc mi le şi potriveşte la încheieturi şi pe urmă mă împinge în încăperea vecină care este chiar camera lui.

Pe timpul ăsta încă nu l-am privit în fundul ochilor. Brrr, euforia mi se alterează. Aparţine speciei reptilelor cu labe, băiatul ăsta, ca saurienii. Dexteritatea cu care mă percheziţionează, nu ţi-o poţi imagina, vai de mine! Trebuie că a fost hoţ de buzunare la debuturile lui, practicând meseria prin mulţimea de pe Broadway!

Cât timp îi trebuie unui autostopist, pe care l-ai ignorat, să-ţi dea cu tifla de tot atât are nevoie şi el ca să mă scotocească din pivniţă până în pod. Ceea ce-l interesează înainte de toate, e arma pe care am împrumutat-o de la Spontinini. O apucă

repede, desface un şurub care blochează o mică trapă şi pare să citească ceva cum ai face tu cu kodak-ul când vrei să ştii de câte fotografii mai dispui pentru a te prosti în faţa lumii, că mi se face ruşine de fasoanele tale, fir-ar al naibii; la ce ţi-o fi servind să înmagazinezi diapozitive prin cutii ca să-ţi plictiseşti prietenii veniţi în vizită cu mutrele plozilor şi a balabustei tale pe fondul Parthenonului, sărman idiot!

Gugus e străbătut de un fior rău prevestitor.

L-am numit Gugus pentru că îmi aminteşte de un clovn englez.

Se apropie de mine şi-mi înfige pumnul în stomac, tare nu glumă. Sunt obligat să mă trag înapoi.

Până în dreptul peretelui. Dar el continuă să-mi înfigă pumnul în măruntaie de mi se taie respiraţia, apoi îl răsuceşte de la stânga la dreapta, fără grabă, iar eu am impresia dezagreabilă că mi se trec organele prin sită.

– Te-ai folosit de el, hai? articulează el în engleză.

– Da, domnule, nu trebuia?

Îşi roteşte pumnul în sens contrar şi, în timp ce-mi sfredeleşte vintrele, îmi trage un genunchi în boaşe.

S-a terminat cu veselia! Mă simt brusc castrat. Va trebui să adresez o circulară celor în drept, pentru a le explica frumoaselor şi pasionatelor iubite că am tras definitiv oblonul din cauza deşeurilor.

Niciodată n-am să mai pot să-l duc pe Popaul la circ, îţi dai seama. Mort de durere, cad în genunchi, zvârcolit de greţuri cumplite.

Gugus se întoarce la stăpânul lui, şi-i vorbeşte la ureche. În ciuda durerilor, a spasmelor şi contracţiilor, îi întrezăresc prin uşa deschisă. Spontinini pare consternat. Mutra lui frumoasă

de tragedian ieşit la pensie se crispează. Îmi aruncă de departe o privire care ar usca o pădure de baobabi giganţi, ca un ciubăr cu rezedă expus la gura unui furnal înalt.

Mi se pare că-l aud rostind:

– Bine, rezolvăm noi asta mai târziu!

Mi se alătură şi Bérurier, cu mâinile legate eficace la spate. El continuă să se distreze, dar în ce mă priveşte, durerile vii îndurate ceva mai înainte au risipit în mare parte efectul drogului emolient şi euforizant administrat pe stradă şi care ne-a făcut brusc mai docili decât un elector dintr-o democraţie unde nu se prezintă spre votare decât o listă unică.

Ştiu acum că lucrurile au căpătat o întorsătură urâtă pentru noi. Că va trebui să jucăm strâns, şi chiar...

De cealaltă parte, se reia zumzetul conversaţiei în italiană. Mă târâi până la uşă ca să ascult. Aceste vechi uşi princiare au avantajul de a fi crăpate, ceea ce le aseamănă cu cele de prin blocuri. Primele au fost prea utilizate, celelalte sunt inutilizabile. N-are importanţă: trag cu urechea.

Şi ce aud?

Ah, celebra mea mărinimie, om de prea bună credinţă fiindcă îţi spun tot, ţie care meriţi totuşi atât de puţin.

Bărbatul misterios are glasul gros şi catifelat. Îl văd printr-o crăpătură la nivelul balamalei inferioare.

– *Bene*, spune el, să revenim la oile noastre, signore Spontinini! Credeţi că sunteţi în măsură să deschideţi lada asta?

Interpelatul se reculege şi rosteşte apăsând bine asupra cuvintelor (ca să cadă drept ca firul cu plumb).

– Prietene, nu sunt sigur de nimic. A trecut atâta timp de la performanţele din tinereţea mea... Faptul că „Flagenstaub" a rămas atâta vreme în apă l-a făcut practic inexpugnabil şi ar fi

nevoie de mijloace tehnice deosebite ca să-i dau de rost. Din păcate, nu dispun de aceste mijloace tehnice.

Mincinosul!

Oh! mincinosul afurisit şi ticălos. Dar pistolul extraplat ce-i? Arma asta fantastică în măsură să dezagrege materia... Ar fi suficient să ţinteşti dintr-un anumit unghi spre o extremitate a lăzii ca s-o decapsulezi ca pe o sticlă de Evian. Ce joc face banditul ăsta?

Fraza lui defetistă e urmată de tăcere. Omul cu barba misterioasă reia:

– Prin urmare, vă declaraţi practic învins, signore Spontinini?

– Cuvântul e greu şi-l diger cu dificultate, rispostează bătrânul cu un râs scurt pe care basul, distribuit să-l cânte pe Mephisto din Faust la opera din Paris, i l-ar răscumpăra pe o avere.

Şi adaugă:

– N-am făcut, în starea mea, această lungă călătorie agitată, ca să dau un răspuns negativ, rosteşte sec Spontinini.

– Atunci?

Bătrânul nu se teme de tăceri. El ştie cum decurg pertractările, indiferent de ce natură ar fi, şi procedează ca un virtuoz.

– Atunci? se impacientează celălalt.

– Vedeţi dumneavoastră, se decide gangsterul, la începutul bolii mele, pe când eram ţintuit la pat, eu om de acţiune, am crezut că aveam să înnebunesc. Ca să mă distrag gândurilor negre, s-ar putea să vi se pară idiot, dar m-am apucat de cuvinte încrucişate. Nu vă puteţi imagina cât pot fi de impresionante cuvintele încrucişate pentru cineva care a frecventat mai curând casele de corecţie decât şcoala. Nu-mi reuşea niciodată şi mă

duceam direct la dezlegare. Şi pe urmă, într-o bună zi mi s-a făcut ruşine de mine şi atunci am smuls din cartea cu cuvinte încrucişate ultimele pagini care cuprindeau răspunsurile la ceea ce nu puteam găsi singur şi am hotărât că n-am să mai pun nimic în gură până nu voi reuşi să rezolv misterul acelor păcătoase de careuri. Mi-au trebuit trei zile. Trei zile de dietă absolută. Dar am izbutit...

O nouă tăcere.

– Dacă interpretez corect această parabolă, reia cavalerul misterelor, ea dă de înţeles că veţi persevera în deschiderea lăzii?

– Da, prietene, însă cu anumite condiţii.

– Care ar fi ele?

– Dacă am să reuşesc să descui blestematul ăsta de capac ruginit operaţiunea va necesita multă pierdere de timp şi multe mijloace tehnice. Nu pot lucra aici în condiţii satisfăcătoare, chiar şi numai din cauza dificultăţilor de a mă deplasa.

– Unde aţi dori să lucraţi?

– Am să închiriez o casă numai cu parter, pe litoral, în apropiere de Ravena; am să-mi procur utilajul ad hoc şi mai ales, vă repet: am să lucrez pe îndelete.

Fornicato, care vorbeşte puţin şi pare să fie sub tutela bărbosului cu ochelari, exclamă:

– Vreţi să scoateţi lada de aici!

– Numai cu condiţia asta îi voi consacra energia de care mai dispun, dragul meu conte.

– Dar...

– Vă ascult?

Fornicato, ce mai calea-valea, o fi el un homosexual dezmăţat, dar rămâne nobil în fibra lui. Un strop de delicateţe mai

sălăşluieşte încă în el. Îi e penibil să-i declare unui om, chit că acesta e unul dintre cei mai faimoşi bandiţi ai Americilor, că n-are încredere în el.

Din fericire pentru conte, bărbosul nu-i stânjenit de circulaţia sângelui albastru în carburator.

– Staţi aşa, domnule Spontinini, dacă dumneavoastră v-aţi afla în situaţia prietenului nostru, aţi permite să vă fie luată lada?

Gangsterul izbucneşte în râs:

– Vă imaginaţi că aş face o asemenea propunere inutilă fără să ofer ceva în contrapartidă?

– Şi care ar fi această contrapartidă, signore?

Bérurier alege acest moment pentru a intona *Les Matelassiers*. Îi poruncesc să-şi pună lacăt la hazna. Ceea ce se discută mă pasionează enorm. Am dat uitării postura precară în care ne aflăm.

Bătrânul impotent i se adresează Marikăi:

– Draga mea, am impresia că ai suflat o încărcătură prea mare prin sarbacana dumitale; îl auzi pe grăsanul ăla aiurit cum urlă?

– Să mă duc să-l liniştesc, domnule? întreabă secretarul.

– Lasă-l, un cântec nu-mi displace să plutească în aer, chiar dacă e intonat de un om care trebuie să moară.

Brr, mă străbate un fior.

Să murim! Spontinini ăsta nu se ţine de glume. Până acum a vrut doar să ne scoată din circuit, mai întâi expunându-ne acuzaţiei de trafic cu droguri şi pe urmă, cum stratagema nu i-a reuşit, punându-ne în cârcă un dublu asasinat. Dar de când ştie că noi i-am experimentat arma absolută, am încetat de a mai fi „viabili" în ochii lui.

Impresionat de furia mea, Grasu tace.

– Nu mi-aţi răspuns la întrebare, observă bărbosul; ce contrapartidă propuneţi?

Spontinini tuşeşte. Apoi:

– Vedeţi, dragi prieteni, eu sunt bătrân şi bogat. Întotdeauna mi-a plăcut pocherul; lada asta inexpugnabilă, dacă sunteţi de acord, v-o cumpăr.

Tinereţea condiţionează, în general, vivacitatea.

– Să ne-o cumpăraţi! strigă Fornicato.

– E o nebunie, nu-i aşa? rosteşte bătrânul zâmbind. Nu ştim dacă înăuntrul ei se află ceva. Am anumite îndoieli că voi putea s-o deschid şi cu toate astea vă propun s-o achiziţionez. Şi ştiţi de ce procedez în acest mod nerezonabil? Din plăcerea jocului. Ceea ce cumpăr e un mister, de fapt. Cel mai îndărătnic dintre toate cuvintele mele încrucişate. Dar nu încercaţi să insinuaţi că aş avea cine ştie ce gânduri ascunse. Dumneavoastră aţi fost cei care m-aţi contactat, m-aţi hărţuit, chiar, deşi nu ceream nimic de la nimeni. Dar insistenţa de care aţi dat dovadă mi-a trezit curiozitatea. Gustul meu pentru problemele insolubile e exasperant. De când am sosit, studiez lada asta şi cunoaşteţi care-i diagnosticul meu? Imposibil de deschis în altă parte decât într-o oţelărie cu utilaje formidabile.

Bărbosul dă să-l întrerupă, dar Spontinini îi jugulează obiecţia cu un salut roman peremtoriu.

– N-am terminat!

Oh, ce glas fără replică! Cum le-a mai închis clanţa colaboratorilor lui, banditul, pe vremea când domnea asupra lumii interlope! O privire de-a lui, şi toţi se înghesuiau prin găuri de şoarece ca să scape de ea!

– Domnilor, vă daţi seama că, înainte de a mă decide să

accept oferta dumneavoastră, am procedat la un studiu aprofundat al afacerii. Un aspect anume mă intrigă: de ce să cauţi un bătrân gangster, fiindcă asta sunt în fond, retras în Canada pentru a-i propune această operaţiune dubioasă, când domnul conte ar fi putut, după eşecul unor tehnicieni obişnuiţi, să ducă lada la o uzină ca să i se aplice mijloace serioase? Hmmm, de ce? Ei bine, am să vă spun eu, domnilor, fiindcă bănuiţi care ar putea fi conţinutul ei şi fiindcă nu vreţi ca acesta să fie divulgat.

Râde. Apoi se îndreaptă spre Marika.

– Inimioaro, dă-mi o pilulă, mă epuizează să vorbesc atât de mult. M-am obişnuit atât de mult să tac încât cuvântarea a devenit pentru mine un exerciţiu fizic.

Madam sarbacană dă fuga să-i satisfacă dorinţa. Prin crăpătura uşii de care mi-am lipit ochiul, îi urmăresc mişcările şi-mi dau seama că manifestă o dragoste teribilă pentru bătrânul gangster. E sub stăpânirea lui, şi ceea ce-i mai rău: sub farmecul lui. Încerci să te eliberezi de sub stăpânirea cuiva, dar merită osteneala numai atunci când nu eşti şi sub farmecul lui.

Spontinini înghite minuscula pilulă albă fără să aibă nevoie de lichid ca s-o facă să „treacă".

– Domnilor, contele Fornicato, tatăl tânărului nostru prieten, a fost un mare demnitar fascist. Mâna stângă (cel puţin) a lui Mussolini. A purtat multe tratative secrete pentru Duce. O dată cu prăbuşirea dictaturii, a reuşit să treacă în Elveţia, dar câţiva partizani vindicativi l-au urmărit, l-au găsit şi l-au „sinucis" într-o cameră de hotel de pe malul Lemanului. Părerea mea este că înainte de a fugi, contele a scufundat lada. Şi mai ştiu că asta e şi convingerea dumneavoastră. Această ladă conţine, prin urmare, documente politice. Doriţi ca acestea să rămână secrete, exact?

Nici bărbosul, nici Dino nu suflă o vorbă, ceea ce constituie un soi de asentiment tacit.

– Eu, prieteni, dacă sunt italian după sânge, am devenit american după inimă şi îmi pasă de politica ţării ăsteia, care a fost cea a strămoşilor mei, cât de primul tip pe care l-am lăsat rece, cu mult timp în urmă, lângă podul Brooklyn, cu ajutorul unei sticle sparte. Deci, indiferent de ce ar putea reprezenta documentele în chestiune, eu nu mă sinchisesc şi sunt de acord să vi le înapoiez. De asemeni, iată ce vă propun: ăm să iau lada asta contra unei importante sume de bani. Dacă reuşesc s-o deschid şi găsesc în ea valori: bijuterii, devize, aur etc. ... păstrez pentru mine conţinutul. Dacă am să găsesc documente, vi le înapoiez în schimbul banilor pe care vi i-am vărsat. Gândiţi-vă bine la propunerea mea: e corectă.

Îşi acţionează scaunul rulant, aşa cum începi să mergi ca să-ţi dezmorţeşti picioarele. În atitudinea lui e ceva vizibil vesel, cu greu îşi poate reprima jubilarea.

Iar eu, eu mă întreb ce-o cloci tâlharul ăsta fără pereche. Avea posibilitatea să deschidă imediat lada folosindu-se de pistoalele lui dezintegratoare. Era singur cu Marika şi cu secretarul când l-am văzut în cripta capelei. Cine l-ar fi împiedicat să opereze? Ce rost au toate aceste pertractări?

– Ce sumă ne propuneţi? întreabă pălăria cu boruri largi.

Răspunsul cade sec:

– O sută de mii de dolari. La cursul actual al lirei e o sumă frumuşică pentru a plăti un semn de întrebare, nu? Am capricii de risipitor.

Suspină:

– Rezultatul nefast al vârstei, fără îndoială. Cine mi-ar fi zis că, într-o bună zi, am să ajung să articulez asemenea propu-

neri, eu, care doar dintr-o bătaie de pleoape trimiteam la moarte şase persoane!

Omul cu pălăria mare şi contele se uită unul la altul nehotărâţi. Par lipsiţi de entuziasm. Sunt puţin dezamăgiţi cu toată oferta făcută de Spontinini.

– Şi dacă nu reuşiţi să deschideţi lada? întreabă Fornicato.

– Ei bine, dacă am să mă declar învins, v-o înapoiez şi veţi putea păstra suta de mii de dolari. Nu vreau să-mi sfârşesc zilele în Italia cu toate că aici m-am născut. Pe de altă parte, dacă mă întorc în America, n-aş putea căra după mine un obiect atât de stânjenitor. Dumneavoastră mă vedeţi în faţa vameşilor cu o ladă încuiată, al cărei conţinut nu l-aş putea preciza? Ciudată situaţie, nu-i aşa?

Tipul care seamănă cu Fernand Legros se scarpină în barbă de parcă ar fi plină de păduchi şi nu vrea să-i deranjeze. Gesturile lui sunt măsurate, gândite. Tipul ăsta are farmec.

– Aş vrea să discut în particular cu domnul conte, declară el, permiteţi?

– Chiar vă rog!

Părăsesc amândoi încăperea.

Spontinini îi face cu ochiul Marikăi.

Apoi oftează:

– Deci, cei doi poliţişti supărători s-au servit de unul dintre *Dublu zero?*

– Da, răspunde secretarul cu afacerile ciudate.

– Împotriva cui?

– Nu ştim, dar puteţi conta pe mine ca să-i determin să mărturisească.

– Iată ceva grav, rosteşte banditul. Foarte grav. Va trebui să acţionăm repede. Dar mai înainte o să mi-o plătească ei.

Îşi mângâie mâna stângă cu dreapta, de parcă ar fi masat-o pentru a preveni un început de amorţeală.

– Să ştii, Marika, a trecut foarte multă vreme de când n-am mai pedepsit pe cineva! Să pedepsesc cum eram obişnuit s-o fac pe când domneam asupra lumii interlope newyorkeze, adică într-un mod cu totul deosebit. Eram celebru în egală măsură şi pentru răzbunările mele. Ele nu se asemănau celor ale rivalilor mei. O rafală de mitralieră, ce păcătoşenie! Am ţinut întotdeauna ca duşmanii mei, când îi făceam să dispară, să realizeze în ce mod cumplit aveau să moară.

În vreme ce el discută, pe mine mă trec toate năduşelile de-a lungul şirii spinării. Spontinini e un şobolan rău. Un individ implacabil, mai vicios, ca un călău chinez din epoca Ming. Trebuie că-şi oferă invenţii formidabile când îl apucă furiile. Chestii la care nici nu îndrăzneşti să gândeşti. Şi atunci, fiul unic şi preaiubit al Féliciei îşi ţine următoarea vorbire care, deşi interioară, nu-i lipsită de pertinenţă:

„Dragul meu (fiindcă am şi eu momentele mele de slăbiciune) nu-i timp să veghezi asupra sănătăţii tale şi a celeia a infamului de Bérurier. Ai tu cătuşe, dar te mai poţi folosi de picioare. În plus, secretarul n-a considerat necesar să închidă pistoletul dezintegrator. L-a lăsat pe o mobilă. Nu mi-ar rămâne decât să-l iau, să-l ţin zdravăn în frumoasele mele mâini alăturate de oţelul cătuşelor şi să-l îndrept asupra acestor indivizi la momentul oportun. Cum Spontinini şi colaboratorii lui cunosc natura acestei arme, vor ceda tuturor exigenţelor noastre. Am să-i pun să-l elibereze pe Béru, care pe urmă mă va elibera pe mine. Am să alertez telefonic redacţia veneţiană a celui mai mare ziar din Italia, cerându-i să-mi trimită de urgenţă o armată

de reporteri cărora le voi dezvălui secretul. Astfel, vom fi albi din cap până în picioare, ca nişte morari, şi eu şi Grasu; voi furniza presei occidentale unul dintre cele mai răsunătoare subiecte de la raidul Israelului în Uganda (apropo de acest raid, mă întreb adesea: „Dar dacă Madam Claustre fusese israelită?") . "

Vezi că celulele lui Sana nu şomează!

Ah! dacă toţi oamenii din lume ar vrea să-mi dea mâna...

Zis şi făcut. Mă apropii de mobila „Renaştere italiană" (nu-mi place cine ştie ce, dar nu toată lumea poate să fie spaniolă) deasupra căreia se află revolverul extraplat. Cel mai dificil este să-mi introduc blocul generator de energie în cămaşă. Când labele îţi sunt depărtate una de alta doar la cincisprezece centimetri, teribil ce număr mare de ocupaţii îţi sunt interzise: boxul, pescuitul cu lanseta, canotajul şi mai ales diabolo. Dar spiritul de conservare primează asupra celui al lui Eloi[1]. Când ţi-e pielea în joc, totul devine posibil. Pericolul creează forţa, aşa cum curajul adesea nu-i decât eleganţa disperării. Aşa că izbutesc să iau blocul şi să apuc zdravăn revolverul cu amândouă mâinile, dragele de ele, cele mai dotate, după cele ale lui Mozart.

Iată, Sana e gata pregătit.

Îmi rotesc periscopul spre Béru. O grămadă amorfă, Mister Mamutul. Îl găsesc tare mămăligit zilele astea. Nu mi-o face vreo febră eruptivă, aşa ca într-o doară? Nu-l vezi îmbolnăvindu-se de scarlatină la vârsta lui? Sau de rujeolă? Sau, cine

[1] *Sfântul Eloi* – episcop de Noyon, patronul aurarilor şi metalurgiştilor. (n.tr.)

ştie: de sifilis? S-o fi vaccinat, Artistul împotriva tuberculozei? Acum clatină din cap ca un bătrân pierdut în amintiri. Navighează prin frişcă, acest Attila al barurilor. Ai zice că-şi regretă trecutul poate chiar şi viitorul. Sau i-o fi foame? Asta era: moare de foame, bietul purcel.

Îi fac cu ochiul. Îmi răspunde printr-o mină jalnică.

– Te-a răpus oboseala? îl întreb.

Béru exprimă un râgâit atât de prelungit şi de bogat în intonaţii că ar putea fi luat drept un dialect.

– Se înţelege de la sine, admit eu apropiindu-mă de uşă.

Mă benoclez din nou. Exact în clipa aceea se întorc Misteriosul şi contele.

– Ei, domnilor? întreabă alegro Spontinini.

– Suntem înclinaţi să acceptăm târgul propus de dumneavoastră, cu condiţia de a binevoi să introduceţi o clauză, rosteşte bărbosul.

– Să auzim?

– Ei bine, n-aveţi nici un dubiu că suntem îngrijoraţi de evoluţia acestei afaceri, din care cauză dorim să păstrăm un contact permanent cu dumneavoastră. Vă vom vizita în fiecare zi pentru a examina lada.

Un fulger deloc plăcut întunecă privirea şi aşa foarte foarte neagră a gangsterului.

– De acord.

Rămân tăcuţi pentru un moment să-şi dea timp, şi unii şi alţii, să înregistreze acceptările reciproce. O tranzacţie când ajunge la capăt aşa e întotdeauna: are loc un gen de scurtă depresiune. A accepta înseamnă a renunţa, chiar şi atunci când condiţiile te satisfac. Omul care vinde e lipsit de marfa lui, iar omul

care cumpără – de bani. Atunci, şi unul şi celălalt se simt puţin descumpăniţi, până când admit situaţia. Ăsta-i păcatul oamenilor: se uzează fiind recalcitranţi. Cât s-ar mai economisi dacă ar putea să accepte totul din capul locului!

– Perfect, rosteşte în cele din urmă Spontinini; secretarul meu are să vă verse suma promisă în dolari. Şi, pentru a sărbători acest acord, vă invit la un safari în genul meu.

– Ce safari? întreabă Fornicato.

– Dragul meu conte, uiţi că doi martori periculoşi s-au infiltrat în această afacere, e cazul să ne separăm de ei definitiv, şi într-o manieră atractivă...

– Nu chiar imediat! strigă impetuosul Santonio, deschizând uşa cu o lovitură de copită. Nici o mişcare!

Vrei să-ţi zic ceva? Curat Victor Hugo!

Ei bine, până acum nu s-a găsit nimic mai teatral ca „Poftă bună, domnilor" al lui Ruy Blas. Niciodată, un mare never! Individul care intervine în momentul când figurează ca a cincea roată de rezervă a trăsurii şi ia imediat situaţia în mână, el e adevăratul erou incontestat. „Nici o mişcare!" e mai modern decât „Poftă bună, domnilor". Expresia e lipsită de latura psihologică. Sperie de la început. Moartea planează deasupra scenei, înţelegi?

Toţi tresar, mai puţin Spontinini, dar el e paralizat şi prin urmare reflexele lui sunt atrofiate, limpede. Şi pe urmă mai sunt şi anii care patinează nervii. Fără să mai punem la socoteală self-controlul congenital, naturlich.

Contele dimpotrivă (pederast în aşa hal, că n-ai ce să mai spui) a şi ridicat mâinile pline de inele. Marika păleşte. Dar secretarul, nu-i mai ştiu numele, dar l-am ştiut? Îţi aminteşti

cumva să-l fi botezat? Secretarul, cum ziceam, nu pare mai impresionat de arma mea distrugătoare decât un fabricant de hamace de sutienul Barbarei.

Departe de a se supune ordinului meu, el se apleacă la urechea bossului şi-i şuşoteşte ceva.

Spontinini zâmbeşte şi-şi îngustează amândoi ochii deodată. Zbirul lui, care probabil e în stare să interpreteze până şi strănuturile patronului, dă din cap (ca un cal, aş putea să adaug, fiindcă de trei poliţiste încoace n-am mai făcut-o şi mi-am pierdut capacitatea de retenţie). Îşi strecoară mâna în buzunarul sinistru. Cei mai mulţi oameni cară după ei un portofel, cu diferitele legitimaţii de membru şi cu fotografiile avortonilor lor. Ei bine, el nu: are în chip de ghid un stilou-bâtă. Tu ştiai că există aşa ceva? Pentru mine e o premieră. Ai zice pur şi simplu un stilou, pe cuvânt, dar se deşurubează ca antena unui tranzistor, când vrei să faci modulaţia de frecvenţă mai subtilă, şi se face lungă de patruzeci de centimetri. De o flexibilitate redutabilă. E o tijă de oţel călit (cum călit, n-aş fi în stare să-ţi spun) îmbrăcată în piele de Suedia, sau de viţel (n-o văd prea bine de aici şi nu mă pricep la bovine).

Şi uite-l că se îndreaptă spre mine, blestematul.

– Nu mişca, tipule! îi strig într-o engleză de Wagon-lits Cook, stai pe loc sau te transform în nimic.

Dar crezi că-mi dă ascultare? Da de unde! Băiatul ăsta, în capul lui frumos de nevropat supraexpus, îşi zice cum că un poliţist n-o să îndrăznească niciodată să-l distrugă. Chiar şi un poliţist francez, antrenat să tragă înainte, în timpul şi după somaţia de rigoare. Nu dă crezare instinctului meu criminal. Şi mai ales, să distrugi aşa complet fără să laşi nici măcar cenuşa!

E de temut o asemenea decizie. Îşi scutură bâta de buzunar. Bâtă de om elegant care nu deformează costumul. Se linge pe bot. Privirea lui fixă, puţin morbidă, e umectată de jubilare.

Atunci, mandea, pricepând că o s-o ia pe coajă neîntârziat, ştii ce? mă hotărăsc să deschid o breşă mare între el şi mine în frumosul parchet de pe vremea Renaşterii. Cu titlu de avertisment. Ţintesc ţeava armei în jos şi apăs pe trăgaci. Se aude un uşor clic. Crosa nu se încinge cum a fost cazul la hotelul celor doi imbecili de olandezi! Secretarul îşi scutură capul, uşor, ca pentru a-mi explica să nu fiu surprins că arma lui e un soi de băţ de chibrit care se aprinde doar o dată, dacă nu-i aprovizionată cu o nouă încărcătură.

Măsor acum decepţia lui Spontinini când a aflat că m-am folosit de pistol. E ca şi cum, dispunând de o puşcă având două gloanţe cu o destinaţie precisă, eu am tras un cartuş.

Tipul a ajuns lângă mine. Bâta lui fluieră ca un şarpe care ar fi arbitru de fotbal. Mă feresc cu greu. Şfichiul îmi scalpează o bucăţică de piele împădurită şi-mi îndurerează violent umărul. Atât de tare că rămân ca paralizat. Nu mai pot să-mi mişc torsul.

O nouă lovitură: jerbe de scântei îmi izbucnesc în creieri. Totuşi nu-mi pierd pe deplin cunoştinţa, nici conştiinţa. Îmi rămâne atâta luciditate cât să-l văd pe Bérurier venind, în fine smuls din toropeala lui. Ştii, în atletism, triplul salt în lungime, care e aşa de caraghios când îl vezi? Mă întreb de ce trei paşi şi de ce nu doisprezece? Sau o sută dacă tot suntem aici! Trei paşi reprezintă un început de cursă pe jos, nu? Dar în fine, dacă lor le face plăcere, mie mi se fâlfâie.

Bun, să revin. Bérurier, dragul de el. Pare să execute un triplu salt. Dar în loc să aterizeze cu călcâiele apropiate, labele

lui se proptesc în boaşele secretarului. E o reuşită, o acrobaţie rară, un număr neaşteptat. Americanul cu mutră de deviat sexual-creştin păseşte pardoseala săltat la cincizeci de centimetri pe înălţime şi la trei metri douăzeci şi patru pe lungime. Trebuie că n-a făcut niciodată catch, bebeluşul rozior, fiindcă se duce de-a rostogolul ca o bilă într-un joc de popice. O, ho, ho, ce demonstraţie! Pleosc! O să-i trebuiască o pernă ca să se aşeze la masă. Sau să mănânce de-a-n picioarelea, fason snack. Rămâne pe jos, aproape neînsufleţit. Abia dacă mai face mici eforturi cu mâinile ca să-şi găsească un sprijin. S-a ciufulit, cărarea lui democrată şi-a pierdut drumul drept. Tenul roz pal a devenit verde măcriş. Privirea te duce cu mintea la o maşină de făcut bani din San-Francisco, oraşul lui natal. Dacă ar avea trei ochi care să se rotească la fel ca cei doi ai lui în momentul de faţă, crede-mă, în loc de irişi ar afişa trei lămâi verzi şi Marţianului ăsta i-ar ieşi pe gură un pumn de jetoane!

– Steve, ce-ai de gând! tună Spontinini, ai terminat cu fasoanele?

Fasoane! Ce vorbeşti, Aznavour! De unde atâtea fasoane! Şi-a rupt oasele, pelicanul ăsta. Punctul slab al intelectualilor constă în lipsa de exerciţiu. Să bagi de seamă că toate spiritele mari sfârşesc prin a-şi rupe gura la ieşirea din cadă. Fac descoperiri revoluţionare şi pe urmă alunecă pe săpun ca nişte imbecili. N-ai impresia că viaţa e tristă când o cercetezi mai îndeaproape?

Epuizat de eforturile lui minime, băiatul cade din nou pe spate. Şi două fotolii pe rotile, două! Spontinini şi sufletul lui damnat vor face o frumoasă pereche de prespapier.

Bérurier, care s-a recuperat în întregime, se apropie de grup.

Trage o lovitură de copită în părţile moi ale contelui. Acesta începe să urle (de fericire?). Pe urmă, Maiestatea sa, puţin graţioasă ca întotdeauna, administrează o labă Marikăi, de o culcă pe demoazelă peste genunchii protectorului ei. Are de gând să se ocupe de falsul Legros (un fals Legros e culmea culmilor, nu?), dar acesta din urmă a avut timp să-şi revină din şoc şi să-şi scoată la iveală cuţitul. Un jungher frumos, cu plăsele de sidef, lung şi curbat. Lama ţâşneşte ca ciucurelul unui militar care ar asista la masajul Aliciei Sapricht. Şi vrran! Lama dispare. În interiorul lui Bérurier.

O Dumnezeule! De ce te ţii de prostii cu noi?

UN CAPITOL EXCEPŢIONAL

ÎN CARE ÎMI SPUN CĂ MAC-MAHON[1] N-A FOST CHIAR AŞA DE PROST!

E un vas mare.

În sfârşit, nu cât transatlanticul *France*, dar o ambarcaţiune care poate purta douăsprezece persoane fără să se jeneze, nici să se scufunde.

Or, noi suntem numai şapte (în engleză, seven). Spontinini ocupă locul de onoare, pe mijlocul vasului, ţintuit în fotoliul lui care, a fost legat de o bancă în caz de... Secretarul, pus oarecum pe picioare în urma căzăturii în fund, a ţinut să participe şi el la croazieră. Merge ţeapăn, cu mâinile pe şale pentru a-şi susţine rinichii care au luat-o razna. Mă rog, la bordul unui vas, nu mai mergi ci pluteşti. Marika e răpitoare cu eşarfa ei spumoasă fluturând în vântul blând al lagunei. Bărbosul pare să se plictisească, iar contele parcă ar număra milele. Ranchiunosul, care pilotează flota lui Fornicato, e la comenzi.

---

[1] *Mac-Mahon* (1808-1893) – om politic francez şi Mareşal al Franţei, care s-a remarcat în numeroase bătălii şi a ocupat funcţii înalte în stat (n.tr.).

Ne îndreptăm spre larg. Se simte mirosul mării. Vremea e frumoasă. Sunete de sirenă în depărtare. Clipocitul valurilor la proră... Motorul diesel toarce pe ritmul unui vals (fiind în patru timpi, îşi poate permite!)

Eu sunt legat în fundul barcazului, mort de supărare. Totul s-a petrecut atât de repede, şi mai ales atât de prosteşte...

Béru al meu care se răsuceşte cu mânerul acela de sidef ieşind din el ca un portmantou dintr-un zid. Şi care are aerul unui taur rănit. Ole! Oarecum fulgerat. Îşi duce o mână la spate pentru a verifica ce i s-a înfipt acolo, dar gestul lui nu se termină şi grăsanul leşină. Picioarele refuză să mai suporte masa asta de carne. I se îndoaie. Cade în genunchi. Dar nu-i decât o scurtă tranziţie. Mister Béru se prăvăleşte înainte într-un scrâşnet de lanţuri. Rămâne imobil.

Eu încep să-l strig:

– Béru!

Punând în acest strigăt tot sufletul, toată tandreţea, toţi anii noştri de prietenie.

Nu-i mai dau atenţie nesuferitului de bărbos care a luat bâta lui Steve (crezi că Steve i-a spus Spontinini, cu câteva pagini mai înainte, eşti sigur?). S-a apropiat de mine şi mi-a tras o lovitură ţeapănă şi precisă în ceafă, punând provizoriu capăt necazurilor mele.

Şi acum, iată-ne pe această ambarcaţiune mare şi albă care pute mai mult sau mai puţin a peşte şi a odgoane ude. Abia se clatină pe valurile rezonabile ale Adriaticei. N-ar avea de ce să facă rău de mare o fată bătrână din Beauce.

Mă doare capul, dar sufletul şi mai tare. Béru, Béru al meu... O fi încheiat socotelile? Unde e? Ce s-a ales din dragul meu colaborator?

Reperez o seamă de obiecte ciudate în spatele vasului. Baloane de cauciuc dezumflate, o butelie de aer comprimat, cum folosesc scufundătorii, al cărei galben crud acaparează tot soarele, carabine...

Ştiu că ne îndreptăm spre larg ca să-mi pună capăt zilelor şi ştiu că va fi teribil, fiindcă are să poarte semnătura lui Spontinini. A pus la cale un „safari" diabolic, potrivit termenului folosit de bătrânul răufăcător. Ceva nemaivăzut, reputaţia lui fiind în joc. E un savant al cruzimii. Şi are atâtea să-mi plătească, neplăceri care-i sunt insuportabile. Individul ăsta nu poate admite ca cineva să-i stea împotrivă. Şi în plus, e preocupat să demonstreze contelui, amicului acestuia şi poate de asemeni fermecătoarei Marika de ce mai este încă în stare.

. Şi vâslim, vâslim... O pace de o anumită calitate mă face să înţeleg că am ajuns departe în larg. Departe de tot şi de toate. Marea a devenit o aliată discretă.

Spontinini îmi confirmă sentimentul.

– Aici! hotărăşte el.

– Stop! repercutează contele pilotului său.

Motorul îşi domoleşte furia, tuşeşte şi tace. Vasul pare descumpănit de această bruscă tăcere. Îşi clatină prora, freamătă din pupă, se leagănă... Apa îi bălăceşte fesele în valuri dezordonate.

– Pregătiţi-l! ordonă Spontinini.

El e şeful necontestat. Omul de fier al acestei echipe barbare. Pilotul se apropie de mine, mă ridică şi mă saltă pe o bancă. Descopăr marea verde infinită, fără nimic la orizont în afară de mare. Ea constituie propriile ei limite. Nici un punct negru sau luminos, nici un panaş alb care să-l anunţe pe Hernic al IV-lea. Doar apa de un verde albăstrui, cu vălurelele ei mobile,

cu reflexele ricoşate, cu franjurii de spumă... Şi acea semităcere care urcă din adâncuri. Tăcerea care domină zgomotul valurilor, îl anihilează, îl face repede uitat.

Spontinini se uită la mine. Am să te fac să râzi: pe faţa lui se poate citi o mare bunătate. Uneori, paroxismul modifică esenţa a ceea ce-l provoacă. Sătul de cruzime, devine parcă îndurător, mizerabilul.

Face un gest circular pentru a-mi arăta marea:

– Ăsta-i patul de moarte al dumitale, mă anunţă el.

M-am hotărât să nu-i dau satisfacţie, arătându-i că mi-e frică. Şi pe urmă mai e şi Marika aici. N-ai să mă vezi tremurând în faţa unei dame frumoase pe care am avut onoarea şi dezavantajul s-o trag în ţeapă de-a-n picioarelea sub privirile îngrozite ale unei călugăriţe olandeze.

– Prefer s-o sfârşesc în Adriatica decât în adâncurile unei mine de cărbune, îi răspund cu un surâs care-l oripilează.

Îşi masează obrazul, ceea ce la el constituie un tic, după câte am remarcat.

– Sfârşitul dumitale nu va fi probabil dintre cele mai vesele, prietene, fiindcă ai să te vezi murind, potrivit unei expresii consacrate.

Şi îşi face o plăcere din a-mi explica în linii mari suita bucuriilor de care voi beneficia.

– O să ţi se lege de picioare greutatea de plumb de aici; apoi, de umeri baloanele de cauciuc de acolo, după ce vor fi umflate, bineînţeles; ele îţi vor restabili plutirea. În plus, vei fi dotat cu această butelie de aer comprimat care îţi va asigura supravieţuirea timp de cincisprezece minute, de când va veni momentul. Pe urmă, cu ajutorul acestor carabine, noi vom trage în baloane. De fiecare dată când va plesni unul, te vei cufunda

mai mult în apă. Când nu va mai rămâne nici unul umflat va avea loc coborârea iremediabilă în apele care trebuie să fie extrem de adânci în acest loc; mă urmăreşti?

– Perfect, cu regretul că nu mă urmăreşti şi dumneata, mi-ar fi făcut mare plăcere să te văd înecându-te la bordul fotoliului dumitale, dragă Spontinini.

Începe să râdă.

– Dezolat că nu-ţi pot ţine companie. Când vei fi coborât în abisuri, noi ne vom întoarce la Veneţia unde vom închina un pahar de şampanie pentru odihna dumitale veşnică.

– Mersi, e o rugăciune care merită alta.

– Ai să te scufunzi, ai să te scufunzi. Continuând să respiri. Poate că, dacă ai să cobori prea în adânc, presiunea apei îţi va exploda plămânii, asta ar fi singura baftă de care ai putea beneficia. Altminteri, ai să continui să respiri în adâncuri şi ai să epuizezi stocul de oxigen sub privirile interesate ale peştilor, se spune că ar fi foarte frumoşi prin părţile astea.

– N-am fost niciodată fascinat de acvarii, dar n-ar fi imposibil să fiu cucerit de fauna marină în ultimul moment. Asta-i tot?

– Asta-i tot.

Mă încredinţează blestematului de matelot, care se pune pe treabă, legându-mă potrivit prescripţiilor onorabilului Carlo Spontinini.

O caut din ochi pe Marika.

Are pudoarea de a-mi evita privirea.

*
* *

Totul e gata.

Mă simt de o greutate infinită. De plumb, ce mai, să nu ne temem de cuvinte. Aproape mineral, ceea ce-i mai al naibii ca plumbul. Un metal e mai maleabil ca o stâncă. Şi pe urmă se mai şi topeşte. În timp ce o rocă, dacă nu eşti Vezuviul, du-te şi o caramelizează dacă poţi!

Mi se dezleagă mâinile pentru a mi se andosa butelia galbenă. În clipa de faţă, aş fi preferat să andosez indiferent la ordinul cui, un cec reprezentând suma integrală a economiilor mele!

Îmi spun – speranţa ajutându-te să supravieţuieşti – că poate vor omite să-mi lege din nou mâinile. Da de unde! Degeaba mi-am lipit un braţ de corp pentru a-l face uitat, indivizii mi-l aduc imediat la spate şi-l leagă viguros. Bun, ce le mai rămâne de făcut? Ah, da: capătul de cauciuc. Secretarul e cel care mi-l introduce în gură. Marinarul deşurubează accesul aerului. Gata, s-a făcut. El şi contele, dezmăţatul ăsta, mă ridică deasupra punţii. Un brânci. Pleosc! Am căzut în apă. Îmi spun că lestul e prea mare şi că am să mă scufund fără escală. Ei bine, nu. Plonjez până la gât ca dopul roşu al unui pescar de fâţe, dar cele şase baloane voluminoase îmi ţin la suprafaţă esenţialul, adică graţiosul meu surâs.

Motorul se pune în mişcare.

Vasul se depărtează de mine. Formidabil ce mare mai e barca asta. O adevărată balenieră, în felul ei.

Privesc cerul frumos al Italiei, deosebit de strălucitor în ziua aceasta, cu dâre verzui pe albastrul intens. Norii imobili parcă ar fi fost pictaţi. Soarele explodează spre dreapta mea... Pe mare se întinde ca un tranşeu de argint. Oh! că frumoasă mai e compunerea mea la franceză. Din zece fraze de calibrul ăsta, ajung primul în a cincea!

Mă întind cât pot pentru a încerca să privesc în jurul meu, orizontul de jur-împrejur. Dar nu văd nimic. Au venit să mă arunce departe de căile navigabile şi de bancurile de peşti, în larg. E frumoasă această solitudine, ce-i drept. Şi Félicie, ce-o face ea în clipa asta? Trebuie că-l plimbă pe Antoine pe câmpul de curse de la Saint-Cloud. Înainte de a-l lua pe baistrucul ăsta, nu ieşea decât pentru cumpărături. S-a terminat cu băcanul, cu brutarul, cu măcelarul... cât despre lăptar, el e cel care trece pe la noi, e un om cumsecade. Acum, Félicie a mea îl cară pe maimuţoiul de Toinet într-un cărucior englezesc, plimbându-l ca pe ceva de preţ. Mi se întâmplă să fiu gelos câteodată pe mucosul ăsta. Să mă simt lezat. Într-o anumită măsură el va reprezenta pentru mami o cracă de care să se agaţe. Sper că nu-mi va fi regăsit trupul. Că peştii italieni mă vor curăţa de sus până jos. În felul acesta, scumpa mea bătrânică va avea până la propriul ei sfârşit resurse de a spera în întoarcerea mea. De fiecare dată când va scrâşni pietrişul de pe alee sau va scârţâi poarta, se va gândi că poate sunt eu. Are atâta încredere în băiatul ei. E atât de sigură că sunt un supraom. Şi cu toate astea tremură, cum îţi explici asta? Tremură pentru fiul ei pe care-l consideră invincibil. Trebuie să fii mamă ca să te comporţi atât de bizar, nu?

Încolo, vasul alb aproape că s-a oprit. Motorul e la punctul mort, dar ambarcaţiunea dansează pe valurile liniştite. Ai zice, un vas de pescuit.

Aştept.

Nu-i cazul să-ţi spun că panica n-a pus stăpânire pe mine; da, evident. Nu vreau să mă dau mai grozav decât sunt. Totuşi,

în ciuda hidoşeniei situaţiei în care mă aflu, mă simt în pace. Pacea abisurilor, ai să-mi adaugi, afurisitule.

Mă gândesc la Béru. La dragul de Gras care nu mai este. Mă revăd ducându-mă la el acasă într-o dimineaţă. Nevastă-sa pregătea cafeaua. Accept o ceaşcă. Îmi prezintă zaharniţa. Plină de zahăr pudră. Iau o linguriţă. Încă una şi încă una fiindcă mă dau în vânt după dulciuri. Dacă ticăloşii ăştia nu m-ar fi scufundat în Adriatica, aş fi dat ortul popii ca diabetic, ceea ce nu face bine la potenţă după câte se spune. Deci, vezi, e mai bine aşa!

Să revin la alde Bérurier. Vreau să mai torn şi a patra linguriţă când, introducând-o în zaharniţă, simt o rezistenţă. Ceva dur îmi blochează linguriţa. Le împărtăşesc gazdelor surpriza.

– Oh, scuze, îmi zice Mamutul.

Îşi plonjează două degete în albul scânteietor şi scoate, ştii ce? Proteza lui dentară!

A scuturat-o deasupra cupei, spunându-mi:

– Prefer mai bine s-o las pe timpul nopţii în zaharniţă decât într-un pahar cu apă, e mai plăcut când o bagi din nou în gură.

Ăsta era Béru. Trăsnit şi de neînlocuit. Un om viu, ce mai! Cu bestialitatea necesară pentru a nu fi luat drept altceva decât un om.

Valurile, baloanele care se balansează îmi ascund din când în când vasul. Nu mai pot desluşi ce se petrece la bord.

Dar aud.

Tzzzziuu!

Un glonţ şuieră prin apă, chiar pe lângă balon fără să-l atingă. Ei comedie, dacă printre trăgători e şi un neisprăvit risc să pier cu un proiectil în cap.

Tciufff!

Atins!

Mingea mare portocalie face un zgomot lamentabil. Glonţul a sfâşiat-o în zdrenţe care plutesc aproape de capul meu, de parcă un reprezentant comercial şi-ar fi golit scrumiera plină cu prezervative întrebuinţate.

Nimic nu se produce privind sustentaţia mea. Gura mi-e tot deasupra apei, ceea ce, deocamdată nu-mi serveşte la nimic pentru că respir aerul din butelie.

Acum, trag doi deodată:

Tşofff, tzziuuu, fşliu...

Haioase, aceste diferite sonorităţi, produse de impact. Un glonţ a nimerit în butelia mea, îţi dai seama prin ce riscuri trec?

Încă un balon plesnit! Faţa mi se cufundă în apa a cărei consistenţă e de un verde ciudat. Prin valul care scânteiază, am în continuare noţiunea soarelui. E mereu aici, prezent. Îl doare-n cot de nenorocirile mele! Răspândeşte raze, de rest, puţin îi pasă!

Nu mai aud detonaţiile. Dacă nu cumva or fi bubuiturile astea cavernoase care declanşează o groază de decibeli în urechile mele, din când în când? Da, probabil...

Şi alte baloane trebuie că au explodat, fiindcă deodată, o forţă irezistibilă mă trage spre adâncuri insondabile. O coborâre lentă şi sigură. Încerc să mă culc pe orizontală pentru a frâna scufundarea, dar mi-e cu neputinţă. Lumina zilei îmi piere dinaintea ochilor. Mă înconjoară o penumbră suavă, populată de peşti cu capete de coşmar care se uită la mine cum trec, precum clienţii unui mare magazin la ascensorul încărcat de lume. Dar nu pentru multă vreme. Curând nu-mi mai dau nici o atenţie. Un San-Antonio care se scufundă, pentru o anghilă, nu reprezintă nici o atracţie.

Respir cât mai calm posibil, dar presiunea creşte şi o greutate formidabilă îmi apasă coastele. Îmi ridic privirea spre lumina care dispare acolo sus. Zăresc o formă rotundă deasupra capului: e ultimul balon care n-a explodat şi pe care-l car după mine în ţara coralilor.

Mi-a zis „un sfert de oră de supravieţuire", Spontinini. Au trecut binişor vreo trei patru minute de când consum din rezerva mea.

Văd ridicându-se rectiliniu ciorchini de bule. Băftoasele ele vor muri la soare.

E din ce în ce mai întuneric şi mai sufocant.

Şi atunci îi spun *nu* acestei fatalităţi imbecile. Refuz moartea asta atroce. Capriciul demenţial al unui bătrân pervers să-mi determine o asemenea agonie? Ei, fir-ar al naibii?

Măcar dacă aş fi avut mâinile libere, aş fi încercat poate să mă dezleg. Ia zi, n-o fi prin apropiere vreun peşte sabie?

Încerc să-mi despart pumnii. Trag de legături mai să-mi sfâşii carnea. Zadarnic! Apa le-a umflat şi mă strâng din ce în ce mai tare!

Nu: nu poţi face nimic pentru tine, Sana. Doar o rugăciune. Un gând pentru Félicie. Un regret pentru tot ce-a fost şi a încetat să mai fie aici, în apa din ce în ce mai rece. În sânul unui univers de moarte, tot mai întunecat.

Oare la ce adâncime mă aflu? Am făcut destule scufundări în timpul vacanţelor. Aveam o puşcă dotată cu harpon, un profondimetru, o groază de echipamente eterogene. Iar acum, biet om dezarmat, lipsit de propriul lui ajutor, mă scufund în neant. Să fi parcurs douăzeci de metri? Treizeci? Presiunea e atât de puternică încât n-ar fi imposibil. Urechile îmi bubuie şi probabil sângerează?

Încerc să-mi îndoi genunchii, mişcare derizorie, ca şi cum, ridicând ghiuleaua de plumb aş putea să-i reduc greutatea, s-o neutralizez. Nici nu pot s-o salt, dimpotrivă: mă dau la fund din ce în ce mai repede! Lumini de un roşu închis îmi ard privirea. Antoine se va declara forfait. Îşi va depune bilanţul, farmecul, pedigriul.

Toracele e pe cale să-mi explodeze.

Nu mai pot rezista acestei imensităţi care mă comprimă.

Avea dreptate Mac-Mahon: ce de apă, ce de apă!

Era un om care ştia să le vorbească mulţimilor.

Ia te uită: brusc, scufundarea mea încetează.

UN CAPITOL FOARTE FRUMOS

RECOMANDAT ÎN MOD DEOSEBIT PERSONAJELOR DIN FAMILII ONORABILE A CĂROR VALOARE CONTRACAREAZĂ NUMĂRUL DE BLESTEMĂŢII

– Ce de apă, ce de apă! exclama Mac-Mahon în faţa inundaţiilor.

Să-l fi văzut ce-ar fi spus în locul meu?

Să judeci apa când eşti în afara ei şi s-o judeci când eşti *in*, e o altă mâncare de peşte, crede-mă.

Încerc să mă uit în sus, spre viaţă, spre lumina zilei, spre oxigen... Doamne, cât e de frumos acest rest de limpezime somptuoasă, această permanenţă a soarelui care bronzează şi revigorează. Ah! cât aş fi vrut să mă aflu într-o Sahară fără apă, distrus de muşcături solare! Cât aş fi vrut să fiu aiurea, indiferent unde, numai aici nu.

Cum mă apucă cârceii, îmi aplec capul.

Şi atunci, spaima mea se înteţeşte pentru că efectul nu se împrăştie. Sub mine e neantul abisurilor. Întunericul descrescător. Vertijul adâncurilor insondabile; cel puţin eu nu le pot sonda! E un soi de infern cumplit, echivoc, zdrobitor. Mă aflu în vârful unui promontoriu ascuţit. Am poposit pe el cu

amândouă picioarele, şi abia am loc, ca tălpile de ciment dintr-un closet turcesc. De-o parte şi de alta, aceleaşi abisuri, iar greutăţile de plumb odihnesc într-un echilibru instabil (sau într-un dezechilibru stabil, la alegere) pe flancurile acestui pisc marin.

O mişcare mai accentuată şi scufundarea va continua. Pieirea definitivă. Oricum de murit tot mor, chit că o să fie la o mai mică adâncime sau nu, frumoasă diferenţă, nu?

Totuşi, mă menţin printr-un miracol de voinţă. Şi, pentru a nu-mi pierde judecata, fac bilanţul tristei mele situaţii. Debitul (în special cel al apei) e cu mult mai mare decât creditul. Pe această ultimă coloană, n-aş putea trece decât cel mult zece minute de oxigen. Prima, cea a debitului, nu-i destul de mare pentru a cuprinde suma pericolelor, a umilinţelor, a ameninţărilor şi a altor disperări care mă copleşesc.

Legăturile?

Aş vrea să le vezi, dar mai ales să le desfaci! Groase cât degetul mare. Strânse. Implacabile. Te-ai elibera mai uşor de o metresă cu care ai făcut o lipitură de vreo treizeci şi cinci de ani.

Braţele strânse la spate, pe sub butelie, parcă s-au desprins de mine. Sau măcar au fost parţial smulse. Degetele mi-au şi amorţit, iar frigul adâncurilor mă paralizează.

Stau aici ca un prost, scoţând bule de aer şi încercând să nu mă mişc ca să nu cobor şi mai jos.

Şi atunci, mă adresez spiriduşului meu interior, acelui vagabond zglobiu care, uneori, în perioadele dificile, îmi şopteşte nişte sfaturi judicioase.

Îl invoc. „Drăguţule, au trecut ani de zile de când nu am mai făcut apel la tine. În tot acest timp, nu m-am bazat decât pe mine însumi. Dar acum, ia în consideraţie slăbiciunea mea,

situaţia dramatică în care mă aflu. Ţine cont de bunele mele purtări. Întotdeauna am respectat marile principii, am votat potrivit conştiinţei mele şi mi-am ajutat aproapele, când nu mă costa prea mult. Merit şi eu o mică recompensă, nu? Atunci, ajută-mă, fir-ar al naibii!"

Numai că spiriduşii nu sunt amfibii, iar al meu văd că tace din gură.

Mă văd obligat să nu contez decât pe mine.

E cam puţin.

Zece minute de viaţă; sau mai exact de supravieţuire. Ar trebui să fac ceva, nu?

Îmi examinez poziţia.

Şi, dând uitării oroarea extremă, iată că natura mea gonită în galop revine liniştită, ca un cal de curse care se întoarce spre grajduri, după ce şi-a aruncat cavalerul (dezamăgindu-i în egală măsură şi pe pariorii încrezători în performanţele lui).

O singură speranţă.

Nu două!

Şi practic nu una, ci un firicel de păr, asta-i, ca să fiu precis, concis şi circumcis.

Trebuie să îngenunchez în vârful acestui pisc marin, prezervându-mi echilibrul. Înţelegi? Pe urmă, dacă reuşesc să rămân în această poziţie, va trebui să încerc cu vârful degetelor să desfac legăturile sacului care-mi menţine lestul atârnat de glezne. Să faci aşa ceva pe la spate, ca uneori cu prietena ta, ca să schimbi placa, să-ţi dai iluzia că-i alta pe care n-o cunoşti! Să faci asta pe la spate şi cu nişte biete degete amorţite! Să faci asta cu funii îmbibate de apă, dilatate peste măsură. Să faci asta încercând să nu te răstorni în adâncurile care te înconjoară!

La treabă, Sana! Ţi-au mai rămas doar vreo opt minute, nimic mai mult. Nu-ţi irosi marfa asta frumoasă, băiete. Respiră calm, savurează. Are puţin un gust de conservă, nu-i un oxigen de trei stele, dar trebuie să te descurci cu ce ai.

Cum de nu-mi pierd minţile? Mister. Fără îndoială, pentru că exerciţiul la care mă supun îmi mobilizează pe deplin toate forţele şi gândirea. Încerc să mă aplec, cu atât mai lent cu cât butelia se mişcă şi mă trage în sus la fel ca şi balonul rămas; tot ce reuşesc să exècut e o înclinare a torsului de vreo trei centimetri, nu mai mult. Imposibil să mă aplec mai tare. Dacă m-aş coborî mai mult, plumbul s-ar dovedi mai puternic, iar palierul precar ar declanşa o forţă contrarie. Niciodată, nu, niciodată n-am să reuşesc să mă las în genunchi. *All is* dus pe apa sâmbetei, mai puţin onoarea, cum spun englezii.

Ei bine, după cum vezi, aş fi tentat cel puţin imposibilul, care nu-i deloc francez.

Îmi deschid ochii, mă ustură din cauza apei sărate, zdrobiţi de presiune. Resemnează-te, om al slăbiciunilor. Fă-ţi sufletul pachet şi încredinţează-l Domnului, care va face trierea. Mulţumeşte-te că ai fost cum spunea unu, mai deosebit decât restul lumii! Tu ai fost un om, Saṇ-Antonio, fie ca această noţiune să te ajute să-ţi sfârşeşti zilele. Fiindcă viitorul o şterge pe furiş, afundă-ţi capul în trecut, ca struţul în pene. „Era o fată pe strada noastră, pe nume Jeanette şi niciodată o fiinţă n-a putut iubi alta mai tare decât am iubit-o eu pe fetiţa asta, constelată de pistrui."

Într-o zi, cu mult timp în urmă, bunica a venit să stea cu noi; încă mai trăia tata. Dăduse în mintea copiilor şi-şi petrecea ore întregi frunzărind catalogul Manufacture Française d'Armes et Cycles din Saint Etienne (denumit pe scurt Manufrance).

Îmi călca pe nervi şi atunci îi ascundeam ochelarii, ticălos cum eram! Şi, pe când ea îi căuta, eu spuneam: „Foc! Ah! rece"...

Sunt izbit de ceva care mă face să mă clatin. Ce să fie! Deschid ochii. Vreun peşte? O umbră geometrică a trecut pe lângă mine. Nu, nu-i un peşte: o ancoră! Mă auzi, fese de şobolan căcăcios? O ancoră. Se îndepărtează! Oh! ce nenorocire! Oh! ce durere! Oh!

Dispare în spatele meu după ce a descris un larg arc de cerc. Deci, e cineva acolo sus, către viaţă? Cineva deasupra mea, care pescuieşte? Ancora apare din nou pe stânga mea. A coborât puţin mai jos ca înainte. Pare să caute ceva de care să se agaţe. Ia uite, se apropie de mine! Dar nu pot s-o apuc. Cu ce, mâinile îmi sunt legate la spate! Ce să fac? N-am nimic. Ba da: gura. Să fac o alegere absurdă, disperată, dementă. Să scuip ţeava de cauciuc care-mi permite să mai supravieţuiesc câteva biete minute şi să încerc să apuc lanţul când trece pe lângă mine. Şi pe urmă? Cine-mi garantează că individul de acolo, de sus, din vasul lui, o să ridice ancora? Şi cum aş putea, lipsit de oxigen, să-mi mai strâng fălcile pe lanţ? Cât timp i-ar trebui să mă scoată la suprafaţă dacă zgâlţâielile mele l-ar alerta? Lanţul trece chiar prin dreptul feţei mele. N-am încotro. Îmi umflu plămânii cu aer mai să golesc butelia, scuip ţeava, răsucesc capul pentru a apuca lanţul cu gura şi mă arunc departe de promontoriu, ca să atrag imediat atenţia pescarului imprimând o scuturătură ancorei, măcar să creadă că a prins în harpon un peşte sau un cadavru.

Gata: l-am apucat. Dacă putem vorbi de apucare, noţiune care implică acţiunea mâinii. Am să-mi sparg dinţii de inelele

lanţului, aşa de tare strâng. Mă clatin ca să atrag atenţia. Şi acolo sus, în graba mare se ridică ancora. S-o ridice în forţă, s-o ridice repede!

Mă întorc spre lumină. La început e ca o minune, amice. De parcă, printr-o graţie infinită, aş fi scutit să mai respir, iar plămânii mei n-ar mai servi la nimic.

Dar sunt curând adus la realitate de necesităţi, trebuie să spun. Mă sufoc. Am să explodez. Am să implozez. Totul e negru, şi eu care credeam că dau de lumină. Şi pe urmă reflexul ăsta idiot de a vrea să deschizi gura când te sufoci, chiar dacă ai capul în apă! Ah! nu mai pot. Ah! cum să mai strâng în dinţi fierotania asta când nu mai am nici un pic de aer în foale. Nu-i chiar atât de rău când mă gândesc că mi-a mai rămas un strop în butelia mea rucsac, fir-ar la naibii! Dar, ceea ce-mi permite să rezist, e La Fontaine. Corbul, pentru a face vocalize, a scăpat brânza, îţi aduci aminte? Şi coana vulpe a hăpăit-o în sănătatea lui. Atunci ţine, ţine, ţine strâns până la moarte. Sana, dragul meu. Un miracol ca ăsta şi ai scăpat de copita centaurului. Dacă dai drumul lanţului te scufunzi pentru totdeauna şi într-o secundă răposezi de-a binelea. Şi n-o să te mai pescuiască nici măcar un submarin austriac.

Mă ţin încleştat. Pieptul mi s-a solidificat. Creierul mi-a luat foc. Ah!

Dar ce spun eu: Ooooh!

* * *

Dacă aş fi fost un izvor?

Nu un izvor de inspiraţie, ci unul adevărat rostogolitor,

plecat în aventura pantei pentru a întâlni alte izvoare, să alcătuiască râuleţe, să ajungă fluvii?

Nu simt că ar curge apa de pe mine, ci am impresia că eu aş genera-o.

Mă vatămă bubuituri, spasme impetuoase de vomă îmi smulg măruntaiele.

Toate beznele se clarifică. Mac Mahon îmi surâde din incertitudini.

Mi se adresează într-o franceză ciudată plină de accente greu de definit:

– Merge?

Farandola! Era şi momentul!

Aristocraţii cu lanternă!

De acord, toţi sunt ca şi contele Fornicato, gunoiul ăla dezgustător!

Aş vrea să-i spun că da, merge, merge, merge... Dar mă înec prea tare.

– Crezi în Dumnezeu? mă întreabă preşedintele Mac Mahon.

Dar să fie oare Mac Mahon? Tipul ăsta n-are barbă. Doar o mustaţă fină de fals june prim american, dinainte de război.

Privesc cerul cu norii lui vaporoşi, în tonuri de roz pal.

– Fiindcă, în cazul în care nu crezi, ar trebui să te revizuieşti, bătrâne. Aveam o şansă la câte milioane oare, să te scot de acolo?

Cum adică, să mă scoată de acolo? Înţelege prin asta că a făcut-o anume? Cum s-o fi putut face anume? Îşi bate joc de mine după ce m-a salvat? Nu-i frumos din partea lui!

– Bafta dumitale e că mi-am făcut stagiul militar la *Marines* şi ştiu să mă orientez pe mare.

Un timp, sunt ca un izvor nestăvilit, generos. Apa îmi curge din toate părţile: din ochi, din urechi, din gură, din fund, ca să nu mai vorbesc de haine, *of course!*

– Trebuie că te întrebi cine sunt, nu? John Perruchieri, de la C.I.A.

Bun, capacitatea de înţelegere introduce o fişă în priza mea multiplă. Omul acesta nu-i altul decât cel care trebuie că l-au trimis americanii ca să mă înlocuiască. Fiindcă, sper că n-ai uitat, eu am intervenit în afacerea asta cu titlu de intermediar.

Încerc o încuviinţare care sporeşte debitul meu de apă.

– Am sosit la Veneţia azi-noapte. Dar o dată debarcat, am rămas ca un măgar fără stăpân. Cum să aflu veşti despre dumneata? Unde să mă duc ca să te contactez? Trag la întâmplare la *Danielli* şi chem Parisul. Mi se răspunde că nu mai au noutăţi în ceea ce vă priveşte. Atunci iau la rând toate hotelele. Zece, douăzeci. Şi pe urmă, când ajung la *Tiro a Volo*, asist la un ciudat imbroglio...

Tipului ăsta îi place să vorbească. Curios pentru un om a cărui meserie consistă înainte de toate în a fi discret. Fără îndoială, urmăreşte să-mi explice parcursul strădaniilor lui pentru a-mi câştiga încrederea. Dacă procedează în felul ăsta, înseamnă că are nevoie de mine.

– Poliţişti intră în hotel. Agitaţie peste tot, continuă Perruchieri...

Ia uite, individul are un nume italian. Trebuie să recunoaştem că America e înţesată de lume *made în Europa*. Aşa se alcătuiesc marile naţiuni naţionaliste: cu pelerini de pretutindeni. Ţara aleasă e ţara venerată.

– Dau cu ochii de dumneata ieşind dintr-o curticică şi pă-

trunzând în hotel. Te-am recunoscut imediat fiindcă am avut ocazia să-ţi studiez dosarul.

Dosarul meu!

Am un dosar la americani! Frumos! Te cam saturi de universul ăsta numai fişe, în care trăieşti. Totul e repertoriat, catalogat. Abia veniţi pe lume, oamenii sunt cufundaţi în baia redutabilă a calculatoarelor. Eşti programat, băiete. Nu mai poţi scăpa sistemului. S-a terminat: societatea a pus laba pe tine, te ţine, te păstrează. Îi aparţii pentru consum în vecii vecilor. Eu, dacă vrei să-ţi spun, în cazul în care am să procreez într-o bună zi, n-am să-mi declar plodul la starea civilă. Vreau să aibă o şansă. Să rămână clandestin pe parcursul întregii existenţe. Să se descurce rămânând marginal; acte false ca să se poată mişca, mânca, regula, dar fără a fi înscris cu adevărat nicăieri. Ca să poată trăi cât de cât normal, ar trebui să apuce calea codrilor. Numai că, în stadiul în care am ajuns, totul se întâmplă de la nivelul părinţilor. Dacă proştii ăştia ţi-au întocmit o fişă ai încurcat-o. Îţi rămâne doar dreptul de a avea drepturi şi datorii. Dreptul de a merge drept, de a merge cuminte, de a nu te eschiva de la îndatoriri.

Bun. M-a recunoscut, şi pe urmă?

Îşi continuă relatarea liniştit. Vasul lui se leagănă pe valul crepuscular ca... Ce comparaţie ţi-ar plăcea? Nu ca o coajă de nucă, nu, am şi eu demnitatea mea de scriitor; hai să zicem pentru variaţie, ca o coajă de alună americană.

Să fie clătinarea asta care-mi face greaţă sau apa ingurgitată?

Perruchieri are un cap hibrid. Puţin latin, puţin yankeu. Plus un aer comun care probabil îl ajută în meseria lui. Arată ca un funcţionăraş în vacanţă. Îmi imaginez de aici căsuţa lui albă,

fără etaj, ridicată pe un petec de peluză alături de alte căsuţe, toate la fel.

– Abia ai intrat în hotel că am zărit-o pe Marika Way, amica lui Spontinini. Părea să aştepte, mai curând la pândă. Eram mulţumit că am prins plutonul din urmă într-un timp record. Trebuie să recunoaştem că am nas; el mi-a permis să-mi înjgheb o carieră onorabilă în meseria asta păcătoasă. Bun, ai ieşit din hotel însoţit de un grăsan şi păreaţi grăbiţi să vă aflaţi în altă parte. Femeia s-a luat după voi. Şi atunci am văzut-o că-şi pune între buze un portţigaret lung fără ţigară. Am văzut-o suflând în două rânduri. V-aţi oprit amândoi. Marika v-a ajuns din urmă şi v-a luat de braţ şi pe unul şi pe celălalt. Nu-mi rămânea decât să vă urmăresc.

Ceea ce-i bine în oraşul ăsta păcătos e că nu-i deloc greu să urmăreşti un suspect, dacă dispui de un vas. După ce am reperat palatul contelui Fornicato, unde aţi fost duşi, m-am grăbit să închiriez o vedetă rapidă, capabilă să meargă peste tot, inclusiv în largul mării dacă ar fi cazul. Când îţi spun că nasul meu e mai scobit ca stomacul unui fachir!

Râde fără timbru. Un râs fără râs. Adică fără bucuria debordantă care l-ar motiva. Limba lui nu şomează, fiindcă o ia imediat din loc, fără a seca:

– Am văzut o ambarcaţiune care a venit după Spontinini şi prietenii lui. I-am filat de la distanţă. Restul îl ştii. De departe, de foarte departe, am ţinut sub observaţii cu binoclul (îl port întotdeauna cu mine, nefiind incomod, dar foarte puternic) toate mişcările acestor oameni. I-am văzut cum te-au aruncat în apă cu tot echipamentul ăsta după dumneata, apoi trăgând la ţintă şi, în fine, plecând. În acest moment simţul mării mi-a fost de folos. Am găsit locul fără prea multe dificultăţi. Pe suprafaţa

apei pluteau fâşii de cauciuc. În plus, bule de aer urcau la suprafaţă din adâncuri. Am încercat să te zăresc cu ajutorul binoclului, dar ajunseseşi prea departe. Şi totuşi n-am putut să mă hotărăsc să plec din cauza bulelor de aer. Respiraţia dumitale urca spre mine şi nu părăseşti un coleg care încă mai respiră fără să faci nimic. Atunci am aruncat ancora vasului cât mai adânc posibil în jurul bulelor de aer, bătrâne San-Antonio. Ce zici de asta? Ce pescuire formidabilă, nu? N-am s-o uit niciodată.

Articulez şi eu primele cuvinte:

– Nici eu, John. Niciodată. Niciodată...

Şi izbucnesc în plâns ca un copil.

Mereu am parte de apă după cum vezi.

Afurisitul de Mac Mahon!

CAPITOLUL TREI (cel puţin)

Perruchieri are o cameră mai curând modestă, la etajele superioare. De la fereastra lui, desigur, se poate admira Canal Grande, dar cu condiţia de a te arunca afară prin ea, mai exact. În schimb, Podul Suspinelor îl vezi cum te văd, atât doar că suspinele pe care le scot eu privindu-te nu sunt de admiraţie.

E un băiat pe cinste, Johny. Îmi împrumută costumul lui de schimb în vreme ce lenjereasa de pe etaj va încerca să facă totul pentru al meu, ca să-i redea cât de cât un aspect, când se va usca.

Completul lui nu-i tocmai ce-aş visa eu în timpul nopţilor mele albe. Imaginează-ţi ceva american dintr-o ţesătură ultralejeră, în dungi fine albe şi negre. Cu aşa ceva în spate, treci aproape nebăgat în seamă, ca mareşalul Amin Dada[1] într-o mănăstire de dominicani suedezi. Trebuie un anume curaj ca să îmbraci aşa ceva sau să fii american de cel puţin două generaţii, ceea ce-i cazul lui Johny, al cărui bunic napolitan a imigrat în Chicago după războiul din nouăsute paişpe. Vorbeşte italiana în text şi poate că, datorită acestui detaliu i s-a încredinţat misiunea de faţă.

---

[1] *Amin Dada* (1925) – om politic ugandez, preşedinte al republicii între 1971-1979, el instaurează un regim de teroare. (n.tr.).

Pentru a nu ştiu câta oară (cel puţin) îmi prezintă o sticlă de *Four Rose* din care beau cu religiozitate, ca să mă debarasez de ultimele miasme ale echipamentului meu acvatic.

După tot ce-a făcut pentru mine, Johny a devenit amicul meu din copilărie. Un prieten pe viaţă şi pe moarte. De acum înainte am să-mi vând ferma şi caii pentru el şi dacă într-o zi va păţi un accident ca cel suferit de lordul Chaterley, i-aş face cadou una din boaşele mele fără a ezita, ceea ce i-ar asigura frumoase şedinţe pe viitor, aşa sper! Pe scurt, e omul meu.

De altfel, pentru un ins care scrie, toată lumea e a lui. Tot ceea ce râvneşte. Scrisul îţi permite să obţii tot ce-ţi doreşti, inclusiv fetiţele care te agasează, crezându-se sau voindu-se inaccesibile; le poţi anexa după pofta inimii, să faci cu ele ce te taie capul, chiar să le dezonorezi, dacă eşti exagerat de sadic. Şi toate astea fără ca ele să poată face nimic, să bage de seamă sau să emită vreun geamăt. Oho, cu câte puicuţe nu m-am distrat eu fără ca ele să ştie!

Bourbonul (bietul Ludovic al XVI-lea: îţi dai seama, la treizeci şi nouă de ani!) îmi încălzeşte capul şi inima. Mă plonjează într-o atmosferă de confort şi de plăcere. Nu-i vorba de bucurie, cum aş putea fi bucuros ştiind că Béru al meu a mierlit-o? Cum aş mai putea fi într-o zi? Nu, ceea ce-mi dă senzaţia de plăcere şi confort derivă direct din spiritul de conservare. Trupul meu suportă euforia de a fi prezervat. Voi mai continua încă o bucată de vreme. Am obţinut o amânare. O amânare şi rachiu e bine să capeţi, indiferent de ce necazuri ai.

Amicul Perruchieri ţine sticla ca pe un aparat de sudură, fiindcă am ajuns la a doua butilcă de Patru Rose. Reia fără să-şi săpunească limba cât de cât:

– Vrei să-ţi spun ce-i mai bizar, Sfinte Antoane? Un coleg de-al meu, care se ocupa de Spontinini în Canada, e mort de moarte bună în avion. Criză cardiacă! Asta ne pândeşte pe toţi. Dacă te-ai gândi la fragilitatea inimii noastre n-ai mai îndrăzni să te foloseşti de ea.

Râde.

– Sunt unele situaţii în care se dovedeşte la înălţime în încasarea şocurilor, îl rectific eu masându-mi dulapul.

– Cert, admite Johny, dar cine te asigură că nu ţi-ai diminuat viaţa cu zece ani?

– Nimeni nu mă asigură, nimeni nu poate să mă asigure, destinul nu-i înainte, ci întotdeauna după, amice.

Teribil de filozofic. Perruchieri e de acord. Problemele vieţii nu-l frământă prea mult. Seamănă pe deasupra gazonul indiferenţei. Altmineri, susţine el, sapi prăpastii ca să te arunci în ele. Şi nu poţi să spui că n-are dreptate. Dacă gândeşti prea mult devii un nevolnic fiindcă ai de constatat doar neputinţe. Omul se justifică prin gândire, deşi ar face mai bine să nu gândească. Ce-i o vacă? Ceva care mănâncă, se balegă, face vieţi şi dă lapte. *That's all!* Ah! da: mai şi rumegă. Dar nu amintiri, nu gânduri, nu proiecte: iarbă! Ceea ce înseamnă că mănâncă de două ori în loc de a gândi o dată. Ar trebui să-i luăm exemplul, noi oamenii. Să rumegăm altceva decât ranchiune, decât condiţia noastră. Să ne explicăm doar pe plan organic, ce mai! Cum făcea dragul meu Béru pe când era în viaţă.

– Ia spune, Johny, dacă nu-s prea indiscret, de ce se interesează C.I.A. de infectul ăsta de Spontinini? Îl credeam retras din afaceri, nu?

Agentul ridică din umeri.

– Unul ca el nu se retrage niciodată. Ludovic al XIV-lea al

vostru, în ciuda vârstei înaintate, s-a retras din afaceri? Preşedinţii loviţi de limita de vârstă, întemeietorii de imperii, îţi închipui că lasă cu adevărat locul altora? Da da unde, prietene. Chiar şi boşorogiţi tot mai continuă.

– Şi atunci, Spontinini?

– Nu se ştie ce învârteşte, dar acum câteva luni l-a găzduit la el, pe proprietatea din Quebec, pe doctorul Funchmeiner. Or, serviciile noastre se interesează de Funchmeiner.

– Cine mai e şi individul ăsta?

– Un neamţ expatriat. A lucrat multă vreme în laboratoarele secrete americane. Şi pe urmă, într-o bună zi, şi-a făcut valiza luând cu el două prototipuri ale unei arme destul de extraordinare.

Sar în sus:

– Revolvere care dezintegrează?

Salvatorul meu se schimbă pe loc, văzând cu ohii. S-a terminat cu *Four Roses*, cu zâmbetele, cu amiciţia. L-ai crede sculptat în granit ca statuile preşedinţilor americani tăiate în munte. Dacă nu eşti serios e cazul să te abţii.

Vocea lui te duce cu gândul la zgomotul metalului lovind alt metal. E rece ca nevasta unui pastor mormon (mor ce? lasă că am să-ţi spun mai târziu!).

– Cum de-ai aflat aşa ceva, Saint-Antoine?

La ce bun să mai tergim versetul? Şi pe urmă nu-s sub consemnul tăcerii. Bătrânu mi-a spus că continuu ancheta asupra lui Spontinini, dar nu mi-a interzis să informez un prieten din C.I.A. Dacă nu-i datorez atâta lui Johny, atunci cui naiba? Recunoştinţa mai există, chiar şi la nevertebrate ca omul. Chiar şi în sânul acestei lumi dubioase de poliţii mai mult sau mai puţin oculte.

Reconfortat de această certitudine radioasă, îi povestesc totul de-a fir a păr. De la început. Repriza mea de amor cu Marika pe palierul hotelului şi sub privirea excomunicatoare ale călugăriţei olandeze; şi tot ce a urmat: meciul de rugby cu poliţia veneţiană, evadarea noastră, vizita la Fornicato, descoperirea celor două arme, împrejurările în care am utilizat una şi rezultatele stupefiante obţinute.

– Mii de tunete! exclamă Johny Perruchieri, dar tu ai făcut toată treaba, fiule. Dacă ajung să pun mâna pe al doilea revolver, avansarea mea e lucru sigur!

E tot ce-i doresc şi eu. L-aş vrea *big boss* la C.I.A. pe camaradul meu, chiar preşedinte al S.U.A. Cu cât destinul lui va fi mai frumos şi mai radios, cu atât aş jubila mai tare de mulţumire. E fratele meu, eşti în stare să înţelegi?

– Ei bine, să nu mai pierdem timpul şi să mergem să le căutăm mai înainte ca Spontinini să îmbarce lada şi să se refugieze Dumnezeu ştie unde.

– O descindere la palat? Riscăm să ne toarne ulei încins în cap, Saint-Antoine!

– S-ar putea să găsim o modalitate. Întotdeauna există, în mod fatal, o cale. Imposibilul nu-i fanţuzesc, spunem noi cei din hexagon, unde reuşim orice, numai ce-i posibil nu. Posibilul nu-i domeniul nostru, nu, noi ăştia suntem interesaţi numai de imposibil.

Agentul american rânjeşte:

– Îţi închipui că nu-i peste tot la fel? Bun, acestea fiind zise, ai vreo idee?

– Am chiar mai multe.

*
* *

Am oroare să mă aşez pe un bideu. Aş avea impresia că sunt femeie. Atunci, prefer să mă instalez pe colţul căzii, acolo unde ea formează un fel de mică platformă.

N-am închis uşa complet ca să pot auzi conversaţia.

Tipul a şi sosit, dovadă că liftul n-a şomat pe drum şi nici n-a făcut-o pe omnibuzul. Îl aud bătând la uşă. Johny îi deschide. Se lasă o clipă de tăcere în care timp cei doi bărbaţi se privesc şi iau reciproc cunoştinţă unul de celălalt.

– Intraţi! face Perruchieri.

Închide uşa, dar o ureche fină cum nu se mai poate, ca cea san-antoniană, percepe zgomotul uşor al cheii care se învârteşte în broască. Isteţ, colegul meu. N-are încredere în fitecine. Posedă o dexteritate teribilă. Felul în care încuie camera fără ca imbecilul de Fornicato să bage de seamă, e o capodoperă a genului. Amicul o fi învăţat manipularea cu domnul cavaler Majax.

– Cine eşti dumneata? întreabă Fornicato.

– Un agent american.

Celălalt trebuie că a încasat-o drept în plex. Tot ce găseşte să obiecteze e:

– Vorbiţi foarte bine italiana ca pentru un american.

– Vă reamintesc faptul că numele meu e Perruchieri. Bunicul vindea ulei de măsline, paste făinoase şi salam în foburgurile din Chicago. Toate bătăile pe care mi le-a tras, mi le-a tras în napolitană.

– Ce fel de agent sunteţi, signor Perruchieri?

– C.I.A.

Declaraţia îşi produce efectul.

Am pus amândoi bine la punct scena înaintea sosirii contelui, motivată printr-un telefon ambiguu al lui John. Adaptarea şi dialogurile de San-Antonio! Mersi.

– Drace. Cum aş putea eu să vă fiu util? întreabă Fornicato pe un ton care o ia uşor razna.

– Gândesc că, de fapt eu aş putea să vă fiu de folos, signore conte.

– Care ar fi motivul.

– Motivul ar fi că v-aţi băgat într-un rahat rău mirositor, colaborând cu Spontinini şi cei doi acoliţi ai lui. Ar fi trebuit să căutaţi alte modalităţi de a deschide nenorocita aia de ladă, prietene. Acum are un ascendent asupra dumneavoastră, mai ales de când aţi devenit complice la două crime comise asupra unor poliţişti francezi.

Acum, chiar regret că nu-l pot vedea. Sunt cazuri în care auzul nu e suficient; te face să-ţi lase gura apă, dacă aş putea să mă exprim astfel. De pildă, într-un hotel, noaptea, când auzi un cuplu de îndrăgostiţi pe cale să se simtă bine, fără a fi vicios în mod deosebit, ai vrea să vizionezi ce se petrece alături, să nu-mi spui că n-am dreptate. În momentul în care ea strigă: „Nu pe acolo", te intrigă să afli pe ce cale a luat-o brigandul ei sălbatic, nu?

Ei bine, în situaţia de faţă, e acelaşi lucru. Aş da zece ani, dar ce zic eu: douăzeci şi cinci din viaţa ta ca să văd moaca Monseniorului rege de conţi. Trebuie că face toate paralele, ce vorbeşti! E o stupoare integrală. Siderare în stare pură. Să vezi aşa ceva şi Veneţia în acelaşi timp, e ca un meci super de fotbal, nu?

Fornicato e pederast, sunt de acord, dar reuşeşte să furnizeze nişte zgomote cu totul ieşite din comun, crede-mă că nici într-o grădină zoologică sau în vivariul din Jardin des Plantes nu poţi auzi ceva asemănător. Într-o sală de montaj cinematografic, când se rebobinează în mare viteză sunetul, s-ar putea la o adică să

se producă o potrivire sonoră, dar ea ar fi pe cât de scurtă pe atât de fortuită.

– A brrl brrrl eu, numai că, dar, unde, şi, deci, nu, fiindcă...

Asta grosso modo. Ca să-ţi rezum în linii mari răspunsul lui imediat.

Amicul meu Johny, degustă rezonabil situaţia şi se comportă fără fanfaronadă, fiindcă găseşte modalitatea de a adăuga, fără să depăşească viteza admisă, uite aşa pe tonul glumeţ al unei conversaţii de salon:

– Mai neplăcut e, vedeţi dumneavoastră, domnule conte, să te retragi din angrenajul lui cu un om ca Spontinini.

„Când ţi-a prins mâna în mecanismul lui, trece pe acolo tot corpul. Oh, o să vă înmâneze cei o sută de mii de dolari în schimbul lăzii, dar să nu-mi spuneţi ce va urma mai târziu... dacă o să mai puteţi! Pentru contele Fornicato ziua aceea va fi marcată cu roşu. Ar putea chiar să adauge o piatră albă, sub formă de mormânt, de preferinţă."

– Dar, domnule... Cum e cu putină ca... Cum să fie posibil... Prin ce...

Aşa-i că nu ştii?

Domnul conte începe să plângă. În hohote serioase. Nu le mai poate stăvili. Frică, stupoare, prăbuşire. Nemernicul înţelege că înoată în vitriol. Că a fost un inconştient, un idiot. Ar vrea să dea timpul înapoi. Să anuleze miza. Să se întoarcă la sânul matern. Să se facă pompier decât să-i pompeze pe alţii. Indiferent ce, dar să nu mai fie el, să nu mai fie aici, să nu mai existe, heruvimul.

Ca un băieţel, asta-i. Lacrimile îi purifică puţin ticăloşiile.

Şi atunci, amicul meu Johny îi dă lovitura finală.

– Asta era tot cea aveam să vă spun, bătrâne, puteţi pleca.

Blufează afurisitul! Fiindcă are cheia camerii în buzunar!

Bineînţeles, contele nu clinteşte din loc. Dimpotrivă, parcă s-ar fi lipit de scaun. Aş pune pariu că moştenitorul ereditar e pe cale să înalţe o rugăciune Madonei.

– Pe mine, continuă Perruchieri, vă rog să mă scuzaţi, dar mă aşteaptă alte treburi: trebuie să organizez pescuirea cadavrului poliţistului San-Antonio, ceea ce nu va fi prea dificil, ţinând cont de rămăşiţele de cauciuc care plutesc pe mare. Dumneavoastră aţi procurat butelia cu aer comprimat, nu-i aşa? Precum şi greutăţile de plumb, complicitatea dumneavoastră e incontestabilă. De îndată ce afacerea va demara, Spontinini n-are să vă mai lase în viaţă. Această demnă persoană n-ar suporta aşa ceva. Cred că, în cel mai fericit caz, mâine seară veţi fi mort, domnule conte. În ce fel? Las pe seama viciosului de Carlo Spontinini, pe care l-aţi văzut la treabă, grija de a decide.

– Nu, se lamentează Fornicato. Oh, nu! Ah! nu... Nu mai vreau. Nu-i din vina mea. Eu am vrut numai să-mi deschidă lada. Nimic mai mult... Nimic, nimic, NIMIIIIC!

Şi-l aud cum se prăbuşeşte pe pardoseală. Înecat în lacrimi de foc, de sânge... Se videază, se împrăştie în implorări, în rugăminţi de îndurare, în proteste de toate neamurile. Spune că are strămoşi, o religie, sufletul sensibil. Ar face orice ca să scape de necaz: ar da bani, ar pompa mădulare, ar lăsa moştenire palatul, Canal Grande, colecţia de portchei. S-ar duce la Padova pe jos (nu-i prea departe), ar aprinde lumânări în catedrală, la căpătâiul lui Spontinini la momentul oportun. Şi toate astea, aşa cum trebuie. Dar să moară, atât de tânăr, de înstărit, de frumos, cu atâtea ustensile la îndemână, ah, asta nu! *Never*, Lisette! Altădată, mai târziu, peste *very* mult timp, când are să fie bătrân, uzat, afanisit, ramolit, bolnav. Să fie omorât când o

să agonizeze, respectiv, când o să fie mort. Da, la o adică, în astfel de condiţii, s-ar supune, ar zice amin. Dar acum, ce naiba, glumeşti? I-ai văzut pedigriul? I-ai contemplat lui Donato trăsăturile armonioase? Şi în plus, ia zi, ai avut ocazia să-i admiri „bestia"? Toţi muşchii ăştia frumoşi antrenaţi în sala de gimnastică? Bine masaţi, bine unşi, că, prin comparaţie, Apollo e un spanac bun să fie exportat în Lumea a Treia. Un rahat fără ciorapi de mătase, mai rău ca Talleyrand. Uite-te numai cum şontăcăia Talleyrand, ca să-ţi faci o idee. Tatăl lui, bătrânul Fornicato, era la per tu cu Ducele. Ei comedie, trebuia. Ştie prea bine că era un nimic, mister Benito, dacă ne-am uita la origini, dar ia zi, ai văzut ce a devenit pe urmă, mai înainte de a se lăsa spânzurat de boaşe în cârligul unui măcelar; şi opera lui imperisabilă, îi ştii opera imperisabilă: autostrăzile, strângerile de mâini cu Hitler, războiul din Albania câştigat cu lupte grele; maniera impecabilă în care i-a făcut vânt suveranului Etiopiei, ce mai calea-valea! Şi tu ai vrea să-l ucizi pe fiul unui prieten al acestui tip? Eşti bolnav la cap! Ia-ţi temperatura, amice. Ai nevoie de ceva granule!

Şi pe urmă, Spontinini? Ce-i cu Spontinini? Lua-l-ar dracu' pe Spontinini! Poate c-o fi diavolul, în orice caz, nu-i bunul Dumnezeu. Bunul Dumnezeu sălăşluieşte în clanul contelui Fornicato. Fiind italian, ar fi mare păcat să n-aibă drept la bunul Dumnezeu cu prioritate, când ai Vaticanul în spate, cu toţi papii italieni grămadă de atâta amar de vreme! Până şi domnul Berlingot, şeful P.C., merge la slujbă în fiecare dimineaţă, iar, pe versoul secerii şi ciocanului e Domnul nostru Iisus pe cruce, săracul de El, care s-a zbătut atâta pentru banda de ticăloşi ce suntem cu toţii, care mai de care.

În cele din urmă îşi domoleşte spaima. Redevine lucid.

Apucă mâinile păroase ale amicului Perruchieri, i le sărută în disperare şi-l asigură că Johny îl va salva. Are atâtea posibilităţi, nu? Să fii agent C.I.A. e mai bine decât agent la Fiat, nu? Ai puteri mai întinse, este? Dacă nu, du-te învârtindu-te!

Aici voiam să-l aducem pe tânărul conte.

John Perruchieri lasă impresia că s-ar gândi.

Apoi, anunţă că n-ar fi treizeci şi şase de soluţii pentru a-l scoate pe Fornicato din rahat.

Nu, el nu vede decât una.

La care Fornicato se grăbeşte să dea asigurări că ar fi destul.

E de acord, indiferent cu ce preţ.

ALT CAPITOL

BUN, ŞI PE URMĂ?

– Sper să nu ne dea plasă, îi spun lui Johny în momentul în care vedeta-taxi (dacă nu cumva o fi vorba de un taxi-vedetă, nu m-am uitat pe sub cârmă să văd ce sex are) acostează dinaintea palatului Fornicato.

– Sper şi eu la fel ca tine, frumoasa mea, glumeşte Perruchieri.

Ştii de ce mi-a zis „frumoasa mea"? Pentru că m-am travestit în domnişoară ca să mă întorc la domnul conte. Ţin să-mi ascund resurecţia cât mai mult timp posibil, o idee a mea. Mi-am cumpărat o perucă blondă şi o rochie albă, precum şi o pereche de sandale legate de picior cu şireturi, de un maro auriu că ai zice că-s o dansatoare de la operă în viligiatură. Am un mers înaripat cu chestiile astea în picioare. Un ruj de buze aprins, verde pe pleoape (verdele nostru care eşti pe la ochi, străluceşte pentru noi!)[1] îmi completează aspectul unei dame foarte frumoase, cu pieptul puţin cam plat, dar infinit de comestibil, şi dovada o capăt imediat datorită ocheadelor vehemente distilate de pilotul vedetei.

---

[1] Parafrazare a rugăciunii *Tatăl nostru* bazată pe un calambur (n. tr.).

De departe, cu mult înainte de a acosta, John îmi arată pânza albă agăţată la fereastra primului etaj. Potrivit celor stabilite cu domnul conte, pânza asta imaculată înseamnă că totul e O.K. şi că putem suna la grilajul parcului fără frică.

John plăteşte taxiul al cărui pilot încearcă perseverent să mă seducă, ca unul care ar fi descoperit acest mijloc ca să telegrafieze fără fir. E atât de prost, Césarin ăsta, că-mi vine să-i dau una peste bot, ca să-i demonstrez de ce-i în stare o biată copilă când i se atentează la pudoare.

– Oricum, îmi spune confratele meu, tipul e convins că am făcut un raport superiorilor mei asupra situaţiei şi că orice manevră greşită se va întoarce imediat împotriva lui. Nu, crede-mă, n-o să avem nici un necaz.

Perruchieri ăsta e un optimist. Vede viaţa aşa cum îi convine lui.

Ne semnalează sosirea cu lovituri puternice de ciocan, care se repercutează în nobila locuinţă. Coana Carmella vine să ne deschidă. Intrăm.

*
* *

Sclivisitul de Fornicato se află în uşa salonului mare. Poartă un veşmânt de interior din catifea neagră cu brandemburguri şi un fular de mătase galben pal la gât. Are un aspect destul de graţios, contesa. Aşa cum ni se arată, parcă ar fi ieşit din secolul trecut.

Când dă cu ochii de mine, tresare. Pentru o clipă mă tem să nu mă fi recunoscut, dar nu, îl intrig pentru că sunt femeie. Se întoarce spre Johnny, monden, aşteptând să fie prezentat.

– Miss Pamela Ford, aruncă la întâmplare camaradul meu.

Evit să întind mâna, ca nu cumva contele să fie surprins de degeţelele mele de adolescentă puberă.

O înclinare a capului (fiindcă nu sunt paralitic) e suficientă.

– Ei bine? întreabă Perruchieri.

– S-a făcut! răspunde nobilul pederast. Dacă vreţi să mă urmaţi.

Şi ne conduce în salonul mic unde s-a perpetrat asasinatul lui Bérurier. Ai citit pe vremuri, copil fiind, sau recent pentru nepoţi, basmul cu Frumoasa din pădurea adormită?

Exact aşa e şi aici!

Dar şi mai cutremurător.

Spontinini, răsturnat în fotoliul lui cu rotile. Marika, de-a curmezişul unei canapele de unde îi atârnă capul şi braţele. Steve, de-a dreptul pe jos, cu faţa la covor (dar el nu-i decât un biet secretar).

Pe masă, o sticlă de şampanie începută. Două pahare sparte pe jos. Scena e elocventă.

– Produsul dumneavoastră e fulgerător, declară Fornicato cu o voce alterată. Un gât a fost destul. Noroc că mi-a venit ideea să ridic un toast, altminteri n-ar fi fost neutralizaţi simultan şi operaţiunea ar fi dat greş.

Perruchieri aprobă cu o mişcare a bărbiei.

– Condu-ne în camera lui Spontinini, spune el.

Eu ştiu unde e, dar nu mă amestec.

– Veniţi.

Venim.

*

* *

Bagajele se află tot acolo unde le-am găsit şi eu când le-am scotocit. Mă îndrept spre valiza cu fund dublu. Îl deschid.

Nenorocire.

Gol.

Mă biciuie o febră teribilă. Ce-a făcut ticălosul ăla cu pistoalele nucleare? Unde le-a aşcuns?

Impresionat de faptul că am împrumutat unul dintre ele (nu-i o exprimare dintre cele mai alese, dar am impresia că ştii cât costă poliţista asta, nu?) şi-o fi mutat marfa într-un loc mai sigur?

John a priceput că am dat-o în bară. Începe să cotrobăiască plin de ardoare, îţi dai seama! Atât de aproape de victorie. Eu, care-i trecusem pe sub nas lozul cel mare! Se şi închipuia guvernator în Mâche-ta-Sucette[1], drept recompensă, blegul! Ah! crede-mă: când treburile încep să nu mai meargă bine... Îmi compun o voce subţirică pentru a-l interpela pe conte:

– Ia spune, Fornica...

Nu mai am curajul să livrez şi ultima silabă a blazonului blazonit al contelui; ea îmi rămâne încleştată între doi molari.

Contele e în continuare în cadrul uşii dar nu singur.

Spontinini e şi el aici, exact în spatele lui. I-a proptit în ceafă un încântător revolver.

Bătrânul gangster e pe picioarele lui.

Ai auzit bine? În pi-cioa-re!

Numai că, pentru a-ţi spune tot, aspectul acesta mă epatează

[1] E vorba de statul Massachusetts, din S.U.A. Joc de cuvinte propriu autorului. (n.tr.).

cel mai puţin, fiindcă prima dată când am percheziţionat aici, îţi aminteşti că ceva mi-a atras atenţia?

Era vorba de o pereche de pantofi cu tălpile uzate. Or, un biet ins imobilizat într-un fotoliu de infirm îşi uzează mai curând răbdarea decât pantofii.

Exact?

*
* *

Momentul care urmează e bogat în învăţăminte.

Cel puţin pentru mine.

Şi de asemeni, probabil, pentru amicul meu Perruchieri, fiindcă el ne demonstrează că nu trebuie considerat adormit un tigru care îşi ţine ochii închişi.

Jos pălăria, ne-a dat peste nas, superşmecheri cum suntem.

Şi chiar o spune, fără menajamente.

– Mă luaţi drept un copil?

Protestul lui. Supărarea de om puternic care nu admite să fie considerat un neputincios.

– Începeţi prin a ridica mâinile, doamnă, domnule! ne aruncă el.

Mi-a spus „doamnă". Deci, aşa grozav cum e nu se îndoieşte de ce port eu în chiloţi. Ai să vezi imediat avantajul acestei şmecherii: am eu planul meu. Dar uşurel, fiecare trandafir pe răzorul lui.

John se resemnează şi prinde norii. Procedez şi eu la fel. Asta îi dă puţină satisfacţie lui Spontinini. Se apropie, târâind totuşi un picior şi împingându-l înaintea lui cu ţeava armei pe Fornicato, îngrozit. Trebuie că a mâncat fasole, signor conte, după cum tremură din temelii. Interpretează Turnul din Pisa: în

timpul unui cutremur. Parcurge doi metri. Apoi, gangsterul se aşează, iar Fornicato rămâne sădit în faţa lui, indecis, funcţionând ca vai de lume, mai mult mort decât viu, nebun de disperare, plângând de pe acum, cu convingerea că nu va mai putea admira în seara asta clarul de lună oglindit în apele canalelor veneţiene.

– Eşti de o naivitate mişcătoare, dragul meu conte, atacă banditul. Insistenţa dumitale de a ne oferi şampanie şi de a ridica un toast pentru succesul afacerii noastre „toţi odată!" a fost de o prostie, de un infantilism! Bineînţeles eu doar m-am prefăcut că beau. Şi, când i-am văzut pe Marika şi pe Steve că se prăbuşesc, m-am grăbit să fac şi eu la fel. Idiotule! Tânăr idiot! Nu eşti decât un biet neisprăvit, amice. Un lamentabil pederast.

De la început nu mi-a plăcut mie telefonul ăla misterios după care ai părăsit în grabă casa. Ca şi falsul antren de care ai dat dovadă la întoarcere. Doamne, dacă n-aş fi dispus de mai mult self-control ca dumneata în decursul vieţii mele, aş fi fost mort demult, trebuie să ştii! Bun, să clarificăm puţin situaţia; cine sunt oamenii ăştia, Fornicato?

Bietul conte (care abia se mai ţine pe picioare) se bâlbâie:

– Nişte agenţi de la C.I.A., domnule Spontinini, au aflat totul despre ladă şi despre... San-Antonio. M-au forţat să vă administrez un soporific ca să...

Carlo Spontinini zâmbeşte. Are aceeaşi expresie îndurătoare pe care mi-a adresat-o ceva mai înainte pe vas. O erupţie de bunătate sadică, prevestitoare de hotărâri funeste.

– Ca şi cum ar putea fi forţat cineva să-l drogheze pe altul, Dă-mi bricheta, rebut mizerabil!

– Da, da...

Contele se precipită să-i întindă febril banditului Duhnill-ul

lui din trestie masivă. Gestul lui i-ar traduce ruina morală dacă ar mai fi fost nevoie.

– Vino şi îngenunchează în faţa mea, domnule conte.

Celălalt a încetat să mai respire. Nu-şi închipuia că avea să se întâmple chiar atât de repede. Nu era pregătit. De altfel e prea fricos, ca să poată fi vreodată.

Gangsterul insistă cu o mimică poruncitoare. Nu rezişti la un ordin atât de precis mai ales când eşti o cârpă. Prin urmare, contele se supune, dragă doamnă, aşa cum îţi zic. Se aşează în genunchi cu faţa la Spontinini.

– Te invit să nu mişti, îi spune acesta. Altminteri, amice, la cel mai mic gest îţi trag un glonţ aici.

Apasă cu degetul într-un loc precis al burţii lui Fornicato, între ficat şi stomac.

– O să-ţi trebuiască ore întregi ca să mori. Dintr-un singur glonţ tras de aproape. În primele minute, nu simţi mare lucru, apoi rapid totul devine extrem de neplăcut, iar mai târziu intolerabil. E cumplit să suporţi ore întregi intolerabilul. Ai înţeles?

Îi răspunde castanieta dinţilor.

Cu mâna stângă, cu dreapta ne ţine pe noi sub ameninţarea armei, aprinde bricheta şi apropie flacăra de frumoasa freză ondulată a contelui. Începe să pută a ars, a porc pârlit. Un conte! Nu-i un nenorocit, ia spune! Pletele lui Fornicato ard ca paiele. Cu lacul pulverizat pe deasupra devin deosebit de inflamabile... Dacă ai vedea ce incendiu! Contele îşi ridică amândouă mâinile la cap să domolească pălălaia.

– Ah! te-ai mişcat! face Spontinini.

Şi-i trage imediat un glonţ în burtă.

Din acea clipă, spectacolul devine cu adevărat înspăimântător, te conjur să mă crezi. Tânărul ăsta frumos, al cărui cap e

încoronat de flăcări, rămas în genunchi cu pântecul sfâşiat, de pe acum plin de sânge şi cu intestinele plecate la plimbare, oh, Doamne, ce mizerie!

Spontinini şi-a băgat bricheta în buzunar.

Se ridică pentru a-şi schimba locul. Optează pentru un fotoliu mai confortabil. Se aşează, îşi încrucişează picioarele, puţin fiabile totuşi, şi se uită la noi cu multă gravitate.

– Ei bine, rosteşte el, va trebui să avem o explicaţie, nu-i aşa? Care-i motivul că C.I.A. îmi face onoarea să se intereseze de mine?

Perruchieri e omul situaţiilor fierbinţi. Nu se pierde cu firea. Nici măcar nu aruncă o privire compătimitoare spre Fornicato, prăvălit pe o parte şi gemând să frângă inima unui buştean de stejar.

– Nu bănuieşti chiar deloc, Spontinini? se mulţumeşte el a-i răspunde.

Bătrânul ticălos saltă din umeri:

– Viaţa mea e bogată, face el.

– Doctorul Funchmeiner.

– Aha!

Asta-i tot. A priceput. Nu mai e nimic de adăugat. E vorba de un schimb sumar între două părţi beligerante.

– C.I.A. ţine chiar aşa de mult la arma asta? întreabă Spontinini.

– Dovadă.

– Şi eu ţin la ea.

Perruchieri face o grimasă.

– Va trebui totuşi să găsim o soluţie.

– Eu cred că am şi găsit-o, îl asigură italianul-american pe americanul-italian.

În fond e chiar nostim: cei doi bărbaţi au aceeaşi origine şi cariera lor e foarte asemănătoare, deşi unul e gangster iar celălalt poliţist; dar, să existe oare o diferenţă chiar aşa de mare între aceste două profesiuni? Nu sunt ele, dimpotrivă, admirabil de complementare?

– Serios? întreabă Perruchieri.

Spontinini mai apropie arma cu câţiva centimetri în direcţia noastră.

– Asta.

Amicul meu Johny nu-i omul să se sperie.

– Ce părere ai, Spontinini, sper că eşti convins de faptul că Agenţia nu va scăpa bucăţica doar pentru atâta lucru. Numai că nota de plată o să-ţi fie şi mai piperată.

– Nu-i deloc sigur. Patronii dumitale nu sunt nişte sentimentali. Indiferent câtă stimă ţi-ar purta, ei se vor înrola întotdeauna sub stindardul realismului. Trebuie să înţelegi două lucruri, bătrâne: primo, deocamdată mă incomodaţi şi am să vă elimin pe amândoi; secundo, am o monedă de schimb care-mi va permite, la momentul oportun, să-mi cumpăr liniştea.

Ceea ce înseamnă condamnarea noastră la moarte, când începi să cunoşti obiceiurile acestui corb periculos. Ştiu că nu ne mai rămâne de mângâiat nici o speranţă. Acest om implacabil, dincolo de orice limite, ne-a mai făcut o demonstraţie asupra lui Fornicato, ne va lichida pur şi simplu pentru a-şi câştiga libertatea de mişcare. Cum zdrobeşti un ţânţar pe obraz, cu o palmă nerăbdătoare.

Ceea ce mă întristează în toate astea – ai să-mi zici că-s un nătărău, nu? – e în special fermecătoarea statuie policromă, piesa de greutate a colecţiei viitorului conte defunct. Reprezintă o madonă din Renaşterea spaniolă, ţinându-l în braţe pe pruncul

Iisus. Această operă robustă şi nobilă se află admirabil pusă în valoare pe un taburet, luminată de două spoturi cu fascicolele încrucişate. Perspectiva de a distruge această piesă de excepţie îmi răvăşeşte sufletul de artist. Şi totuşi! Ce e mai important, viaţa ei sau a mea? Madona a avut parte de o viaţă care a durat mai multe secole. E şi aşa destul de mult pentru o damă roasă de carii.

Ceea ce o condamnă pe biata femeie şi pe divinul ei prunc e certitudinea că Spontinini ne va împuşca chiar aici, pe loc, imediat. Să-l înţelegem şi pe omul ăsta: e singur, nu foarte sprinten, şi prin urmare, nu-şi poate permite să ne conducă în viaţă spre locuri mai propice ecarisajului. Cu atât mai mult cu cât are de-a face cu agenţi C.I.A., adică cu nişte blegi.

Da, are să tragă dintr-o secundă în alta. S-a împlinit timpul.

N-am decât un singur mijloc ca să-i distrag atenţia; elementul surpriză. Înţeleg prin asta că unica mea speranţă e să-l uimesc ca să-şi frâneze puţin reflexele. Şi să profit de acest infim şi problematic moment de surpriză, catapultându-i în cap magnifica madonă spaniolă.

Bun, pornim?

CAPITOLUL PATRU

– Ei! Spontinini, ia uite!

Îmi smulg de pe cap peruca de pe vremea lui Ludovic al XIV-lea.

Cât ar fi el de şmecher, de tare, de călit şi răscălit, încremeneşte aşa cum scontam.

Dă-ţi seama...

M-a părăsit pe când mă scufundam în largul Adriaticei, cu greutăţi de plumb la picioare. Şi cu toate astea, iată-mă. Înviat din morţi! Lazăr! Iisus care n-ar mai fi avut răbdare să mai aştepte a treia zi...

Spiritul cel mai puternic, inima cea mai uscată, sufletul cel mai rece, banditul cel mai crud, n-ar fi în stare să-şi domine rătăcirea, formidabila îndoială. Nu s-a putut împiedica să nu rostească: „E imposibil". Or, ca să pronunţe „e imposibil", chiar dacă ar fi făcut-o foarte repede, ar fi avut nevoie de două până la trei secunde, ca să nu mai punem la socoteală exclamaţia care a precedat uluirea lui, stil: *Ce?* Respectiv: *Doamne!* Sau, mai comun: *nu se poate!*

Frumoasa madonă! Cât timp îmi trebuie ca s-o apuc cu dreapta în vreme ce stânga flutură peruca? Şi s-o arunc din toate puterile?

Draga madonă, plină de graţie divină, cu Domnul în braţele ei materne; binecuvântată între toate femeile (ticăloasele astea) ce bine şi-a mai îndeplinit misiunea salvatoare!

Traiectoria ei e fulgurantă, impactul dezastruos pentru ansamblul dentar al lui Spontinini. Gentila Fecioară spaniolă îl pocneşte drept în gură. N-a fost chiar aşa de ciuruită de carii, viteaza. Poc! Se aude o plesnitură ca o lovitură de bici într-un manej. Bătrânului Carlo îi sar dinţii. Cei ai lui, cei falşi, punţi, gingii, tot tacâmul.

Iar eu, catolic-apostolic şi roman cum mă ştii, îţi închipui că am să păşesc pe spărturile Sfintei Fecioare binecuvântate şi venerate! Un plonjeu formidabil de gol în finala Cupei Mondiale. O detentă de trei metri. Jaguar formidabil. Hop! Nimic de zis, banditul reacţionează şi-şi scuipă veninul, iar marfa lui de calitate trece pe lângă mine. Simt cum capul meu de bronz loveşte tărtăcuţa bătrânului bonz. Trosc! Cei i-am mai spart în regiunea maxilarelor ca să se audă un asemnea zgomot de lemn despicat?

Lovitura de cap cea mai sălbatică din toată existenţa mea. Asta-i vine de hac, bestiei feroce. O neutralizează de-a binelea. Când mă ridic de lângă el, se clatină de parcă ar fi fost fulgerat. Cu gura năpădită de sânge, ochii întorşi pe dos ca mânecile pijamalei tale când o scoţi în grabă ca să faci dragoste.

În unele momente te apucă o nebunie homicidă. Pe mine stârvul ăsta, existenţa lui, mă scot din sărite. Nu pot să-i trec nimic cu vederea! Vreau să-l vindec de ticăloşia asta funestă, care-i viaţa lui. Şi atunci îl lovesc cu piciorul din ce în ce mai tare. Şi totuşi e un bătrân, nu mă credeam capabil. Dar un gunoi de dimensiunile lui n-are vârstă, nu-i aşa, doctore? Puroiul fie că-i de dată recentă, sau nu, tot puroi rămâne.

În furia mea, îmi scrântesc piciorul şi durerea resimţită mă calmează.

Şi atunci, mă opresc. Am impresia că am ieşit dintr-un tunel

fără sfârşit. Sunt lac de sudoare la exterior, dar glacial pe dinăuntru.

Mă uit în jurul meu: nimic frumos de văzut. Fornicato se zvârcoleşte pe Chiraz-ul lui vechi, cu spumă verde pe buzele verzi. Spontinini e inconştient, în gură cu un pateu de dinţi, de sânge şi buze care l-ar împiedica să cânte „Traviata" dacă din întâmplare l-ar apuca cheful (sau l-ar prinde sau l-ar lua, fiindcă eu pot să-mi permit orice, când te văd cum eşti, nu-i aşa?).

– Ce părere ai Johny? îl întreb.

Doamne! Ce palid e Perruchieri. Ce-o fi păţit şi el?

Îl întreb.

– Un glonţ în coapsă, îmi spune el. Dumnezeu, am cu siguranţă un os spart.

Asta ne mai trebuia.

Zăresc un dulap din epoca Ermetismului care serveşte de vitrină pentru sticle. Apuc o carafă cizelată, ornată cu o plachetă de argint care anunţă „whisky"

– Ţine, bea de aici!

Nu se lasă rugat de două ori. O ho, ce mai gâlgâie! După el e rândul meu, fiu unic şi teribil de preferat al Féliciei. Mă forţez să mă descurc la fel de bine ca amicul meu; apoi, reconfortat, examinez situaţia atât de puţin strălucită. Am intrat într-un piure de rahat greu de povestit: muribunzii ăştia, bandiţii, secretele lor, toate combinaţiile. Şi timpul care presează. Eu urmărit de poliţia veneriană, vreau să zic veneţiană. Şi C.I.A. Şi armele dispărute. Şi contele care ar avea atâta nevoie de aspirină! Şi cei care au rămas jos... Şi slugile, Carmella care ar putea să apară dintr-un moment în altul. Auleu, ce situaţie! Piua! Nu mă mai joc! Tu ce-ai face în locul meu? La cine ai apela? La salvare? La medicul ce serviciu? La preotul parohiei?

Mă aplec asupra lui Perruchieri, îi desfac pantalonul. Rana e urâtă dar nu cred să aibă vreun os rupt pentru că e situată în carne. Sângerează puternic. Bun, sfâşii cămaşa lui Johny ca să confecţionez un tampon, i-l leg tare de picior cu sfoară găsită la întâmplare (astea-s cele mai bune!).

– Ascultă, Johny, îi ciripesc, te simţi în stare să aştepţi un sfert de oră în starea în care eşti? Răspunde-mi cinstit. Trebuie să dispun de răgazul ăsta pentru a găsi afurisitele alea de pistoale, fiindcă îţi dai seama, că dacă cer ajutor se va declanşa un tărăboi uriaş şi o încurcăm pentru totdeauna.

Colegul meu e stoic. Un dur cu adevărat.

– Treci la treabă, îmi spune el, şi nu te grăbi.

– Mă pun imediat în mişcare, îi promit.

Îl ajut să se întindă pe canapea, nu departe de Spontinini. Pe urmă îl leg zdravăn pe ticălosul bătrân de speteza a două scaune culcate pe jos.

– Ţine aici pistolul lui. Dacă încearcă s-o facă pe nebunul, trage în el!

– Cu plăcere, oftează prietenul meu.

Îi părăsesc.

E neplăcut, nu? Un tip îţi salvează viaţa şi tu îl laşi singur în loc să-i acorzi tot ajutorul la care ar avea dreptul să se aştepte de la tine.

Chiar în clipa în care dau să ies din cameră, mă izbesc de Carmella care tocmai venea. Bătrâna a avut timp să-l zărească pe domnul conte căzut pe jos, şi-şi dă drumul la gură.

O plăcere!

Ca s-o anesteziez, îi plasez o livră şi jumătate de osişoare

în bărbie, între doi negi fermecători. Hotărât lucru, azi am parte numai de bătrâni! Ce-am să le mai serbez jubileul în seara asta!

O leg şi pe ea.

Apoi mă duc în salon după Marika şi Steve.

Ei dorm în continuare.

Dar faptul nu mă priveşte pe mine.

Detest mirosul ăsta, dar n-ai întotdeauna timp să-ţi răsfeţi simţul olfactiv. Unii se dau în vânt după parfumurile arăbeşti, dar ele nu reprezintă şi pasiunea mea. Eu sunt pentru miresmele câmpeneşti. Cel de fân uscat, de flori sălbatice, de iarbă udă, de pământ reavăn, de cel al nopţii. Dar în acest moment, vai, nu pot să-mi permit. Prin urmare ţin mai departe un ziar rulat strâns şi aprins la un capăt sub picioarele goale ale lui Steve.

Şi, în pofida soporificului puternic administrat prin intermediul lui Perruchieri, Steve se trezeşte. Nu atât mirosul, cât senzaţia de fierbinţeală puternică. Pariez pe pânzele lui Tabarly[1] contra carcasei lui Colas că nu va putea suporta aşa ceva şi să continue să viseze la dulcineea lui.

Iată că masturbatul encefalic se smulge din loc şi deschide larg gura pentru un urlet oribil. Apoi îşi desferecă privirea, iar ochii lui când mă descoperă, urlă şi mai tare decât corzile irevocabile, vreau să zic vocale. Crede-mă! Mă întreb chiar dacă nu cumva teroarea lui nu-i mai intensă decât durerea. Da: chiar aşa.

Atunci, frumosule Santonio, trage folosoale.

Arunc ziarul pe mochetă şi-l calc în picioare ca să-l sting.

---

[1] *Eric Tabarly* (1931) – ofiţer de marină şi navigator francez, a traversat solitar Atlanticul în 1964 şi 1976. (n.tr.)

Cu mâinile pe braţele fotoliului, mă apropii cu nasul la câţiva centimetri de cel al lui Steve. Nu-ţi poţi imagina cu ce voce îl întreb:

– Unde ai pus cele două arme nucleare, nenorocitule? Vin de pe altă lume ca să-ţi pun întrebarea.

Teribil de sepulcrală intonaţie. Glas de dincolo de mormânt, asta era! Al fantomei de serviciu, nu a celei cu un picior de lemn, cealaltă care are un ceas de buzunar!

Steve se uită la mine şi nu-şi revine.

Se întreabă dacă nu cumva a dat ortul popii şi s-a întâlnit cu mine pe lumea cealaltă. Se mai întâmplă uneori. Crezi că dormi şi te trezeşti mort de-a binelea, înconjurat de spirite înaripate.

Numai că durerea provocată de labele lui carbonizate îl readuce la evidenţele terestre. Se uită la mine întruna cu atâta stupoare, înţelegând în cele din urmă că eu sunt cel care am înviat.

– Hei, grăieşte, amice: cele două pistoale, please!

Tace.

Eu, deloc contrariat, apuc ce-a mai rămas din ziar şi-i dau foc. E o gazetă imprimată în italiană, şi-ţi dai seama ce repede se aprinde! Cuvintele cu rădăcină latină, dacă ai remarcat, sunt mai combustibile ca celelalte. Să luăm, de pildă, un jurnal scandinav: eşti obligat să-l stropeşti cu benzină ca să ia foc. Dar unul italian sau spaniol, respectiv franţuz, e destul să-l laşi la soare, sau vreo târfuliţă căreia îi arde fundul să se şteargă cu el şi imediat s-a aprins. E miracolul unei limbi extrem de vii, fiind născută dintr-una moartă.

Îi interpretez din nou „Şoferii din Drôme", de data asta nu ca să-l trezesc, ci pentru a-l face vorbăreţ. Începe să urle. Majo-

ritatea celor pe care vrei să-i interoghezi urlă în loc să vorbească, de parcă ar face vocalize prealabile.

Nu-i mai pun nici o întrebare. Îl prăjesc imperturbabil. Pute a ars de-ţi vine să-ţi verşi splina şi rânza. Când o să se sature să combustioneze, o să cedeze. Dacă nu cumva o fi vreun erou. Dar mă îndoiesc, eroii nu se recrutează dintre răufăcători.

Ziarul mi se termină.

– Stai puţin, îi spun lui Steve, nu mai am combustibil, trebuie să caut un alt jurnal.

Atunci, şmecherul depune armele. Mă anunţă că-i inutil să mă mai deranjez şi că cele două pistoale nucleare se află jos, în tabernacolul din vechea capelă, ceea ce e foarte simptomatic pentru o credinţă cu temperament latin, nu?

– Mulţumesc pentru indiciu. Aş mai vrea să-mi spui ce-aţi făcut cu trupul prietenului meu.

Acum nu se mai lasă rugat: tot în capelă.

Îţi dai seama în ce hal îmi bubuie inima în timp ce cobor în goană scara?

*
* *

Da, cele două arme sunt în tabarnacul; în schimb, Alexandre-Benoît Bérurier absentează. Să mă fi minţit Steve, sau contele Fornicato a pus să fie mutat cadavrul, de capul lui, judecându-l, pe drept cuvânt, prea stânjenitor?

Mă reculeg, cu gâtlejul încleştat, ochii în lacrimi, în acest vechi sanctuar. Ah, dragă Béru... Dragul meu Béru dintotdeauna. Cât de mult îmi lipseşti! În ce măsură absenţa ta îmi va amputa viaţa de un bun preţios. Cât de sumbră are să fie de acum înainte,

cât de goală şi cenuşie, cât de tăcută, fără râsul tău gros, mai gras ca un şervet de bucătărie dintr-un restaurant popular.

Mă pregătesc să urc. Trebuie să-mi îngrijesc acum răniţii. Şi iată că mă blochează o idee subită, ca atunci când introduci un băţ între spiţele roţii unei roabe (sau biciclete, sau motociclete, sau orice altceva ai vrea, ce mă interesează pe mine, hmmm?).

Ideea asta e o tentaţie.

Mă apucă în clipa în care privesc lada aşezată pe lespezile desfundate, ca un pachiderm geometric, mort şi parţial descompus.

Îmi spun:

– Unul dintre revolvere e încărcat, frumoasă ocazie să deschid blestemata asta de cutie cu răutăţi.

Dar iată că un alt gând îl sâcâie pe primul: prietenul meu Johny intenţionează să ia cu el în Statele Unite arma în stare de funcţionare. Pentru el, e primordial, în joc fiind viitorul lui la C.I.A. Îi datorez atâta lucru lui Perruchieri. Doamne, şi nu numai atât! O la la, când mă gândesc de unde m-a scos, acest brav om!

Şovăi.

Dar nu multă vreme. Îndeplinim o meserie dificilă. Care te obligă, de cele mai multe ori, să-ţi laşi conştiinţa la vestiar. Îmi spun: „Dacă Perruchieri ar fi în locul tău în acest moment, şi nu strâmbat de durere cu două etaje mai sus, ce-ar face el?"

Răspunsul e limpede, tranşant, imediat.

Ar face ca mine.

Iată de ce îngenunchez dinaintea lăzii. Cercetez magazia celor două arme. Constat un minuscul dispozitiv într-unul dintre unghiurile încărcătorului de energie. Unul e albastru, altul roşu. Decid că cel roşu e încărcat. Culoarea asta nu-i ea cea a pericolului?

Bun, din ce capăt să tratez această cutie cu sardele? Trebuie să nu-i distrug conţinutul. Trebuie doar s-o decapsulez. Mă hotărăsc să-i arunc în aer doar partea de sus, astfel încât să-i deteriorez numai capacul.

Foarte bine. Mă aşez în poziţie. Apăs pe trăgaci. Căldura intensă, pe care am simţit-o la hotel, se repetă, dovadă că am ales corect arma bună. Şi partea superioară al lăzii dispare mai repede decât ai şterge cu guma un desen în creion. Straşnică descoperire! Ce servicii o să mai aducă o chestie ca asta când va fi vulgarizată, standardizată, de vânzare prin toate bazarurile primăriei, în raionul de marchitănie.

Seiful (extrafort), formidabil şi inexpugnabil e practic scalpat. La fel de radical ca o cutie de mazăre de care ai mereu nevoie la tine acasă pentru musafiri nepoftiţi.

Să ştii că trăiesc un moment impresionant. Lada asta încuiată de atât amar de vreme. Care surescita curiozitatea şi poftele. Lada asta pe care Fornicato şi prietenul lui, bărbosul, disperaseră să-i dea de rost, este acum la dispoziţia mea. Căscată. Oferită.

Las revolverul gol şi mă apropii.

Un miros cumplit emană din interiorul enormei cutii de oţel. Lumina acerbă a unui bec mare suspendat chiar deasupra ei îmi revelează conţinutul.

Nici vorbă de hârtii, documente, titluri, bijuterii, bani şi altele.

Doar un cadavru.

CAPITOLUL O MIE

ÎN CARE
TOCMAI AM GĂSIT UN CADAVRU

Perfect: un cadavru!

CAPITOLUL CINCI

ÎN CARE...

Un cadavru cu adevărat bizar, să ştii. Nu chiar schelet, nu: pergamentos, mumificat, asta era, căutam cuvântul: mumificat. Dacă vrei: un compromis între cum era individul ăsta în viaţă şi scheletizarea lui.

Pielea i-a devenit ca o talpă, pleoapele lipite în fundul orbitelor, fără buze, cu părul în smocuri, etc...

Mie nu prea-mi place acest „etc" în literatură. Prea prăpădit ca procedeu. Dacă uzez de el aici, e doar din decenţă; ca să te fac să pricepi că aş putea împinge descrierea cu mult mai departe, dar că, din respect uman, renunţ. Atunci, cu titlu excepţional, depun pe furiş în aceste pagini un „etc" insignifiant dar nu neglijabil, fiindcă mă ajută să escamotez aspecte neplăcute.

Bărbatul pe tema căruia îţi vorbesc, fiindcă acest cadavru e de sex masculin, poartă o uniformă verzuie de militar italian. Are, în plus, o gaură în temporal; o gaură produsă de impactul impecabil al unui glonţ. Deci Spontinini plătea o sută de mii de dolari pentru o carcasă! O fi bănuit ce conţinea lada? Sau chiar juca la loterie, aşa cum pretindea?

Va trebui să încerc să-i iau un interviu, numai că timpul presează, şi ar trebui să cer ajutoare pentru această lume ame-

ninţată de moarte. Am să-i dau lui Perruchieri unul dintre revolvere, potrivit promisiunii făcute, am să-l păstrez pe celălalt să i-l cadorisesc Bătrânului, şi am s-o şterg să anunţ poliţia de la o cabină telefonică.

Îmi rotesc pentru ultima oară periscopul spre mortul pergamentos. Masca asta tragică îmi aminteşte foarte confuz de ceva sau mai exact de cineva. Dar de cine? Degetul meu mic mă anunţă că această descoperire va produce senzaţie în microcosmos. Toată lumea o să vorbească.

Înaint de a urca, mai fac o explorare a criptei în speranţa de a-l găsi pe Béru. Mă apropii de balta din care a fost ridicată lada, sondez apa neagră cu ajutorul unui praczif care se află pe aici (ai grijă, nu căuta pe nicăieri cuvântul praczif, tocmai l-am inventat ca să te fac să înţelegi mai bine), de douăzeci de ori, de o sută de ori, dar ce zic eu: de o mie de ori! Nici urmă de dragul meu Béru în sector.

Un sfert de oră, i-am cerut lui Perruchieri? Săracul de el, trebuie că au trecut mai bine de treizeci de minute de când l-am părăsit. De ce ingratitudine i-am făcut dovadă, totuşi. Dacă mama ar fi la curent cu toate astea, n-ar fi deloc mândră de fiul ei, crede-mă!

Gata, am plecat.

Ţin câte un pistol în fiecare mână, cu blocul lor energetic consumat la subsuoară. Rochia mă incomodează să escaladez câte patru cinci trepte deodată, cum o cere urgenţa situaţiei.

Traversez primul salon unde Marika doarme în continuare, iar Steve geme din cauza labelor pârlite. Urc la etajul superior. Sunt toţi aici, Fornicato în agonie, bătrâna Carmella nebună de durere, Spontinini legat fedeleş. Numai Perruchieri şi-a pierdut, ştii ce? Cunoştinţa. Zace întins de-a curmezişul canapelei,

sângele îi curge din picior, în ciuda pansamentului meu improvizat.

Intru, şi atunci, abia trecut de pragul încăperii, simt ceva ascuţit între omoplaţi.

O voce îmi spune mai întâi în italiană şi after în engleză, în cazul că n-aş pricepe limba lui Dante:

– Nici o mişcare!

Ghinion, nu? Mă abţin de la orice gest. Uluitorul meu creier, pentru că am refuzat o avere oferită de Facultatea de Medicină din Pont-de-Pointe, ce intenţiona să mi-l cumpere ca să-l pună în vitrină la un mecanic auto de pe strada mare, scoate scântei. Şi atunci, fără a pierde nici o fărâmă de secundă, rostesc:

– Domnule Spontinini, spune-i persoanei care se află în spatele meu că armele care le am asupra mea sunt nucleare. Că una dintre ele este încărcată. Că dacă mă răpune, crisparea post mortem mă va face să apăs pe trăgaci, cu atât mai mult cu cât e vorba aici de voinţa mea supremă şi că o mare catastrofă va urma pentru dumneata, fiindcă amândouă ţevile sunt îndreptate în direcţia dumitale. Cu asemenea instrumente, cuvântul „a dispărea", pentru a califica decesul cuiva, îşi capătă înţelesul deplin, nu-i aşa?

Pun atâta inimă în aceste cuvinte încât iute şi degrabă e cucerită şi cea a lui Spontinini (admiţând că ar avea o inimă!).

– Nu trageţi! strigă el în graba mare.

Şi ordinul lui e la fel de valabil atât pentru mine cât şi pentru agresorul meu.

Conştient de acest fapt, descriu un uşor arc de cerc (polar), ceea ce-mi permite să-l văd pe falsul Legros, barba lui, ochelarii, pălăria şi misterul lui de parcă ar deţine două (sau trei, se mai întâmplă). El e cel care a sosit inopinat în vreme ce eu aveam o

explicaţie cu lada. Mă cuprinde o neliniştе şi grăbesc spre Johny, fără a-l scăpa din ochi pe Spontinini.

Agentul C.I.A. are o rană urâtă la baza craniului. Ticălosul de bărbos l-a adormit cu o lovitură de crosă.

Trebuie acum rezolvată această situaţie confuză, îţi dai seama. N-o să rămânem, aşa să ne fierbem o ciorbă cu multă ceapă. Toţi. Cineva e nevoit să ia iniţiativa, cum se zice pe la sindicatele cu acelaşi nume.

Şi acela sunt eu, natural...

Comit atunci cea mai mare greşeală profesională din toată uluitoarea mea carieră.

Nici n-am deschis bine gura să cuvântez că şi regret, biscotte măsor dimensiunea prostiei mele. Dar ce mai, când îţi merge limba prea spontan şi scapi o minciună în plus, nu mai e chip să retractezi.

Caracteristica ireparabilului constă în ireversibilitate, nu? Şi atunci, vrând-nevrând, trebuie să faci faţă.

Prostia mea e următoarea: adresându-mă asasinului lui Béru, pistolul căruia mă cam deranjează, îi declar:

– Dragă, cu mine va trebui să tratezi de acum înainte, fiindcă tocmai am deschis afurisitul vostru de cufăr.

Dumnezeule!

Nici nu mi-am terminat bine fraza că Spontinini îi urlă bărbosului:

– Trage! Trage repede, armele lui sunt descărcate!

Ah, blestematul de rechin! Ce reflexe! A înţeles imediat că, *dacă am deschis cufărul am făcut-o doar cu ajutorul celui de-al doilea pistol nuclear şi că, prin urmare, amândouă armele sunt în prezent goale.*

Mă arunc pe jos, buf!

Cu patru zecimi de secundă mai înainte ca gloanţele să zboare. Ce rafală! Ce masacru pentru operele de artă ale contelui. Statui pulverizate, pânze ciuruite, oglinzi distruse şi îţi dai seama unde? În Veneţia. Plâng compania de asigurări care va trebui să ramburseze pagubele. Ce de bani, şi cu biata liră care valorează o nimica toată, acum averile se garantează în dolari sau în franci elveţieni, cel puţin aşa sper pentru moştenitorii lui Fornicato.

Ce să încerc acum ca să mă descurc? Păduchiosul de bărbos o să-şi corijeze tirul şi o să tragă drept în jos. Dintr-un salt mă arunc spre Spontinini. Un proiectil îmi şuieră pe lângă ureche. Ce înseamnă asta? Vine din spatele meu. Un strigăt îl punctează. Un „Ahhhrr". Se produce o scurtă diversiune. N-am timp să înţeleg ce se întâmplă. Ceea ce realizez e că misteriosul mă uită pentru moment ca să-şi descarce pistolul în altă direcţie. Şi abia atunci privesc şi înţeleg cum stau lucrurile. Prietenul meu Johny şi-a recăpătat cunoştinţa. Cum ţinea mereu în mână revolverul lui Spontinini, s-a servit de el ca să-l rectifice pe bătrân. Papa Carlo degustă unul dintre propriile lui gloanţe în mijlocul pieptului. Îşi tuşeşte nemernica viaţă, mai să frângă un suflet (nu pe al lui, dacă ar fi avut aşa ceva s-ar fi ştiut!). Surprins, bărbosul şi-a descărcat restul de proiectile asupra lui Perruchieri, care le-a primit drept în cap şi a murit instantaneu. După zgomotul armei bărbosului îmi dau seama că i s-a descărcat.

Atunci, hai să sărbătorim premiul Nobil care-mi revine pentru răzbunare. M-am şi ridicat în picioare. Şi mă arunc asupra ticălosului criminal care se amuză ucigându-mi prietenii. Îl izbesc cu tot corpul fără a da drumul la pistoale care fac acum oficiul de pumn american. Chipul lui se transformă într-o, ştii ce? Da: într-o clipă. Pălăria i se rostogoleşte pe jos, descoperind o calviţie irecuperabilă. Ochelarii i s-au concasat în cavităţile

orbitale. Lovesc din ce în ce mai repede, din ce în ce mai tare. Lovesc pentru Béru, lovesc pentru Johny. Poc, poc, bum, trosc!

Îi zdrobesc buzele, îi aplatizez nasul, îi smulg urechile, îi tumefiez pomeţii. Încă şi încă! Na, ţine! Ce? I-au mai rămas dinţi? Ah, nu aşa, Lisette. Cric, croc! Colţ alb! Scuipă! Cum dă să se prăbuşească, îl menţin pe verticală, sprijinindu-l de perete cu mâna stângă, în timp ce pumnul drept continuă să-l lase fără mandibulă. Vine şi rândul gingiilor. Nu vreau să mai poată mânca mai înainte de restaurarea Veneţiei. Îşi va lua mesele cu paiul, picătură cu picătură.

O să fie complet toflegit, cum spune Félicie.

Apariţia Marikăi mă opreşte. Altminteri l-aş fi făcut chisăliţă. Tânăra femeia are privirea tulbure.

Cu toate astea reuşeşte să tragă un ţipăt în faţa cadavrului lui Spontinini, care şi-a dat duhul:

– Oh, nu! Nu-i cu putinţă! De ce toate astea!

Îl las baltă pe misterios, la propriu şi la figurat. Mă întorc nebun de furie împotriva tipesei.

– Ticăloasă ce eşti, ţineai mult la boşorogul tău? Îndrăgostită de încarnarea asta a diavolului, o fată ca tine, fir-ar al nabii!

Tânăra clatină din cap.

– Nici pomeneală, aiuritule, dimpotrivă îl detestam! Dar tu ai stricat, totul, totul!

– Ce-am stricat, mă rog? articulează fermecătorul Santonio, descumpănit în faţa unei reacţii atât de neaşteptate.

Se uită la mine cu o privire ultraalterată şi apoi îmi spune:

– Eşti un prost!

Unii ar putea să tolereze aşa ceva, eu nu!

Şi nu mă pot împiedica să nu-i cârpesc o labă.

Ştii că asta o calmează?

KAPITEL SECHS

Ce de victime în această crudă afacere: adorabilul meu Béru Johny, salvatorul meu, banditul de Spontinini şi, în foarte scurtă vreme, tânărul conte Fornicato. Frumoasă hecatombă!

Marika, prăbuşită într-un fotoliu, îşi ţine capul în mâini. Nu-i chip să scoţi de la ea nici un sunet. Decesul lui Spontinini a răvăşit-o mai dihai decât dacă ar fi fost vorba de cel al tatălui ei. E distrusă, pierdută, rătăcită, cufundată în cea mai neagră durere. O las să-şi vină în fire şi mă aplec asupra misteriosului, unul dintre ultimii interlocutori valabili, care-mi mai rămâne, cu condiţia, totuşi, să-l mai repar puţin. Ca să-l reanimez, îi torn un gât de scotch printre tumefieri. Alcoolul îl propulsează din coma în care stătea la macerat. Frumoasele lui pleoape de batracian, de un negru violaceu se saltă o idee iar privirea de rubine frumos şlefuite se îndreaptă spre mine. În ochii lui luaţi la poceală nu-i deloc puţină frică. Vizibil, e un intelectual, şi sunt numeroşi intelectualii care nu suportă pumnii, precum nici grăsimea prăjită servită cu un sos pe bază de ouă şi unt topit.

– Cine eşti dumneata? îl întreb *ex abrupto*, graţie cunoştinţelor mele de italiană.

Tipul încearcă să-şi regrupeze muşchii faciali puţin cam dispersaţi datorită intervenţiei mele şi să-i coordoneze cu coardele vocale. Această restaurare expres nu dă rezultate probante, totuşi bolboroseşte ceva ca unul care ar vorbi printr-un pai:

– N'mele me' e 'rnesto M'sérere.

– Poftim?

– 'rnesto M'sérere...

– Wiliou ripite slole, plize.[1]

Încearcă să-şi lingă cele două felii de sângerete care-i servesc provizoriu de buze şi reuşeşte să precizeze:

– Ernesto Misérere...

Marchez o redacţie, vreau să zic o reacţie (termidoriană).

– Unul dintre căpeteniile neofasciste? Cel care a creat în Italia brigăzile de epurare şi e căutat de poliţie?

Dă din capul lui de şef.

Şi imediat după aceea, iată că la uşa de jos încep să răsune lovituri. Dar vehemente. Nu cioc-cioc-ul îndrăgostitului venit să facă dragoste cu stăpâna casei în timp ce stăpânul doarme. Bubuituri peremtorii, legale, şi ca să zic aşa: poliţieneşti.

Dau fuga la fereastră şi încerc să mă uit printre gratiile de fier. Zgâriindu-mi obrajii, ajung să realizez că am pus-o de mămăligă: palatul e mai încercuit ca ochii unei tinere căsătorite a doua zi dimineaţă, după noaptea nunţii. Vedete ale poliţiei, proiectoare pregătite, compun o sarabandă destul de veselă, dar care nu mă amuză deloc. Iar pontonul e negru de poliţişti. Se strigă, se dau ordine, se proferează injurii, se calculează, se apreciază, se pretinde. Îţi dai seama că împuşcăturile au dat alarma. Iar acum se trece la asalt, colac peste pupăză.

Simt că am s-o iau pe coajă cu toate aceste cadavre, cu toţi aceşti briganzi, agenţi secreţi, şefi fascişti şi consorţi.

---

[1] Într-o engleză în transcriere cvasifranţuzească: Vrei să repeţi mai rar, te rog. (n.tr.).

Şi bietul conte căruia nu i-a mai rămas aproape deloc oxigen în credit! Şi doica-panteră, Carmella, care o să facă depoziţii sălbatice...

Frumosul Santantonio o să aibă drept la Podul Suspinelor pe viaţă, în ciuda publicării operelor lui la Mondadori (adoratul meu). Domnii arcaşi îl vor duce direct în temniţele lor umede ca sexul unei liceene.

Signore Misérere se ridică gemând.

Şi-a dat seama care-i situaţia.

– Să plecăm, repede!

– Ce idei mai sunt şi astea, palatul e încercuit.

– Există o uşă secretă în spatele criptei! Pe acolo am intrat fără să fiu observat.

*
* *

Coborâm în tăcere scările, Marika, neofascistul şi mandea.

Afară, poliţiştii au început să se impacienteze şi să spargă uşa. Dar, din fericire, viteaza uşă nu-i născută de ieri de azi şi ca s-o scoţi din ţâţâni trebuie să curgă din belşug uleiul de umăr.

Continuăm să coborâm. O luăm pe culoarul care duce spre capelă şi atunci îmi dau seama că, mai adineaori, la sosirea lui, Ernesto a trecut la doi metri de mine.

În momentul în care traversăm cripta, individul dă cu ochii de cufăr şi se cabrează.

– Dumnezeule! îl aud – sau mai curând, ghicesc că ar şopti.

– Ai vreo idee ce conţine el?

– Da.

– Vorbeşte....

Şi, cum nu scoate nici un sunet, îi spun:

– Eu ştiu, am văzut...

Atunci, înţelegând că efectiv am văzut, fiindcă lada e decapsulată îmi şopteşte un nume la ureche. În mine se produce o brutală iluminare. O ştiam, fără s-o ştiu. Sălăşluia undeva în bunul meu simţ profund. Mă sâcâia o idee pe care refuzam să mi-o formulez, ca să nu devină reală.

– Contele Fornicato l-a ucis?

– Mă tem că da.

– Şi tot el a pus corpul în cufăr şi l-a scufundat mai înainte de a fugi în Elveţia?

– Din păcate!

Îşi face semnul crucii, în trei exemplare, cu capul plecat.

Dar asta nu mă mai interesează pe mine.

– Unde-i ieşirea aia secretă?

Îmi arată o nişă în fundul culoarului, în care mai subzistă resturile unei statui din marmură, avariată serios.

– Statuia basculează, grăbiţi-vă!

– Dumneata nu vii?

– Nu imediat...

Ne părăseşte pentru a se apropia de cufărul ex-inexpugnabil. Bun, n-are decât să se lase prins asupra faptului, dacă-i face plăcere, mie îmi convine. Ernesto ţine să fie ultimul din cult.

Ne luăm tălpăşiţa, eu şi Marika.

Da, statuia basculează.

Maţul îngust pe care ni-l descoperă se pierde într-o beznă atât de nepătrunsă că pare aproape albă. Pun statuia la loc în picioare ceea ce-i foarte uşor. Şi pe urmă pornim, lovindu-ne de pereţi ca nişte supozitoare oarbe în rectul lui Amin Dada.

*
* *

Crezi că am făcut mare scofală?

Speram să ieşim în capătul celălalt al oraşului.

Şi în loc de asta dăm prosteşte în imobilul vecin, care-i un palat mic, pe cale de a se prăbuşi.

Chiar în clipa în care eman, pe trotuarul strâmt din lungul lui Rio Evviva, telescopez un individ cu o pălărie mototolită pe cap şi cu un radio portativ în mână. Tipul e mai mult decât gras, mai mult decât obez, şi nu mai insist.

Cum mă lovesc de burta lui, îi sare muştarul şi mă ia la trei păzeşte. Şi atunci, ştii pe cine recunosc, ghiceşte?

Pe poliţistul-mamut, căruia i-am fost prezentaţi la începutul acestei povestiri admirabile.

Ştii că există un proverb care zice: „Pe cine ai văzut, te-a văzut". Ei bine, se adevereşte pentru acest pachiderm deghizat în cetaceu. Cum sunt într-o rochie, îi trebuie ceva timp ca să-şi amintească de mine, şi pe urmă scoate un urlet de caşalot atins de harpon în Terra-Neuva. Ţipă în walkie-tolkie cum că eu sunt, aici, să vină toată lumea încoace, să încuie cartierul răsucind cheia de două ori, să nu fie nimeni lăsat să treacă, să se aresteze toată lumea, până şi scurgerea timpului, progresul, muzica, femeile, copiii, bătrânii, preoţii, papii dacă se aventurează prin partea locului.

O apuc pe Marika de o mână, flanchez cu cealaltă un şut în burduhanul guralivului, iar pentru a sfârşi, îmi iau picioarele la spinare. Îţi dai seama? Toate astea doar cu două mâini, şi nu-s mâini drepte amândouă, trebuie să fii dotat!

Fugim. Dar n-o să ajungem prea departe.

Suntem la Veneţia, eşti la curent, nu? Când mergi prin oraşul ăsta fabulos, te afli mereu pe o insulă, ca să treci pe o altă insulă, trebuie neapărat să traversezi un pod.

Or, podeţele minuscule, arcuite, atât de romantice, sunt păzite. Poliţiştii sunt peste tot, tunete şi fulgere. Nu: nu-i chip. Suntem aici ca doi şobolani într-o etc... (aici, am lasat un „etc" pentru a te scuti de un clişeu care-mi pute la nas).

Poliţia apare de peste tot. Ne refugiem sub un portal foarte jos, ca un soi de intrare într-un vapor, închis cu un grilaj. Şobolanii aleargă care încotro la vederea noastră. Nişte bestii grase, cât pulpa piciorului meu! Zgâlţâi grilajul. Mai exact mă fac că-l zgâlţii, fiind de nezgâlţâit, ferecat ca scrisoarea lui Ludovic al XIV-lea către paznicul Măştii de Fier.

Am încurcat-o.

Chestiune de un minut, cel mult de două.

Şi atunci clipocitul timid al unei gondole alunecând pe apa întunecată...

* * *

– Urcaţi urgent! ne ordonă Bérurier.

Am spus Bérurier? Eşti sigur? Nu mă înşel cumva?

Alexandre-Benoît Bérurier, zis Béru, zis Grasu, zis Mamutul, zis Maiestatea sa, zis Umflatul?

El! Aici! În viaţă! În carne şi oase! În grăsime! Mai oportun ca niciodată.

E la volanul unei gondole, adică la vâslă.

În maieu cu dungi (cel pe care-l schimbă în mai, poţi face orice-ai face, şi nu-l înlocuieşte cu unul de lână decât la întâi octombrie).

Dar numai în maieu.

Restul e în văzul lumii. Mulţumesc lui Dumnezeu că-i întuneric... Dar ghiceşti totuşi o umbră gigantică dinaintea lui, un soi de o a doua ramă care, pentru moment, urmează capriciile curentului.

– Mişcaţi-vă curul o dată, ce dracu'!

Da, Grasu e, nu încape nici o îndoială. I-am recunoscut silueta, sexul, glasul şi vocabularul.

– Să-mi staţi îmbrăţişaţi pe banca din spate a pirogii, ca doi amorezi.

Îi dăm ascultare.

Şi Béru se pune pe vâslit, ceea ce nu-i prea simplu; nu ştiu dacă eşti la curent, dar un gondolier face o rotaţie cu braţul de rămâi cu gura căscată!

Vâslind întruna, se pune pe cântat în gura mare. Bravul Béru! Ce bun psiholog. Cum a simţit el că un fugar trebuie să facă tărăboi pentru a avea o şansă să treacă neobservat! Îi dă cu gura ca şi când ar intona o serenadă. Ora minunată ce ne-mbată, zbiară cu mandrina în vânt. O canţonetă compusă de el pe melodia *Întoarcere la Sorrento:*

O la bella socotella
Que ţi-o plasz de-atâtea ori
Că tu-mi ridici mereu codella
Din toiul nopţii până-n zori.

Şi trecem...

Pe sub un pod garnisit de poliţişti.

Eu o pup pe coana Marika în disperare.

Béru inventează alte cuplete.

Şi trecem.

Pe firul apei...

Virăm într-un alt rio, izbindu-ne uneori de malurile cimentuite, fiindcă gondolierul nostru n-are permis A, dar trecem.

Trecem şi trecem, ceea ce înseamnă că ne îndepărtăm, cred că eşti de acord.

Grasu cântă cât îl ţine gura. Membrul lui gros se bălăbăne precum clopotul de la Notre-Dame într-o zi când se oficiază un *Te deum* la catedrală.

Cântă şi vocea lui frumoasă de beţiv-nobil urcă de-a lungul cananelor, escaladează faţadele caselor, ca apoi să ajungă până la cerul înstelat al Italiei. Acum, îşi lansează verva romantică pe melodia *O sole mio*:

O bella mia

O sculă ca asta...

Eu continuu s-o sărut pe Marika, mai întâi fiindcă e mai plăcut decât să lustruieşti nişte şalupe de factor poştal rural, dar şi pentru că în felul ăsta mă văd împiedicat să-i pun Grasului întrebări arzătoare şi impetuoase.

Iată că am scăpat din zona periculoasă. Trecem de gară. Dăm de periferie... Răguşită, Maiestatea sa tace.

– Lua-i-ar dracu', ar trebui să am la picioare nişte becuri mari ca de reflector! bombăne Eficientul oprindu-se şi din vâslit. Şi tontălăii ăştia cu lingura lor de supă cu care-şi manevrează caiacul, zău aşa! Când te gândeşti că ar putea circula cu un Johnson de 3 CV! Multe chestii nu prea merge bine în Italia asta!

Mă interpun.

– Dar cum se face, Grasule? Cum...

Emoţia îmi încleştează gâtlejul.

Dar el pricepe, mister Gălăgie. E la fel ca un câine mare

care-ţi murdăreşte salonul când se scutură, dar îţi trage nişte mângâieri zdravene cum n-ar fi în stare nici o potaie de trei sute de mii de franci perechea.

– Ai crezut că-s mort? Mda, recunosc, lovitura aia de cuţit m-a leşinat, fiindcă mi-a atins un muşchi din spate. Şi boii ăilalţi tot aşa m-a crezut. M-a tras jos şi m-a aruncat în apă. Dar apa m-a reanimizitat. Am ieşit din canal. Şi imediat după aia am auzit zgomot de paşi: era bărbosu' cu ochelari negri care cobora. M-am ascuns. Spre marea stupefianţă, prostu' a ieşit printr-o uşă secretă legată de o sculptură care era destul s-o apeşi ca să basculeze.

Am luat-o pe aceeaşi cale. Numai că n-aveam nici un franc la mine. Şi în plus, rana mă supăra. Atuci o soră de caritate olandeză, care trecea prin promiscuitate, mi-a constatat slăbiciunea. S-a apropiat. Ea rupea puţin franţuzeşte, eu puţin olandeza, fiindcă ştiu să zic lalea, cacao, moară de vânt şi chestii de astea, mă rog am putut să legăm câteva cuvinte. I-am povestit că nişte golani veneţieni m-au înjunghiat şi m-au curăţit de bani; i s-a făcut milă şi m-a dus la ea la hotel, sfânta femeie, care se numeşte, nu călugăriţa, hotelul, *Albergo Alfredo Royal*. M-a îngrijit cu un devotament demn de dogi, fiindcă e infirmieră într-un spital din Watterman în Olanda. Eu, ca să-i mulţumesc, am dezvirginat-o prieteneşte pe draga de soră. La început a făcut mofturi, dar i-am esplicat că să îngrijeşti un om la necaz nu înseamnă numai să-i faci un pansament, mai sunt şi alte tratamente de care ar avea nevoie. Atât am insistat că până la urmă a admis şi i-am făcut timpanul praf. Un adevărat banchet.

Fetele astea bătrâne şi zaharisite cu cât fac dragoste mai târziu cu atât fac mai bine. Au farmecele râncezite şi tocmai de aia trag mai tare. Am învăţat-o cum e jocul de-a tata şi de-a

mama şi pe urmă am introdus-o şi prin alte aspecte, rudimentar. Dacă nu v-aş fi văzut pe amândoi gonind de nebuni cu haita de poliţişti pe urmele voastre aş mai fi învăţat-o şi altele pe Gertrude, aşa o cheamă. Dar, apropiindu-mă de fereastră, ca să trag o gură de aer, dau cu ochii de tine! Atunci, cât ai zice peşte, mi-am adunat hainele grămadă sub aripă şi am sărit de la fereastra etajului întâi. O pirogă era trasă la mal. Hop! Al meu e vaporul! Ce naiba aţi făcut de aţi dat de un drac aşa de negru?

– Durează prea mult, îi zic eu. Mult prea mult. O să ne trebuiască opt zile de vacanţă după ce vom trece frontiera ca să încerc să-ţi fac un rezumat.

– Mersi pentru efort, bombăne Grasu. Eu las baltă o călugăriţă olandeză tocmai când, pentru prima oară în viaţa ei, cunoştea şi ea ce-i desfătarea şi drept mulţumire „du-te şi te plimbă"!

– Nu mai bodogăni, Grasule. Dacă ai şti cât m-am bucurat că te văd în viaţă după ce te-am crezut mort...

Trebuie că mi-a strălucit un început de lacrimă în colţul ochiului, fiindcă Béru se topeşte imediat, scumpa bovină.

– Vorbeşti serios, băiete? Chiar ai suferit?

– Rău, Béru.

Îşi şterge lacrimile pe care eu nu reuşesc să le vărs asupra frumosului gondolier de ocazie. Pe urmă, pentru a reacţiona, fiindcă un bărbat tare nu se pierde prea multă vreme în tot felul de emotivităţi:

– Cum se face că te însoţeşte dama asta?

– Inimioaro: mie nu-mi place să le părăsesc pe orfeline.

– Ce zici?

– Asta-i...

– Şi Spontinini?

– S-a stins în floarea vârstei lui înaintate.

– Secretarul?

– O să moştenească fotoliul cu rotile, fiindcă nu mai are tălpi la picioare.

– Contele?

– Colici de plumbi, m-ar mira să scape.

Bérurier fluieră, fals compătimitor. Apoi, urmărind *check-list*-ul ca un comandamnt de bord care punctează butoanele boeing-ului său, reia:

– Şi afurisitul de bărbos?

– Tumefiat, dar din ce în ce mai fascist. În prezent probabil că-i în transă dinainea rămăşiţelor pământeşti ale lui Martin Bormann[1], precum Godefroy de Bouillon[2], înaintea Sfântului Sepulcru.

– Martin Bormann? mă întreabă Bérurier a cărui memorie nu comportă un compartiment istoric de felul Larousse-ului.

– Martin Bormann! articulează şi Marika dar pe un cu totul alt ton.

– Încă puţin în carne, dar mai ales în oase, dragă prietenă.

– Cufărul conţinea rămăşiţele lui?

– Potrivit afirmaţiei lui Ernesto Misérere, aşa s-ar părea. De altfel, acest cadavru mumificat îmi amintea de cineva. S-ar putea ca în momentul debandadei, Bormann să fi căutat refugiu la contele Fornicato, tatăl actualului. Ce s-a întâmplat atunci

---

[1] *Martin Bormann* (1900-1945) – om politic german, general SS. (n.tr.)

[2] *Godefroi de Bouillon* (1061-1100) – una din căpeteniile primei Cruciade. În 1099 a întemeiat regatul Ierusalimului. (n.tr.)

nu ne putem imagina. Poate contele a fost cel care l-a lichidat pe Bormann, sau cineva din familie. Misérere cu siguranţă ştie mai multe ca mine despre acest subiect. După asasinarea lui, Martin Bormann a fost pus în acest gen de seif golit de rafturi, apoi s-a bruiat cifrul şi s-a scufundat cufărul în subsolul palatului. Ar fi putut să rămână acolo încă multe zeci de ani. Spontinini a avut vreo îndoială?

Marika neagă printr-o mişcare a capului.

– Nu. Puţin îi păsa lui de conţinutul cufărului. Aceasta i-a furnizat doar un pretext bun de a veni în Italia.

Să fie sărutările mele pasionate (în pofida caracterului lor de camuflaj) care au înmuiat-o? Sau moartea bătrânului bandit? Ori pericolul care ne ameninţă? Remuşcările că mi-a făcut atâta rău? Fapt e că acum pare să fi schimbat macazul, frumoasa. În prezent e de partea mea. A mea. Cadou Bonux în stil mare, pe care nu l-aş schimba nici măcar pe un pachet de Ariel.

– Pentru ce avea nevoie de un pretext?

– Pentru că se ştia supravegheat de C.I.A. după ce tratase cu doctorul Funchmeiner. Or, intenţiona să vină în Europa fără ca voiajul lui să pară foarte suspect.

– Să negocieze vinderea pistoalelor nucleare?

– Evident. Dar, aproape chiar de la începutul jocului, i-aţi ruinat planurile luând unul dintre ele şi utilizându-l. Primul trebuia să servească la demonstraţii în vederea asigurării vânzării celui de-al doilea. Or, dacă Spontinini dovedea eficacitatea invenţiei singurului pistol rămas, n-ar mai fi avut de vânzare decât nişte arme fără muniţie. Stricăciunile provocate de această descoperire nu se povestesc, ele trebuie probate. Intenţia lui era să deschidă cufărul pentru efectuarea demonstraţiei, ceea ce ar fi soluţionat două afaceri simultan.

În prezent, am dat ocol gării.

– Încotro, gondolier? îl întreb pe Grasu.

– Spre parcări, tipule, îmi răspunde docil.

– Nu crezi că ar fi prea riscant să ne recuperăm maşina?

– O să luăm alta, pe cea a unui olandez, de exemplu, asta ar atrage mai puţin atenţia. Olandezii, poate ai remarcat, o dată ieşiţi din Olanda, e ca şi cum n-ar mai exista.

Şi se pune pe vâslit.

Iar eu o prind pe Marika de umărul fremătător şi-i aplic un pupic cu ţoc.

– Arătaţi ca doi porumbei, glumeşte Bérurier a cărui vâslă continuă să tatoneze apa întunecată, iar membrul lui mare să se mişte în ritmul gondolei negre.

– Marika, suspin eu.

– Da?

– Mi-ai părut turbată de furie mai adineaori când ai constatat decesul lui Spontinini, şi totuşi mi-ai declarat că-l detestai...

– Îl uram. Nu era decât un monstru sângeros, un bătrân maniac lacom, niciodată destul de bogat, niciodată satisfăcut de alţii, nici de sine însuşi, una dintre acele bestii răufăcătoare aşa cum inventează câteodată oamenii pentru a-şi convinge semenii că diavolul există.

Frumos, nu?

Bine spus. Grasu se opreşte pentru un moment din vâslit prin mâl, pentru a-şi lăsa asupra însoţitoarei mele o privire admirativă, mai apăsată ca o ventuză de cauciuc pentru desfundarea chiuvetelor.

– Şi atunci? o întreb eu cu blândeţe, susurând din vârful buzelor mele mereu gata pentru sărutările cele mai rare, cele

mai profunde, cele mai aşa şi pe dincolo; atunci, frumoasa mea, ce căutai de luni de zile pe lângă rechinul ăsta fezandat?

Nu-mi răspunde. Şi totuşi ceva mă avertizează că voi primi un răspuns la întrebarea mea. Şi cum acest sentiment e bine ancorat, nu forţez lucrurile. Ştiu că o să vorbească datorită acestei clipe deosebite de la bordul gondolei care alunecă pe unda nopţii. O să vorbească fiindcă e o clipă aparte. O clipă ca asta apare de puţine ori în viaţă. O clipă în care nimic nu mai are importanţă: nici tu nici alţii, nici că există un Dumnezeu sau absolut nimic. O clipă adevărată, ce mai.

– Ascultă, San-Antonio, dar aş vrea să rămână între noi...

– Totul va rămâne între noi, inimioaro, inclusiv noi doi.

– Aparţin secţiei politice a Serviciilor Secrete americane.

– Ia te uită!

– Ştii că peste câtva timp vom avea alegeri prezidenţiale?

– Cum să nu ştiu, ni s-au umflat urechile!

– Candidaţii, Republican şi Democrat, sunt practic cunoscuţi, deşi n-au fost încă oficial desemnaţi.

– Ştiu.

– Serviciile noastre le-au decorticat trecutul, aşa cum se cuvine, şi unuia şi celuilalt. N-au descoperit nimic deosebit; totuşi, potrivit spuselor unui fost guvernator, care a făcut o serie de confidenţe pe patul de moarte, unul dintre cei doi candidaţi la preşedinţie ar avea, cum se spune pe la noi, un cadavru în dulap. Şi senatorul în chestiune a declarat că Spontinini, care domnea asupra mafiei în momentul respectiv, ar fi fost la curent cu tot.

Mă lovesc cu degetul în podul palmei (în mâna opusă evident).

– Dumnezeule, Marika, şi dumneata te-ai introdus în viaţa

acestui bandit ca să-i câştigi cu timpul încrederea şi să-i smulgi nişte confidenţe?

– Asta era!

– Ai obţinut ceva pozitiv?

– Nu încă, deoarece banditul era mai bănuitor ca o sută de şacali, dar ceva începuse să se întrezărească, şi fără îndoială aş fi ajuns la un rezultat...

Ridică din umeri şi oftează din pricina eşecului ei.

– Despre care dintre cei doi candidaţi e vorba, draga mea?

Îşi întoarce repede spre mine chipul frumos plin de o energie sălbatică. Femeia asta, mi-a făcut dovada, nu se dă înapoi de la nimic când trebuie să îndeplinească o misiune.

– Ah, nu! strigă ea, regretând de pe acum că a vorbit, în meseria noastră confidenţele au limite!

– Trosc! o ia peste picior Umflatul; altă dată să nu mai fii aşa secretoasă! Şi pe urmă ce ne interesează pe noi basmele lor, te întreb? Le avem noi destul pe ale noastre, nu?

Se aprinde în mine o scânteie de furie. Aş vrea să-i dau un brânci în apă creaturii ăsteia pe care o deplângeam cu puţin timp mai înainte. Dar la vederea burţii lui păroase, a sexului monumental care bate tactul, a zâmbetului însetat, a privirii de căţel care tocmai ţi-a pescuit şapca şi ţi-o aduce înapoi, simt că-mi piere mânia.

În loc să explodez, mă mulţumesc să-i spun sec:

– Pune-ţi slipul, gondolier!

FORUM

Apariția viitoare

ISBN 973-584-162-2